

DEVRİMCİ SOL

MERKEZ YAYIN ORGANI

MART 1993 SAYI 5

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ!

Darbeye karşı mücadele kazanılmıştır **Darbeciliğe-tasfiyeciliğe** **karşı ideolojik mücadele** **derinleştirilmelidir**

Devrim uzun soluklu bir koşudur. İnişli ve çıkışlıdır. Engebeli ve sarp yerlerden geçer. Devrim kavgamızda şehitler, tutsaklıklar, nice meşak-katler bedeli yürüdük bugüne kadar. İhanetlere, yalpalamalara, geride kalmalara, teslimi-yete, korkaklığa ve yılgınlığa tanık olduk. Sınıf mücadelesi-nin doğal seyri içinde karşımıza çıkabilecek her türlü olum-

suzlukla karşılaştık. Devrimci hareket bütün bunları aşarak bugünlere. "Partinin Arife-si"ne kadar ulaştı. Halkın umudu ve geleceği olma nok-tasında önemli bir aşamaya geldi.

Devrimci hareket işte tam bu noktada içindeki düşman tarafından hançerlendi. 13 Eylül darbesi önderliğe, kadrolara, Devrimci Sol'un yarattığı

geleneklere ve değerlere sürülen kara bir leke oldu. Hukuk, ahlak, devrimci kültür, devrimci yöntemler, karşı-devrimci bir yöntemle ayaklar altına alındı. Darbecilik karşı-devrimci bir yöntem olarak 15 yıllık tarihımız içerisinde karşı-laştığımız ve bizi aylarca yolumuzdan alıkoyan lanetlenmesi gereken bir kirdir.

Darbecilik, genel bir doğru olarak, güçsüzlüğün ideolojisi-dir. Ve esas olarak da bir küçük burjuva hastalığıdır. Kariyerizmin, hırsın açığa çıkışıdır. Darbeciliğin gerçekte ideolojisi yoktur. "Darbe"nin "başarılı" olmasıdır önemli olan ve bunun için her şey mubah-tır. Bu yüzden darbeciliğin ahlakı da yoktur. Ahlaksızlıktır, ilkesizliktir, her noktada de-jenerasyondur. Hareketimiz içinde ortaya çıkan darbecilik somutunda da bütün bu söylediklerimiz bir bir gerçekleşti. Darbeci-tasfiyecilerin yöntemlerini, yaklaşımlarını bunlar belirledi. Davranışları ancak

Merhaba!..

Hareketimizi, önderliğimizi tasfiyeye çalışan darbecileri ideolojik olarak mahkum ettik, pratikte adım atamaz hale getirdik. Bu konudaki du-yarlılığımızı korurken, şimdi artık önümüzde du-ran yeni görevlere yönelebilmeliyiz. Bu sürecin yarattığı maddi-manevi tahribatı onarmak ilk işimiz olacaktır. Merkez Yayın Organımızın ye-niden çıkışı, bu anlamda bir misyonu da üstlen-meyi amaçlamaktadır. Devrimci Sol dergisi de, darbecilerin gaspettiklerinin arasındaydı. Şimdi yeniden Devrimci Solcuların elinde.

Devrimci Sol dergisinin ilk sayısı 1980 Mart'ında yayınlandı. 12 Eylül faşist cuntasına doğru evrilen süreçte, Ağustos 1980'de 4. sayıyı

Devamı 70. sayıda

Devamı 3. sayıda

İÇİNDEKİLER

<i>Darbeciliğe-tasfiyeciliğe karşı ideolojik mücadele derinleştirilmelidir.....</i>	<i>1-4</i>
<i>" Açıklama ve Uyarı" - Karar: 1.....</i>	<i>5-6</i>
<i>İç ve dış düşmanlarımız hareketimizi tasfiye etmekte birleşmiştir. Başaramayacaklar!.....</i>	<i>6-8</i>
<i>İşçiler, emekçiler, yurtseverler, tüm halkımız!.....</i>	<i>9-10</i>
<i>İç ve dış düşmanlarımız devrim yürüyüşümüzü engelleyemeyecek.....</i>	<i>11-15</i>
<i>Hareketin birliğini korumak, darbeciliği mahkum etmek için her kadro bir komite, her komite bir örgüt sorumluluğu ve misyonu ile hareket etmelidir!.....</i>	<i>16-19</i>
<i>Darbeciler kendilerini anlatıyor.....</i>	<i>20-32</i>
<i>Saflarımızdaki küçük burjuva eğilimler ve yaklaşımımız.....</i>	<i>33-45</i>
<i>Darbeciler suçludur.....</i>	<i>46-47</i>
<i>Çağrı.....</i>	<i>47</i>
<i>Savaş, savaş örgütü ve savaşın yasaları.....</i>	<i>48-57</i>
<i>Komiteler, hücreler ve silahlı ekipler, işlerlik ve bazı kurallar.....</i>	<i>58-62</i>
<i>Baharla birlikte her alanda atılım.....</i>	<i>63-67</i>
<i>Şehitlerimiz onurumuzdur.....</i>	<i>68-69</i>
<i>Şehitlerimizi yaşatacağız.....</i>	<i>72</i>
<i>Dağlarda umuttur onlar.....</i>	<i>73</i>
<i>Savaşmaya devam edeceğiz.....</i>	<i>74</i>
<i>Özgürlük Devrimci Sol Tutkusudur.....</i>	<i>76</i>

bunlarla tanımlanabildi. Ne var ki, bugün ülkenin bütün birim, alan ve bölgelerinde önderliğin ve hareketin sahiplenilmesiyle darbecilik mahkum edilmiş durumdadır. Örgütsel bir virüs olarak bütün mikro-bunu taşımak için her yönetime başvursalar da darbecilik kesin olarak yenilgiye uğratılmıştır.

15 yıldır kontrgerilla, MİT, siyasi polis her türlü aşagılıkça yalan ve demagojileri, yöntemleri deneyerek Devrimci Sol'u bölmeye çalıştı. Devrimci Sol bu saldırılar, bu yöntemler karşısında birliği, bölünmezliği ve mücadelesiyle kendisini dostuna düşmanına kabul ettirecek kadar büyük bir direnç göstermiştir. 13 Eylül'de doğrudan önderliği hedefleyerek 15 yıldır oligarşinin ulaşmaya çalıştığı "Devrimci Sol'u bölme" hayalini bu kez de darbeciler gerçekleştirmek istediler. Ama hiçbir ideolojik-politik ayrılık noktası olmayan darbeciler, hareketin değerlerini yıkmaktan, kuşkuculuk yaymaktan, fırsatçılara ortam hazırlamaktan ve düşmanı sevindirmekten başka bir sonuç elde edememiştir. Devrimci Sol'u bölmeye iç düşmanın da gücü yetmemiştir.

Savaş gerçeğinin tam ortasında -dişe diş bir mücadele sürdürülür ve oligarşinin psikolojik saldırılarına karşı savaşılırken- yaşadığımız "darbe", bu gerçekle birlikte, içimizde hala varlığını sürdürebilen, kendini gizleyebilen zayıf, tereddütlü yanları, eyyamcı, fırsatçı yapıları, kişilik bozulmalarını, çürümelerini de açığa çıkardı. Devrimci hareket daha

güçlü dalgalarla boğuşmaya hazırlanırken bir yanıyla safrasından arınıyor.

Süreç kimsenin kendini sonuna kadar gizleyemeyeceği bir netliği dayattı.

Darbeciliğin açığa çıkardığı ve işin başında kendilerini "tarafsız" diye niteleyen oportünist, fırsatçı "çağncılar"ın da darbecilere koltuk değnekliği yaptığı çok geçmeden ortaya çıktı. Darbecilerin ve "çağncılar"ın "bol imzalı" açıklamaları suç ortaklığını ortaya koymuştur. Baştan beri tarafsızlık diye bir şeyin olmadığı, olmayacağı, tarafsızlığın yalnızca bir maske işlevi gördüğü ve kafaları bulandırmak, taraftar toplamak için başvurulmuş bir taktik olduğu açığa çıkmıştır. Amatörce oynadıkları oyunlar darbeciliğin önünü açan tarafsızların utangaç darbeciler olduğunu göstermiştir. Bu süreçte Devrimci Sol önderliğinin "tarafsız" diyerek fırsatçılık yapan, kendilerine bir güç ve misyon vehmedenlerle hareketin geleceği üzerine hiçbir pazarlığa yanaşmamasına, onları bu noktada muhatap bile almayıp, cevap vermemesine karşılık "tarafsızlar" baştan beri darbecilerle ilişkilerini hep sürdürdüler. Onların yazılarını dağıtıp onlarla birlikte propaganda yaptılar. İlegal ilişkileri onlardan alarak, onlar adına hareket ettiler. Kadroların ezi- ci kararı karşısında bu kararı ve devrimci iradeyi tanımadıkları gibi giderek maskelerini bir kenara bırakıp darbecilerle aynı açıklamanın altına imza attular. "Aritmetik toplam" vs. diyerek devrimci önderlik et-

rafında kenetlenen Devrimci Sol kadrolarının iradesini küçümse- diler. Öte yandan bunu diyenler kendi güçsüzlüklerini gizlemek için "naylon" imzalarla açıklamalar yayınlamak durumunda kaldılar. Bu onların güçsüzlüklerinin, yenilgilerinin ifadesi oldu.

Devrimci Sol kadrolarının "iradeleri çiğnenen", "kendilerine güvensiz" kadrolar haline getirildiğini söyleyen, örgütsel işleyişimizi "diktatörlük", "despotluk"la tanımlamaya çalışan darbeciler bu "tespitlerinin" Devrimci Sol kadrolarını küçümsemelerinin yanıtını kendilerine karşı geliştirilen direniş içinde aldılar. Devrimci demokrasinin kadrolarımız içinde nasıl hayat bulduğuna tanık oldular. Devrimci Sol kadroları inisiyatifleri, kendilerine güvenleriyle daha ilk andan mahkum ettiler darbecileri. Bu devrimci demokrasi bilincidir, bu örgüt bilincidir. Ve bu bilinç onları boğmuştur.

Darbe suçu onları korkutuyor. Ve bu suçtan kaçmak için hiçbir ideolojik-politik gerekçe bulamadıkları halde kendilerine "belki" korunak olabilecek bir "tekke" kurmak için her türlü yolu mubah sayıyorlar. Bunun için Devrimci Sol kadrolarının aldığı hiçbir karara uymuyorlar. Kadrolarımızın iradesini her aşamada çiğneyerek kadrolara güvensizliklerini gösterdiler. Darbeciler ve suç ortakları "tarafsızlar", "çağncılar" hiçbir şeye güvenmiyorlar. Çünkü kendilerine de güven duymuyorlar. Darbeciler son katliamı bahane yaparak ayrılığı meşrulaştırmaya kalkı-

şıyor. Devrimci Sol'u bir avuç komplocu ve darbeciye böldürmeyeceğiz. Buna ne güçleri ne de kapasiteleri yetmeyecektir.

Kuralsız, ilkesiz, her şeyiyle Devrimci Sol'u yıkmaya ant için darbeciler son katliamın da oligarşi kadar sorumlusu oldular. Tüm uyarı ve çabalarımıza rağmen, bunalımı derinleştiren, hiçbir yollarının kalmaması karşısında ayrılığa oynayarak hareketi ve kendilerini yok etme pahasına bir maceraya kalkıştılar ve katliam ortamını yarattılar. Yalnız kendilerine değil devrimci harekete de zarar verdiler. Devrimci hareketi yok etmek için ant içenler "Bize yar olmayan kimseye yar olmasın." diyerek hırs ve kinle devrimci ilkeleri, kuralları çiğnediler. Katliam oligarşinin halka saldırı ve infaz politikasının ötesinde, bir yanıyla da onların hırsla gözlerini karartarak bu ilke ve kuralları çiğnemelerinin, yol açtıkları deşifrasyonun sonucudur. Bu katliama yol veren ortamı neden olmak da darbecilerin sorumluluğundadır.

Katledilenlere sahip çıktık. Siyasi ahlakımızın, oligarşiyle halk arasında süregelen savaşın ve onlarla birlikte mücadeleyi omuzladığımız sürecin bir gereği olarak sahip çıktık onlara. Cenazelerini kaldırdık. Darbeye ve darbecilere ilişkin yaptığımız saptamalarla cenazeleri sahiplenişimiz arasında "çelişki/tutarsızlık" arayanlar örgütsel işleyiş, kurallar ve devrimci değerler noktasında tüm ölçülerini yitirenlerdir. Ve zaten bu ölçü ve değer yitimi

değil midir onlara bunca şeyi kırıp döktüren, yakıp yıktıran.

Devrimci harekete, ahlakına, hukukuna karşı suç işlediler. Onları bağışlamayacağız. Devrimci hareketi arkadan hançerleyen iç düşmanlar devrimci adalete mutlaka hesap vereceklerdir. Verdikleri zararlar oranında cezalarını mutlaka görecektirler. Kimse yaptıklarının yanına kâr kalacağını, yönetimi gasp ettikleri süre boyunca katledilen yoldaşlarımızın, tahrip edilen ilke ve değerlerimizin, geleneklerimizin çiğnenmesinin, şehitlerimize saygısızlığın, düşmana kaptırdıkları bilgi ve olanaklarımızın faturasının ortada bırakılacağını düşünmemelidir. Devrimci hareketin tarihine bakanlar bunun böyle olmadığını çok açık görecektir.

Devrimci Sol bundan böyle de hiçbir değerinin, ilkesinin, kurallarının çiğnenmesine izin vermeyecektir. Kadrolarının iradesi üzerinde şekillenen kararlarını sonuna kadar uygulayacaktır. Bir avuç darbeci artığının halkı daha fazla demoralize etmesine, umutlarını kırıp dökmesine, örgütsel, siyasi ve ahlaki açıdan daha fazla tahribat yaratmasına tahammül gösterilmeyecektir.

Darbeciliğin mahkum edilmesi yeterli değildir. Darbeciliğin yarattığı tahribatların ortadan kaldırılması, bulaştırdığı kirlerin temizlenmesi önümüzdeki süreçte öncelikle yerine getirilmesi gereken devrimci görevlerimizin başında geliyor. Darbeciliğe karşı mücadele bir "arınma" olarak görülmelidir. Ve bu anlamda da bu

mücadele sonuna kadar, derinlemesine sürdürülmeli ve mutlaka kazanılmalıdır. Birliğimizi pekiştirmek, geleceğimizi güvence altına almak ve zafer yürüyüşümüzü hızlandırabilmek için bu mücadeleyi kazanmak zorundayız. Devrimci Sol'un tarihi, örgütsel işleyişi, hukuku, gelenekleri, ahlakı, kültürü içselleştirilmelidir. Darbecilerin yarattığı olumsuz ortamdan çıkılarak zafer yürüyüşünü sürdürmek, köklü bir örgüt bilinci yaratmayı, kendi içimizde ilk adımları darbeciliğe karşı mücadele içinde atılan bir "kültür devrimi"ni gerçekleştirmeyi gerektiriyor. Bu süreç eğitim, bilinçlenme ve darbecilikle birlikte her türlü sapma akıma, liberalizme, küçük burjuva hastalıklarına karşı mücadele ve bağışklık kazanma süreci olarak kavranmalıdır.

Oligarşinin de, iç düşmanın da Devrimci Sol'u bölme hevesleri kursaklarında kalmıştır. Oligarşi bu hevesinden, bu doğrultudaki çabalarından vazgeçmeyecektir kuşkusuz. Ama dün olduğu gibi, bugün de yarın da hevesleri kursaklarında kalacaktır. Devrimci Sol önderliği kadroları taraftarları ve kendisine gönül veren tüm emekçilerle birliğini pekiştirerek yürüyüşünü daha kararlı adımlarla sürdürüyor.

Bu yürüyüşü durdurmaya, Devrimci Halk İktidarını kurmamızı engellemeye kimsenin gücü yetmeyecektir.

**HER ŞEY BİRLİĞİMİZ,
GELECEĞİMİZ VE
ZAFERİMİZ İÇİN!**

"AÇIKLAMA VE UYARI"

Devrimci hareket içinde yaşanan soruna ilişkin olarak hareketin kadrolarının iradesi bugün tartışma götürmez bir kesinlikle ortaya çıkmıştır. Bu irade, özcesi, darbeciliği mahkum etmekte, hareketin meşru önderliğini ve yönetimini tanımaktadır.

Devrimci hareket içinde darbe yaparak hareketin önderliğini, geleneklerini, kültürünü, giderek çizgisini tasfiyeye soyunan darbeciler hemen her yazı ve konuşmalarında kadrolara güvenilmediğinin, kadroların, iradelerinin hiçe sayıldığının demagojisini yapmışlardır. Açık bir demagojidir. Çünkü bugün kadroların iradesini hiçe sayan darbecilerden başkası değildir.

Devrimci hareketin önderliğinin ve kadrolarının sorunu çözmek için darbecilere götürdükleri her türlü öneri reddedilmiştir. Son olarak hareketimizin yayınladığı 1 No'lu KARAR'la birlikte darbeciler de içinde olmak üzere hareketin kadrolarına her şeyin enine boyuna tartışılacağı bir toplantı davetisi gönderilmiş, ancak darbecilerden bura bir yanıt alınamamıştır.

Bugün devrimci hareketin sürece ilişkin iradi müdahalesini, birliğini, bölünmezliğini yansıtan bu kararlar, kadroların iradesiyle çıkarılmıştır. Bu karar ve bu irade halen Devrimci Solcu olduğunu söyleyen herkes için uyulması gereken bir iradeyi ifade ediyor. Darbeciler için, darbecileri desteklemiş, şu ya da bu biçimde darbecilere uymuş tüm kadro ve taraftarlar için gelinek noktada bu iradeye boyun eğmekten, devrimci hareketin adaletine sığınmaktan başka bir yol yoktur. Boyun eğilmesi istenen irade kadroların, hareketin iradesidir. Darbeciler, ya da onları destekleyenler bugün ne adına, kimin adına, ne için mücadele edeceklerdir? Devrimci Sol'un varlığının dışında hiçbir temsil yetkileri yoktur ve hiçbir mücadeleleri de olamaz. Bunu kendileri yaşayarak görüyor. O halde, devrimci olmakta istekli ve kararlıysalar yapacakları tek şey devrimci hareketin kararlarına uymaktır. Aşağıda bu kararın tam metnini yayınlıyoruz.

KARAR: 1

13 Eylül'den günümüze kadar darbeci tasfiyeciler hemen her aşamada verilen bütün tavizlere rağmen sorunu kadrolar platformunda çözmek için her türlü öneriyi reddetmiş, tasfiyeciliğin-darbeciliğin haklılık ve güç bulacağı zemin arayışını ısrarla sürdürmüştür.

Bu nedenle;

- 1- Önderliğin çözüm önerilerini,
- 2- Sorunun çözümü için çağrılan ileri kadroların önerilerini,
- 3- Daha geniş kadrolara yazılı açıp en kısa sürede (15 günlük gibi) yazılı cevap alarak karar çıkartma biçimindeki kendi önerilerini de reddetmişlerdir.

Çünkü bütün bu zeminlerde mahkum edilmişlerdir.

Gelinen noktada darbeci tasfiyeciler kadroların çok açık ve net bir şekilde kendilerini mahkum eden kararlarına uymayacaklarını göstermişlerdir. Yaklaşık 6 aydır hareketimizi her yönüyle adeta felç edip işletmeyenler bunalımı derinleştirmekte hala fayda ummaktadırlar.

Kontrgerillanın da açıkça devreye girdiği ve hareketimizi tasfiye edip, bölüp parçalamaya oynadığı bu aşamada bunahımın bu şekilde devam etmesine daha fazla izin verip kontrgerillanın amacına hizmet edemeyiz.

Kaldı ki, devrim tarihlerinde görülmeyen bir tarzda tasfiyeciliğe-darbeciliğe karşı devrimci demokrasi örneği sunulmuş ve tasfiyecilik-darbecilik ideolojik, politik ve ahlaki olarak kadroların kararıyla mahkum edilmiştir. Yine kadrolar önderliğe yeniden güven ve onaylarını sunmuşlardır.

Bugün hareketin iradesi kadroların kararıyla ve onayıyla tartışmasız bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Bu iradeye dayanarak:

1- Darbeciler ve işbirlikçileri hareketi tasfiye yönündeki tüm çalışmalarını durdurmalı, derhal hareketin iradesine ve adaletine teslim olmalıdırlar.

2- Darbeciler hala ellerinde tutmaya devam

ettikleri ve kullandıkları hareketin kasasını, gayri-menkullerini, silah depolarını, arşivini ve bir kısım olanaklarını derhal harekete teslim etmelidirler.

3- Hareket iradesi dışında tüm tartışmalar durdurulmalı ve hiç kimse kendi başına hareket etmemeli, farklı ilişkiler içine girmemelidir.

4- Darbecilerle işbirliği yapanlar, onlara alet olanlar bu yolu terk etmeli, işbirliğine son vermelidirler.

5- Hareket iradesi dışında görev yerlerini terk eden tüm kadrolar derhal görev yerlerine dönmelidirler.

6- Bu kararlara uydukları taktirde darbeciler ve onlarla işbirliğinde ısrar edenler hareketin kontrolü altında tutulacak, toplantı gününe kadar güvenlikleri sağlanacak, toplantıda kendilerini ifade etmeleri için gerekli özgür koşullar sağlanacaktır.

7- Örgütümüz bu karar ve talimatlara uymayanlara, her kim olursa olsun, gerekli yaptırım uygulamaktan çekinmeyecektir. Hareketin çıkarları bunu zorunlu kılmaktadır.

8- Bundan böyle hareketin iradesi ve disiplini dışında harekete zarar veren düşmanı güçlendiren her davranış suç kabul edilecek ve cezalandırılacaktır."

**HER ŞEY
BİRLİĞİMİZ,
GELECEĞİMİZ VE
ZAFERİMİZ İÇİN!**

DEVRİMCİ SOL

3 Mart 1993

DEVRİMCİ SOL HABER BÜLTENİ

Sayı: 52 Tarih: 5 Mart 1993

İÇ VE DIŞ DÜŞMANLARIMIZ HAREKETİMİZİ TASFİYE ETMEKTE BİRLEŞMİŞTİR BAŞARAMAYACAKLAR!..

*Tüm Devrimci Solcular
ve taraftarlarımız!*

Emperyalizmin ve oligarşinin M-L'le ve ulusal hareketlere karşı on yıllardır sürdürdüğü kontrgerilla taktiklerine yabancı değiliz. Düzen aleyhtarı, düzeni tehdit eden, devrimci halk iktidarını kurmak isteyen hemen tüm devrimci güçler, emperyalizmin ve oligarşinin çok çeşitli saldırılarıyla karşı karşıya kalmıştır. Hareketimiz de bu tür saldırılara uğrayan önemli güçlerden biridir.

Devrimci Sol olarak siyasi arenaya çıktığımızdan bugüne kadar, katliamlarla, tutsaklıkla, işkenceyle örgütümüzü amacından vazgeçiremeyen, hedefinden saptıramayan oligarşi, bunların yanında ideolojik-psikolojik saldırılara başvurarak, halk kitlelerini yanıltarak, güvensizlik yayarak gelişip güçlenmemizi engellemek istemektedir. Ölmek, öldürmek, tutsak düşmek bir yerde savaşın genel kuralıdır. Ve biz bu savaşta uğradığımız katliamlara, çok değerli önder ve savaşçılarımızı yitirmemize rağmen, dostun ve düşmanın ibretle izlediği direniş destanları yaratarak, oligarşinin bu silahlarını kendisine döndüre-

Devrimci Sol, siyasi tarihi boyunca ne oligarşinin her katliam ve operasyonundan sonra çökerttik, yok ettik demagojilerine, ne oportünizmin 3-5 ayda bir ileri sürdüğü 'Devrimci Sol Bölündü' demagoji ve yalanlarına, ne de içimizdeki oportünistlerin, tasfiyecilerin felaket tellallıklarına prim vermeyerek, doğru bildiği yolda büyük bir inat ve kararlılıkla yürümüştür.

rek halkımıza kurtuluş umudunu taşıdık. Oligarşinin kofluğunu ve çaresizliğini sergiledik. İşte Devrimci Sol'un herkese, her şeye ve tüm olumsuzluklara rağmen sürdürdüğü bu kararlı çizgisi, oligarşiyi bizi katliamlarla yok edemeyeceği sonucuna vardirmiştir.

Bunun içindir ki, oligarşi gerek halka, gerekse saflarımıza yönelik ideolojik, psikolo-

jik propaganda taktüklerini yoğunlaştırmış ve bu konuda her yöntemi deneyerek sonuç almaya çalışmıştır ve çalışmaktadır... Özellikle önderliğimizin cezaevinden çıkışından sonra, bu taktüklerini daha da yoğunlaştırmış, önderliğimizle belirli kadrolar arasında suni çelişkiler yaratmaya çalışmıştır. Bununla kadroları önderliğimize karşı kışkırtmak, güvensizlik yaymak ve sonuçta örgütümüzü parçalayarak güçten düşürmek, savaş potansiyelini yok etmek istemektedir.

Yıllardır yapılan bu propagandayı görmek durumundayız. Çoğu kez burjuva basınında örgütümüz ve önderlik aleyhine yalan ve demagojilerden oluşmuş çeşitli haberlerin yer aldığını görür, yeni bir kontrgerilla haberi veya bildirisi deyip geçeriz. Oysa çıkan bu tür haberlerin, bildirilerin hangi amaca hizmet ettiği, hangi koşullarda çıkarıldığı, nedenleri üzerinde düşünüp önlemler almak durumundayız. Kuşkusuz kontrgerilla taktüklerini içselleştirmiş, devrime ve örgüte yürekten inanmış arkadaşlarımız için bir sorun yoktur. Ama örgütümüzün tarihini, savaşımızı gerçek anlamıyla kavramamış olanlar, oligarşinin bu tür saldırılarından şu veya bu biçimde etkilenmektedir. Keza oportünizmin kışkırtması, spekülasyonu ve de içimizdeki oportünist uzantıların, beşinci kolların, fırsatçılığın, kendi ihtiras ve zaafılarını tatmin edecek zemin arayışları kontrgerillanın başarı hanesine yazılmaktadır.

Hareketimiz bugün her

**15 yıllık siyasal
tarihimiz boyunca, iç
ve dış hemen tüm
saldırıları etkisiz
kıldık ve bu
saldırılardan
güçlenerek çıktık.
Oligarşinin bu
saldırısından da
güçlenerek
çıkacağımızdan hiç
kimsenin kuşkusu
olmamalıdır.**

zamankinden daha güçlü bir saldırıyla karşı karşıyadır. Örgütümüz tüm eksiklerine, 1990'dan bu yana 12 Temmuz, 16-17 Nisan gibi katliamları yaşamasına karşın, sürekli gelişen, büyüyen bir hat izlemiş ve güçlenmiştir. İşte tam da bu aşamada, oligarşinin kontrgerilla taktükleri tüm yoğunluğu ile gündeme girerek örgütümüzü parçalamayı, tasfiye etmeyi hedeflemektedir.

23 Şubat 1993 tarihli Hürriyet gazetesinde çıkan "DEV-SOL'U DİRİLTEN ŞEYTANİ PLAN", yine alt başlıklarda "Dev-Sol'da darbe, ikinci adam arayışı, yeniden toparlanma" başlıkları altında yazılan haber, kontrgerilla taktüğünün bir üst noktadaki ifadesi olup, açıkça ayrılığı ve tasfiyeciliği körüklemektedir. Keza 24 Şubat tarihli Milliyet gazetesinde ve kimi TV haberlerinde, Türkiye oligarşisinin Dursun Karataş'ı ve Bedri Yağan'ı Alman hükümetinden istediği, Alman hükümetinin ise bunu reddettiği şeklindeki haberler de tamamen asılsız olup aynı amaca hizmet etmektedir. Yi-

ne 27 Şubat tarihli Milliyet'te "Dev-Sol'da Kavga" başlıklı yazı da, komploculuğu, tasfiyeciliği desteklemek için yazılan kontrgerilla yayımından başka bir şey değildir.

***Devrimci Sol'a Umut
Bağlayan Halkımız ve Tüm
Devrimci Solcular!***

Devrimci Sol, siyasi tarihi boyunca ne oligarşinin her katliam ve operasyonundan sonra çökerttik, yok ettik demagojilerine, ne oportünizmin 3-5 ayda bir ileri sürdüğü "Devrimci Sol Bölündü" demagoji ve yalanlarına, ne de içimizdeki oportünistlerin, tasfiyecilerin felaket tellallıklarına prim vermeyerek, doğru bildiği yolda büyük bir inat ve kararlılıkla yürümüştür.

***Yolumuza Devam Etmek
Zorundayız!***

Örgütümüz 15 yıllık tarihi boyunca Türkiye solunda pek yaşanmamış en güzel değerleri yaratarak bugünlere gelmiştir. Bu değerlerin belki de en önemlisi "Devrimci Sol Bölünmez ve Devrimci Sol Dediğini Yapar" gerçeğidir.

Örgüt olarak şehitlerimizle, kadrolarımızla, önderliğimizle, savaşçılarımızla, taraftarlarımızla ve bize umut bağlayan, destekleyen halkımızla bugünlere geldik. Birbirimize güvenerek, davamıza inanarak, gerektiğinde ölürek, öldürerek oligarşide korkulu günler, halkımızda umut yarattık. Şimdi oligarşi kendi korkulu günlerini unutmak ve halkımızın umudunu söndürmek istemektedir.

**Bugün darbecilik,
komploculuk,
tasfiyecilik,
ideolojik-politik-
ahlaki olarak her
yönüyle tükenmiş,
iflas etmiştir.
Kadrolarımız
örgütümüzü çok
yüksek bir bilinçle
sahiplenmiş,
tasfiyeciliği adım
atamaz, konuşamaz
duruma getirmiştir.
Devrimci Sol'un iç ve
dış düşmanlara karşı
mücadelesinde her
zaman zaferle
çıkacağı bir kez daha
kanıtlanmıştır.**

Kontrgerillanın bu umu-
dunu söndürmek, yok etmek,
ezip geçmek zorundayız.

Biz gelip geçici bir heve-
sin, kısa süreli bir taktığın de-
ğil, zaferin, Devrimci Halk İktidarının peşindeyiz...

Bu hedefe varmayı engel-
leyen, engellemeye çalışan içi-
mizden ve dışımızdan her kim
olursa olsun ezip geçmek zo-
rundayız.

Tarihimizi tersyüz ettir-
mek isteyenler, ideolojimizi,
politikamızı, ahlakımızı, ilke
ve değerlerimizi yok sayıp her
şeyi kirletmek isteyenler, ken-
dilerini bizden görmüyorlar
demektir. Hangi kılıf altında
gelirse gelsin, hangi gerekçe-
lere sığırsa sığınsın, bunlar
şu veya bu biçimde oligarşinin
yönlendirmesinde, hareketimi-
zi parçalamayı ve devrim yü-

rüyüşümüzü engellemeyi he-
deflemişlerdir ve böyle kabul
edilmelidirler.

15 yıllık siyasal tarihimiz
boyunca, iç ve dış hemen tüm
saldırıları etkisiz kıldık ve bu
saldırılardan güçlenerek çıktık.
Oligarşinin bu saldırısından da
güçlenerek çıkacağımızdan hiç
kimsenin kuşkusu olmamalı-
dır. Gücümüz şimdiye kadar
yaşattığımız güven duygusun-
da, birliğimizde, ideoloji-poli-
tika ve taktiklerimizin doğru-
luğundadır.

Bugün darbecilik, komp-
loculuk, tasfiyecilik, ideolojik-
politik-ahlaki olarak her yö-
nüyle tükenmiş, iflas etmiştir.
Kadrolarımız örgütümüzü çok
yüksek bir bilinçle sahiplen-
miş, tasfiyeciliği adım atamaz,
konuşamaz duruma getirmiş-
tir.

Darbeciliği, tasfiyeciliği,
hizipçiliği mahkum etmek için
karşı-darbe gibi devrimci ol-
mayan yöntemlere başvurma-
dık. Sorunu komplocu anlayı-
şın mahkum edilmesi ve hare-
ketimizde bir daha ortaya çık-
masının koşullarını engelle-
mek için bir bilinçlendirme ve
eğitim faaliyeti olarak ele al-
dık. Saflarımızda devrimci de-
mokrasi örneği yaşatarak kad-
rolarımıza, ilkelerimize, gele-
neklerimize güvenerek tasfiye-
ciliğe karşı savaştık. Ve yalnız
ülkemiz devrimciliğine değil,
tüm devrimci hareketlere, dev-
rimci demokrasi ve tasfiyecili-
ğe karşı mücadele konusunda
olumlu bir deney sunduk.

Yine bu olayda kadroları-
mız ve tüm Devrimci Sol'cu-
lar, kışkırtınaları, demagojile-
ri, spekülasyonları, çamur at-

maları ve provokasyonları el-
lerinin tersiyle iterek, düşma-
nın oyununa gelmeyeceklerini
dost ve düşman herkese bir
kez daha göstermişlerdir. Ve
Devrimci Sol'un iç ve dış düş-
manlara karşı mücadelesinde
her zaman zaferle çıkacağı bir
kez daha kanıtlanmıştır.

Yoldaşlar!

Savaş tüm boyutlarıyla
her alanda keskinleşerek sür-
mektedir. Bu anlamda hareke-
timize yönelmiş bu son saldırı-
yı da savaşın şiddetlenmesinin
ve ileri bir atılımın doğum
sancıları olarak kabul edip,
düşmanlarımızın üzerine daha
kararlı yürümeliyiz.

Her şey birliğimiz, gele-
ceğimiz ve zaferimiz için şiarı
daha bir bilinçle, daha yüksek
sesle haykırılmalıdır.

Devrim ve karşı-devrim
arasında ara yol yoktur. Ara
yol arayanlar bizi oportüniz-
min bataklığına götürmek iste-
yenlerdir. Oportünizme ve
düşmana karşı devrimci halk
iktidarının, proletaryanın bilin-
ciyle hareket edeceğiz!

**KAHROLSUN
TASFİYECİLER,
DARBECİLER VE
KOMPLOCULAR!**

**KAHROLSUN İÇ VE
DIŞ DÜŞMANLARIMIZ!**

**DEVİRİM
YÜRÜYÜŞÜMÜZÜ
HİÇBİR GÜÇ
ENGELLEYEMEZ!**

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, YURTSEVERLER, TÜM HALKIMIZ!

6 Mart gecesi yeni bir katliam daha yaşandı. Oligarşi cesetlerimiz üzerinde zafer çiğlekleri atarak bir kez daha bizi yok ettiğini, çökerttiğini söylüyor... Ve kan gölü içerisinde katledilen annelerini isteyen çocuklarımıza sahip çıkma demagojisi yapıyor. Anne ve babalarını katledip, yüzlerce çocuğumuzu öksüz ve yetim bırakanlar kendileri değilmiş gibi, sözüm ona çocuklara sahip çıkıyor görünümü vererek kendilerinin ne kadar müşfik, devrimcilerin ne kadar zalim olduğunu göstermek istiyorlar. Ve devrimcileri "Devrimciliğe devam ederseniz, çocuklarınız öksüz ve yetim kalır" diye korkutmak istiyorlar. Faşizmin açmazı öylesine derinleşmiş ve halkın devrim isteği öylesine kök salmıştır ki, bu kavga artık anne, baba, eş, çocuk ayrımı yapmadan, gerektiğinde herkes bir tarafa, devrimci mücadele bir tarafa diyerek yürüyor. Çocuklar anne ve babalarının işkence seslerini, delik deşik edilmiş cesetlerinin görünümünü belleklerine kazıyarak büyüyorlar. Anneler, babalar, çocuklarının dağda ve şehirde mücadele ve ölüm haberlerini beklerken, çocuklarına nasıl destek olacaklarını, devrim yürüyüşünü nasıl hızlandıracaklarını düşünerek her gün biraz daha düzenden kopuyor, yeni bir

yaşam kuruyor, yeni bir kültürü içselleştiriyor. Bu devrim yürüyüşüdür. Bu yürüyüş artık oligarşinin tüm demagoji ve yalanlarını ezip geçerek, hedefine doğru artan bir hızla ilerliyor.

Hareketimizi ne katliamlar, ne de kontrgerillanın sindirme, komplo, böl-parçala ve yönet taktikleri yok edemez. Savaşımızı geriletemez... Devrimci Halk İktidarı rotasını sapmaya uğratamaz...

Kontrgerillanın insanlarımızı katletmesi, tutsak alması ve hareketimizi tasfiye etmeye çalışması asla başarıya ulaşamayacaktır. 15 yıl boyunca bütün katliamları, darbeleri direniş çizgimizle zafere dönüştürdük. Komplo ve tasfiye girişimlerini ise yeni bir bilinçlenme ve eğitim faaliyeti olarak ele alıp dersler çıkararak, ideolojik-politik mücadelemizle ezip, daha güçlü örgütlenmeler ve politikalar yaratarak geleceğe daha emin adımlarla yürüdük. Bu kez de böyle olacağından hiç kimsenin kuşku-su olmasın.

Kontrgerilla katliamla birlikte hareketimizi tasfiye etmek için her türlü hile, provokasyon, yalan ve demagojiyi gündeme getirerek karşı-devrimci çabalarını sürdürecektir. Nitekim basında ve TV'lerde yer alan haberler kontrgerilla haberleri olarak değerlendiril-

6 Mart gecesi katledilenler bizim şehitlerimizdir. Hatasıyla, sevabıyla, günahıyla mücadelemizde yer almış, oligarşinin katlettiği insanlara sahip çıkacağız. Gereken saygıyı göstereceğiz... Onları katleden oligarşiden ve katledilmelerine adeta bilerek, bütün ısrarlara rağmen kendini dayatarak ortam hazırlayanlardan hesap soracağız!..

lip, duyarlı olunmalıdır. Devrimci Sol, ne katliamlara, ne de tasfiye ve komplo girişimlerine asla teslim olmadı ve olmayacaktır. Daha da büyüyüp güçlenerek, daha hızlı koşarak partili devrim yürüyüşüne devam edecektir.

6 Mart gecesi katledilenler bizim şehitlerimizdir. Hatasıyla, sevabıyla, günahıyla mücadelemizde yer almış, oligarşinin katlettiği insanlara sahip çıkacağız. Gereken saygıyı göstereceğiz... Onları katleden oligarşiden ve katledilmelerine adeta bilerek, bütün ısrarlara rağmen kendini dayatarak ortam hazırlayanlardan hesap soracağız!..

Katledilenlerin özgeçmişleri şöyledir.

BEDRİ YAĞAN (HAYDAR)

1959 Erzurum doğumlu, emekçi, yoksul bir ailenin çocuğuydu. 1978'de aktif olarak devrimci mücadeleye katıldı. İstanbul DEV-GENÇ çalışmaları içerisinde gelişerek, yöneticilerinden oldu. 1980 öncesi kısa bir süre İstanbul DEV-GENÇ sorumluluğu yaptı ve tutsak düştü. Kısa süren bu ilk tutsaklığından sonra, yine aynı görevle mücadelede yerini aldı.

12 Eylül'den sonra yeniden tutsak düştü. Cezaevlerinde direniş hattının önde gelenlerinden oldu. Çeşitli cezaevlerinde cezaevi idarelerine ve diğer siyasetlere karşı hareketimizi temsil etti.

1989 Ekim'inde bir özgürlük eylemiyle yeniden sıcağ mücadeleye katıldı. Hareketimiz tarafından Ortadoğu temsilciliğine atandı. 10 Eylül 1992 tarihine kadar bu görevini sürdürdü. 6 Mart 1993 gecesi örgüt üyelerimiz Gürcan Özgür, Menekşe Meral ve taraftarlarımız Asiye Kasap, Rifat Kasap'la birlikte oligarşi tarafından katledildi.

GÜRCAN ÖZGÜR (DERYA)

1953 Elazığ doğumlu, emekçi bir ailenin kızıydı. 1977'lerden itibaren Devrimci Gençlik mücadelesinde yer aldı. 1978'den sonra ise farklı alanlarda çalışmalar yürüttü. 12 Eylül'den sonra birçok ön-

der ve kadrolarımızın tutsak alınmasıyla daha ileri görevler üstlendi. 1983'te hareketimizi sahiplenen birkaç insandan biriydi. Özveriyle çalıştı... 1984'te tutsak düştü. Direniş hattı içinde yer aldı. 1987'de özgürlüğüne kavuşunca yeniden mücadele içerisinde yerini aldı... Bir süre sonra 12 Temmuz'da şehit düşen önder yoldaşlarımızdan Niyazi Aydın'la evlendi. Örgütümüzün 1990 Mart kararlarıyla yeniden atılım sürecine girdiği aşamada İstanbul Devrimci İşçi Hareketi Komitesi'ne atandı. 17 Nisan 1992'den kısa bir süre sonra İstanbul Mahalli Birimler, Devrimci İşçi Hareketi ve İstanbul SDB'leri siyasi sorumluluğuna atandı. Ve 12 Aralık 1992 gününe kadar hareketimizin ileri kadrolarından biri olarak bu sorumluluğunu sürdürdü. 6 Mart 1993 gecesi şehit düştü.

MENEKŞE MERAL (BERRİN)

1967 Bandırma doğumlu, yoksul emekçi bir ailenin kızıydı. 1988'de İstanbul sağlık emekçileri içerisinde aktif mücadele sürdürdü. Bir süre İstanbul Hemşireler Derneği'nin başkanlığını yaptı. Birçok sağlık emekçisinin devrimci mücadeleye katılmasında onun payı vardı. Bir süre sonra daha ileri görevler alarak Devrimci Memur Hareketi'nin yeniden örgütlenmesinde yer aldı. Ve bu alanın siyasi sorumluluğuna atandı. 17 Nisan 1992'den itibaren ise zorunlu olarak bu görevden alınıp, başka görevlere verildi. 1 Şubat 1993'e ka-

dar bu görevlerini sürdürdü. 6 Mart 1993 gecesi şehit düştü.

RIFAT KASAP

1961 Rize doğumlu, emekçi bir aileden gelme bir işçiydi. İETT'de planton görevlisi iken 1991 yılında hareketimizle ilişkiye geçti. 12 Temmuz katliamı sonrası DİH'te hareketimizin bir tarafı olarak örgütlenme çalışmaları içinde yer aldı. 1992 Ekim sonrasından şehit düştüğü tarihe kadar ise kurumlaşma ile görevliydi. Bu görevini büyük bir özveri ve disiplinle yerine getirdi.

ASIYE KASAP

1964 Rize doğumlu, emekçi bir ailenin kızıydı. Devrimci hareketle tanışması eşi dolayısıyla idi. Sıradan bir ev kadınıyken, eşiyle birlikte devrimci mücadeleye katkıda bulunarak hareketimizi benimsedi. Bulunduğu kurumlaşma ilişkilerinde, halktan gelen doğallığı, özveri ve disipliniyle çalıştı ve bir taraftarımız olarak şehit düştü.

KATLIAMLARIN HESABINI SORACAĞIZ!

HAREKETİMİZİ TASFİYE ETMEK İSTEYENLER ASLA BAŞARIYA ULAŞAMAYACAKLAR- DIR!

DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZE DEVAM EDECEĞİZ!

DEVİRİMCİ SOL

İÇ VE DIŞ DÜŞMANLARIMIZ DEVRİMCİ YÜRÜYÜŞÜMÜZÜ ENGELLEYEMEYECEK!

Devrimci Sol tutsakları darbeciliği tanımlıyor

"DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZDE ÖNÜMÜZE ÇIKAN BU ENGELİN ANLAMI ÇOK AÇIK OLARAK İHANETTİR"

Hareketimize ve önderliğimize yönelen tasfiyeci darbeye karşı ilk tavrı alıp hareket etrafında kenetlenen cephelerden biri de cezaevleri oldu. Tutsak yoldaşlarımızın hareketimizi ve önderliğimizi sahiplenen net tavrı darbeciliğin mahkum edilmesinde önemli bir misyon üstlendi.

Sıcak mücadelenin dışında ama gerçekte her açıdan sürecin içinde olan tutsak yoldaşlarımız dönemin özelliğini, hareketin karşı karşıya olduğu sorunu ve darbenin olası sonuçlarını baştan kavrayarak darbecilere ve tasfiyeciliğe karşı kendi alanlarından güçlü bir barikat yükselttiler. "Biz, geleneklerimiz böylesine kirletilsin diye mücadele etmedik, bunun için tutsak düşmedik" diyerek, kimsenin kendilerinden komploculuğu, darbeciliği onaylamalarını beklememesi gerektiğini belirttiler.

Bu alanda da "ne kadar karıştırır ve ne kaparsam" mantığıyla hareket eden darbecilerin yeni kuralsızlıklarına, ilkesizliklerine tanuk olduk. Kopkoyu bir liberalizmle insanların zaaf-ları okşanmak istendi, ancak yoldaşlarımız duyarlılıklarıyla bu yaklaşıma prim vermediler. Darbeciler cezaevleri üzerine spe-külasyon üstüne spekülasyon ürettiler. Ve tüm bunlara karşın, cezaevleri genelinde yönetici, sorumlu düzeyindeki hiçbir yol-daşımızı, cezaevi komitelerini etkileyemeyen darbeci çete bu kez sorumlu mekanizmalar dışına taşırdıkları ilişkiler aracılığıyla bu alanda kafa bulanıklıkları yaratmak istediler.

Darbecilerin ilkesiz, kuralsız, her biri ayrı bir örgütsel suç teşkil eden tüm bu yöntemleri Devrimci Sol tutsaklarının istis-nasız bütün cezaevlerini kapsayan net tavrına çarptı.

Darbecilik zindanlardan da her yönüyle mahkum edildi.

Aşağıdaki yazı tutsak yoldaşlarımızın "içimizdeki düşmanı" tanıtan ve darbeciliği mahkum eden tavrılarını ifade ediyor. Tutsak yoldaşlarımızın tavrında bir kez daha kanıtlanıyor ki, düşmanı iyi tanıyabildiğimiz ölçüde alacağımız tavır da net ola-caktır.

15 yıllık onurlu mücadelesiyle, arkasında yüz-lerce şehit, onlarca sakat ve binlerce tutsak bırakan Hare-ketimiz, zorlu süreçlerden ge-çerek bugünlere geldi. Ancak arkasında yalnızca değerli sa-vaşçılarını, önder kadrolarını bırakmadı. Her zorlu süreçte mücadeleyi bırakan, ayak dire-yenler de çıktı aramızda. Ama değerlerin en güzellerini yarat-tık, yaratıyoruz.

Yeni bir atılımın eşiğine geldiğimiz, emekçi halklarımızın kurtuluş mücadelesine par-tili bir yapıyla önderlik etmeye hazırlandığımız bir süreçte, içimizdeki düşmanın saldırısı-na uğradık ve hançerlendik. Tarihimizde görülmedik ölçü-de değerlerimiz, gelenekleri-miz ayaklar altına alındı, kara-landı. Yılların emeğiyle hazır-lanan onca güzellik yok edil-mek istendi. Ancak bugün dar-becilik bütün yönleriyle mah-kum ediliyor, hiçbir alanda ya-şama şansı bulamıyor.

Darbeci anlayış ahlaksız-lıkta sınır tanımıyor. Moral de-ğerlerden ve geleneklerden ko-puşla başlayan süreç, ahlaki çöküntüyle sonuçlanmaya mahkumdur. Devrimci olmak belli bir ahlaka ve düşünce tar-zına sahip olmayı gerektirir. Bunları çiğnemenin meşruiyeti olamaz. Burjuvazi yüzyıllardır iktidarda bulunmasına, her tür-lü propaganda araçlarına sahip olmasına karşın, meşruiyetini

asla kabul ettirememiştir. Bunun için de devrimcilere olmadık şekilde saldırmış, kendi ahlaksızlığını devrimcilere mal etmeye çalışmıştır. Onun için her yol mubahtır. Yeter ki, iktidarda kalmaya devam etsin. Yalanın, aldatmanın, karalamanın, çarpıtmanın, kişiliksizliğin, komploculuğun hiç önemi yoktur.

Darbeci anlayış da Hareket yönetimini zorla gasp etmiş ve meşruluğunu sağlamak için olmadık çirkinliklere başvurmuştur. Darbesine gerekçe yaptığı "sorunları" kadroların önüne getireceğini söylemesine karşın, kadrolara haber verilmeksizin Hareket önderliği adına keyfi bir yönetim sürdürmüştür. Hiçbir karar alınmadığı söylenmesine karşın, "Partileşme sürecini tamamlamanın gururunu yaşıyoruz" denilerek DEVRİMCİ SOL'a sempati duyan insanlarımız beklentiye sokularak aldatılmıştır.

Darbeci anlayış şehitlerimizin onurlu geçmişlerini de sömürmeye kalkışmış, darbelerine meşru zemin yaratmak için onları da amaçlarına alet etmişlerdir.

"Dün düşüncelerimizi söyleyemiyorduk. Hakaret ve küfürle, ezmeyle karşılaşıyorduk. Bunun için bizden istenen şekliyle davranıyorduk." diyerek kişiliksizliğin boyutu ortaya konuluyor. Hepimizin hatırdadır. Bir süre öncesinde Romanya Komünist Partisi toplantısında Çavuşesku'yu coşkunca (!) alkışlayan, genel sekreterlik için oy verenler, karşı-devrimci darbeye birlik-

**Darbeci anlayış
ahlaksızlıkta sınır
tanımıyor. Moral
değerlerden ve
geleneklerden
kopuşla başlayan
süreç, ahlaki
çöküntüyle
sonuçlanmaya
mahkumdur.
Devrimci olmak
belli bir ahlaka ve
düşünce tarzına
sahip olmayı
gerektirir. Bunları
çiğnemenin
meşruiyeti olamaz.**

te Çavuşesku'ya sırtlarını dönmüş, onu "diktatörlük"le suçlamışlardır. Bu örneklerden biri de Romanya'nın Türkiye büyükelçisiydi. Kendisiyle yapılan röportajda dönek büyükelçi Çavuşesku'dan "korktuğunu, o zaman gerçekleri söyleyemediğini" belirterek dönekliğini, ikiyüzlülüğünü maskeleyemeye çalışmıştı. Darbeci anlayış da aynı mantığı miras almışa benziyor.

Evet, iktidar hırsıyla yanıp tutuşan küçük burjuva isyancıları Hareket yönetimini ele geçirmek için ahlaksız bir yöntemle başvurmakla kalmamış, can kaygusuyla önderliğe, DEVRİMCİ SOL kadrolarına karşı her türlü spekülasyon, karalama çabalarına girmiş, buna şehitlerimizi de alet ederek şehitlerimizin kanı üzerin-

de siyaset yapmaya kalkmıştır.

Darbeciliğin ahlakı budur işte. O komployla, meşru olmayan yollarla arzuladığına sahip olmaya çalışır. Bunu korumak, giderek de geleceğini garanti altına almak için olmadık ahlaksızlığı dener. Ahlaksızlıkta ölçüsü yoktur. Onun ahlakının ölçüsü burjuva normlarıdır. Her şeye karşın, devrimci ahlakımız darbecileri geriletmiş, onu mahkum etmiştir.

Komploculuğun
darbeciliğin adı
"demokrasi" oldu(!)

"Hareket içinde çıkan sorunların örgüt mekanizmalarında çözüm platformlarının yaratılması gerçeğini ne yazık ki bugün tam anlamıyla sağlayamamış bulunuyoruz" diyerek, darbeye soyunan ihanet çetesi, daha baştan kullandığı yöntemle demokrasi anlayışını ortaya koymuştur. Hareketin meşru yönetimini çiğneyerek gaspetmiştir. Kadroların iradesinden, onların da söz sahibi olmasından bahseden bu çarpık anlayış, kendisine tavır alan DEVRİMCİ SOL kadrolarını da karalamaya çalışmış, onların iradesini tanımayarak kendi iradesini yerine geçirmeye çalışmıştır.

Bir yanda "hiçbir zaman örgüt içi sorunlarımızın örgütsel mekanizmalar dışına taşırılarak, farklı platformlar oluşturularak çözüleceğine inanmadık, çözüm yolları aramadık" diyerek demokrasi anlayışını, örgüt hukukunu ifade edip, hemen arkasından da

"...kaçınılmaz hale gelmişti" diye belirterek güçsüzlüğünü, korkaklığını ve kendi iktidar hırsı için her şeyi bir yana nasıl fırlattığını, nasıl bir savrulma içinde olduğunu da gösteriyor.

Kendi başına "partileşme sürecini tamamlama" kararları alan, istihdamlar gerçekleştiren, yeni örgütlenmeler oluşturan, eylem ve ölüm kararları alan, kadroların iradesini çiğneyen darbecilerin "diktatörlük", "benmerkezcilik" suçlamalarının altında yatan mantık da açığa çıkmış oluyor. Bu anlayışın saflarımızda yeri olmadığı da ortadadır. Bu bilinçle DEVRİMCİ SOL kadroları darbeciliğe karşı çıkmış, onu lanetlemiştir. Hareketimiz içinde hiçbir örgütte olmadığı ölçüde devrimci demokrasi örneği işletilerek, darbeci anlayış ezilmiştir.

Çarpık anlayışını Hareketimiz çizgisine egemen kılma-ya çalışarak devrim yürüyüşümüzü engellemeye, Devrimci Halk İktidarını kurma mücadelemizden bizi saptırmaya kalkışan darbeciler başarılı olamamıştır.

Darbeciler tarihimizi bilmiyor

Darbeciler DEVRİMCİ SOL tarihini kendileriyle başlatmak istiyor. 15 yıllık tarihimize, MK oluşumunun olmadığı söyleniyor. "Yenilik, sorunları aşmadaki açıklığımız ve çözümü kadrolarla birlikte aramamızdır." denilerek, tarihimize yeni katkılar yapılmış oluyor. Kendi anlayışına ze-

min yaratma çabası, yeni bir tarih anlayışı yaratmaktan geçiyor.

Evet, böylesine bir açıklığımız olmuş ve sorunların çözümüne mümkün olduğunca her defasında kadrolar da katılmaya çalışılmıştır. Ama bu, darbecilerin söylediği gibi 13 Eylül 1992'den sonra gündeme gelen bir "yenilik" olmamıştır. Bu 15 yıllık hareket tarihimizin bütününe mal olmuş bir gerçekliğimizdir. Bu gerçekliği reddedip kendi geçmişini de inkar eden darbeciler tarihimizi çarpıtıyor.

Hareketimiz, 12 Eylül gibi, 12 Temmuz'lar, 16-17 Nisan'lar gibi zorlu süreçlerden her defasında kendini yenileyerek yeni atılımlara girme başarısını gösterebilmişse;

Dostun da düşmanın da saygı duyduğu bir örgüt yaratmayı başarabilmişse;

Dünyaya adını duyuran saygın bir hareket olmuşsa, bu ideolojik-politik hattımızın doğruluğuyla birlikte örgütsel açıklığımız ve DEVRİMCİ SOL'un önderliği ve kadrolarıyla bütünselliğinin, karşılıklı güvenin sonucudur. Darbeciler önderlikle kadrolar arasındaki bu güveni ne kadar parçalamaya çalışırsa çalışsın, bu gerçek değiştirilemez.

Hareketimizin kendi kadroları bir yana, emekçi halkımızdan da kendi kusurlarını, eksiklerini, yanlışlarını gizlemeyerek açıklığın ve kendine, halkına güvenin en güzel örneğini yaratmıştır. Öyle ki, bugün "DEVRİMCİ SOL dediğini yapar", "bu DEVRİMCİ SOL işi değil" denilebiliyorsa,

bu yarattığımız anlayışın kendi dışımızdaki yaygınlığının ve kökleşmesinin ifadesinden başka bir şey değildir.

Tarihimize yenilikler katmaya çalışan, değerlerimizi, geleneklerimizi lekeleyen darbeciler, DEVRİMCİ SOL tarihini yeni baştan yazmak, onu bozmak istiyor, ancak kanla yazılan tarih silinmez. Çünkü bu tarihte önderliğiyle, kadrolarıyla, şehitleriyle, taraftarlarıyla tüm DEVRİMCİ SOL ailesinin kanı-canı ve emeği vardır.

Darbeciler burjuva ideolojisiyle besleniyor

Sosyalizmin yarattığı değerler, sosyalizmin kazanımları burjuvazinin her zaman saldırısına uğramıştır. Daha komünizm ideolojisinin yeşermeye başladığı yıllarda, sosyalizmin toplumsal mülkiyet, kolektivizm şeklindeki "ortak" anlayışı, burjuva ideologlarınca ahlaksızca çarpıtılmak istenmiştir.

Kendi düzenini koruma amacıyla devrimcilerin mücadelesine saldıran burjuvazi de, olmadık yalanlarla devrimcileri ideolojisi olmayan, toplumdandan kopuk bir maceracı olarak nitelemiştir. Mafya, çete benzetmeleri hep bunun için yapılmıştır. Üç-beş kişinin sağı solu soyup, kanlı eylemler gerçekleştirdiği, bunlarla birkaç elebaşının lüks içinde, rahat koşullarda yaşadığı, diğerlerinin kullanıldığı yollu yalanları bunun için kullanılmıştır. Bugün de burjuvazi her türlü yöntemi kullanarak devrimci-

lere, devrimci mücadeleye saldırmaya devam ediyor. Burjuvazi devrimcileri halktan koparabilmek için ahlaksızlıkta sınır tanımadığı gibi, göstermelik demokrasisini gerektiğinde rafa kaldırıp, cuntalar darbeler tezgahlayabiliyor. Burjuvazinin bütün davranışlarına yön veren iktidar hırsıdır. Burjuvazinin acımasızlığı, affetmezliği, direngenliği, ideolojik temeli ne kadar zayıf olsa da, buradan gelir. Bu temeli sağlamlaştırmak için kuralsızlığını kural haline getirir.

Devrimci değerlerimizi hiçe sayan, önderliğe yönelik, DEVRİMCİ SOL kadrolarına yönelik olmadık spekülasyon, yalan, aldatma ve kişiliksizlik örnekleri sergileyen, hareketimizin meşru yönetimini gasp eden, Devrimci Halk İktidarını kurma mücadelemizde yolumuzu değiştirmeye çalışan darbeciler, ahlakı ve politika-sıyla burjuva ideolojisinden gıdasını almıştır.

Kendi safına çekmek için kadrolara payeler vererek, yeni görevlere atayarak ucuz burjuva politikacılığı yapıyorlar.

M-L ideolojinin sağlamlığı ve şaşmazlığı küçük burjuva isyan hareketini bastırarak burjuva ideolojisine saflarımızda yaşam şansı bırakmıyor.

Darbeciliğin diğer bir yanı da gaspçılıktır

DEVRİMCİ SOL kadro ve taraftarlarından beklediği desteği bulamayan darbeciler, yaptıkları komployla elde et-

Tarihimize yenilikler katmaya çalışan, değerlerimizi, geleneklerimizi lekeleyen darbeciler, DEVRİMCİ SOL tarihini yeni baştan yazmak, onu bozmak istiyor, ancak kanla yazılan tarih silinmez. Çünkü bu tarihte önderliğiyle, kadrolarıyla, şehitleriyle, taraftarlarıyla tüm DEVRİMCİ SOL ailesinin kanı-canı ve emeği vardır.

tikleri Hareket kasasını, gayri menkullerini, silah depolarını, arşivini ve birtakım olanaklarını kendini dayatma aracı olarak kullanmaya çalışıyor. Gaspçı durumundaki darbeciler bu olanakları teslim etmemekte direnerek hareketimizi bölme çabalarından vazgeçmediklerini gösteriyorlar.

Bilmelidirler ki, bu olanaklar, onca özverili emekle, halkımızın yardımlarıyla, şehitler ve tutsaklar pahasına yaratılmıştır. Ve bunu darbecilere bırakmayacağız.

Gelişigüzel şekilde kullanılan ve geri teslim edilmek istenmeyen hareketin olanakları derhal teslim edilmelidir. Gaspçesi durumundaki darbeciler, bu anlayışlarıyla bizden olanaklarını esirgemeyen halkımıza, bu olanakların bir araya getirilmesinde yaşamını ortaya koyan şehitlerimize, tutsaklara saygısızlık etmekten vazgeç-

melidirler.

Darbeciliğin koltuk değneği "utangaç" darbecilerdir

Hareketimiz içinde yaşanan darbeye birlikte, devrimci demokrasinin saflarımızda en geniş haliyle yaşama geçirilmesinin hareket önderliğinin zayıflığı olduğunu, hareketin sahipsiz kaldığını sanan birtakım insanlar, darbeciliğin mahkum edilmesine paralel olarak "tarafsızlık" görünümüyle kendisine misyon biçerek sorunları çözmeye soyunmuştur.

Yaratılan spekülasyon, karalama, demagoji ve bilinç bulanıklığı ortamında gelişmeleri anlamakta güçlük çeken, duygusal davranan ve tarafsızlıklarında samimi olan arkadaşlar düşünmelidirler ki, tarafsızlıkları, kendi sayelerinde ayakta kalmaya çalışan darbeciler yanında taraf, hareket karşısında tarafsızlık anlamına gelmektedir.

Bugüne kadar hiçbir şeyini kadrolarından esirgemeyen, doğrusuyla yanlışıyla kadrolarına açık davranan hareketimiz, DEVRİMCİ SOL önderliğine mi güveneceksiniz? Yoksa hareket yönetimine ahlaksızca el koyan ve hangi gerekçeye sığırsa sığınsın, bunu meşrulaştırmaya çalışan darbecilerin söylediklerine mi inanacaksınız? Darbecilerin söylemleriyle, oligarşinin yıllardır söyledikleri arasındaki benzerlik bile birçok şeyi açıklamaya yetmiyor mu? Hareket içinde bölünme olmasın, ayrı-

lık olmasın kaygısı taşınarak tarafsız olmaya çalışılıyorsa, bu tümünden yanlış bir anlayıştır. Birincisi, hiçbir güç DEV-RİMCİ SOL'u bölememiş, bölemeyecektir. İkincisi de, devrimciler hiçbir zaman tarihsel gelişmeler karşısında tarafsız olamaz. Devrimcilerin yeri hareketinden, önderliğinden yana olmaktadır.

Gerçekten ve samimi olarak tarafsız kalmak, kafa karışıklığının, geçtiğimiz tarihsel dönemin farkında olamamanın, hareket tarihinin kavranamayışının bir ürünüdür. Oysa yaşadığımız gerçeklik hiçbir kafa karışıklığına meydan vermeyecek ölçüde net ve açıktır. Söylenenlerin hepsi bir yana bırakılıp, darbecilerin bugün hareketimizi hangi noktaya getirdiğini, yaşanan bunca çirkinliğin gerçek sorumlularının darbeciler olduğunu görmemek için kör olmak gerekiyor. Hareket önderliği ve DEV-RİMCİ SOL kadroları tarafından darbeciler ve onların işbirlikçiliğini yapanlara kendilerini ifade etmeleri için gerekli özgür koşulların sağlanması garanti edildiği halde, darbeciler ve işbirlikçileri durumundakiler çabalarından vazgeçmemekle, harekete ve kadrolarına ne kadar değer verdiklerini (!) göstermiş oluyorlar. Böylesi bir durumda hala tarafsızım diyenler, tarafsızlıklarında samimi olduklarını değil, mücadele etmekte ne kadar samimi olduklarını sorgulamalıdır.

Hareketimiz tarihsel bir süreçten geçiyor. Darbeci çetenin ihaneti karşısında alına-

cak tavır, bu tarihsellik ölçüsünde önem kazanıyor. DEV-RİMCİ SOL kadro ve taraftarları, bu sorumluluk ve bilinçle olaya yaklaşmalıdır.

Biz cezaevlerindeki DEV-RİMCİ SOL TUTSAKLARI olarak, bu tarihselliğin bilincinde olarak saflarımızı hareketten ve önderlikten yana belirledik. Devrim yürüyüşümüzde önümüze çıkan bu engelin anlamı da çok açık olarak İHANETTİR.

Ancak kimi arkadaşlar, ortaya çıkan bu durumda hareket içinde bir türlü ifade edemedikleri gayri memnurluklarını, sıkıntılarını ifade etmenin ortamını bulmuştur. Açıkça fırsatçılık yapmışlardır. Kendini inkar etmek anlamına gelen fırsatçılık, darbeciliğe sığınacak liman sunmakta, ona yaşama olanağı sağlamaktadır. "Yöntem doğru değil... ama iddialar da dikkate alınmalı" diyerek, üstü kapalı darbeciliği savunan, bazen "tarafsız" görünen, bazen de açıkça taraf olan bu arkadaşlar, darbeciliğin en büyük destekçisi-işbirlikçisi durumundadırlar. Bunlar hareketimizin en zor anında ortaya çıkan, sorunu çözmek için değil, kendisinin dikkate alınması gereken bir güç olduğunu göstermeye çalışan oportünistlerdir. Ve böylesi bir tarihsel süreçte ortaya koydukları ortayolcu tavırlarıyla utançla darbeyi savunmuş, ona cesaret vermişlerdir. İçimizdeki bu oportünist anlayış da hareketimiz önderliğine ve DEV-RİMCİ SOL kadrolarına çarparak en kısa zamanda süpürülüp saflarımızdan atılacaktır.

Darbeciliğin yumuşak bir görünümü olan oportünist kesim, şimdiye kadarki tavırlarını terk etmelidir.

Darbeciler ve onların işbirlikçileri hareketimize zarar vermekten artık vazgeçmeli, devrimci adaletimize teslim olmalıdır.

Biz, cezaevlerindeki DEV-RİMCİ SOL tutsakları, sizin ihtiraslarınızı, kişisel hırslarınızı tatmin etmeniz için işken celere katlanmadık, sizin için yıllarca tutsak yatmayacağız. Kirlitmeye çalıştığınız hareketimizin güzellikleriyle, değerlerimizle dimdik ayaktaız. Geleneklerimizin ayaklar altına alınmasına izin vermeyeceğiz. Karşınızda DEVRİMCİ SOL tutsaklarını bulacaksınız.

**HER ŞEY BİRLİĞİMİZ,
GELECEĞİMİZ VE
ZAFERİMİZ İÇİN!**

**KAHROLSUN
DARBECİLER VE
İŞBİRLİKÇİLERİ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ
DURSUN KARATAŞ!**

**YAŞASIN
DEV-RİMCİ SOL!**

Sağmalcılar Cezaevi Komitesi, Buca Cezaevi Komitesi, Malatya Cezaevi Temsilcisi, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi Temsilcisi, Bursa Cezaevi Komitesi, Çanakkale Cezaevi Temsilcisi, Nevşehir Cezaevi Temsilcisi, Gaziantep Cezaevi Temsilcisi, Tosa Cezaevi Temsilcisi, Amasya Cezaevi Temsilcisi, Aydın Cezaevi Komitesi.

HAREKETİN BİRLİĞİNİ KORUMAK, DARBECİLİĞİ MAHKUM ETMEK İÇİN HER KADRO BİR KOMİTE, HER KOMİTE BİR ÖRGÜT SORUMLULUĞU VE MİSYONU İLE HAREKET ETMELİDİR!

Tüm Birim, Alan ve Bölgelerin
Ortak Deklarasyonu

16 Ocak 1993

HAREKETİMİZ VE ÖNDERLİĞİMİZ KADROLARIMIZCA TEREDDÜTSÜZ SAHIPLENİLDİ

"Darbe" olayı en geniş biçimde duyulup tartışılır hale geldiğinde, darbecilerin sayısız spekülasyonlarından biri de çeşitli birimlerin, alanların tavrının, alenen yalan söyleyerek, kendilerinden yanaymış gibi gösterilmesiydi. Onlara göre hareketi, önderliği sahiplenilen yalnızca birkaç "dergici-dernekçi"ydi. Bunun dışında tüm alanlar, kır birlikleri, SDB'ler, işçiler, memurlar kendilerini destekliyordu.

Darbeciler bu spekülasyonlarıyla aslında kendileri gibi küçük burjuvalara sesleniyorlardı. Küçük burjuvazi güce tapar. Sallantılı her durumda, kaos ortamlarında gücün ne tarafta olduğunu gözetir. İşte darbeciler bu nedendir ki hep yalanlarla, çarpıtmalarla "güç bizde" havasını yaymaya çalıştılar.

Hareketimiz ise bu tartışmalarda alanların, birimlerin hemen tamamı hareketi, önderliği sahiplenip darbeciliği mahkum etmiş olsa da, güce bakmaksızın hareketi, önderliği, çizgiyi sahiplenebilme bilincini öne çıkardı. Hangi alanın tavrının ne olduğunun bilgisi de önemliydi ama aslolan "doğru"nun nerede olduğuydu. Devrimci, Devrimci Sol'cu, gücün yanında değil haklı ve doğru olanın yanındadır.

Elbette darbecilerin bu noktadaki yalanlarını açığa vurmaktan da geri kalmadık.

Hareketimizin ülke çapında tüm birim, alan ve bölgelerinin 16 Ocak'ta yayınladığı ortak deklarasyonu bu konudaki tüm spekülasyonları sona erdirecek nitelikteydi. Bu deklarasyon hareketimizin ve önderliğimizin Devrimci Sol kadrolarınca, sahiplenildiğinin tarihsel bir belgesidir.

Bu ortak deklarasyonu içeriği ve imzalarıyla tam metin olarak yayınlıyoruz.

Yoldaşlar,

Hareketimiz tarihinin en karanlık dönemini yaşıyor. Her gören gözün, her duyan kulağın bunu anlamaması mümkün değildir. 13 Eylül'den bugüne kadar hareketimizde ortaya çıkan darbe olayını ortadan kaldırarak, hareketi daha önce kadroların onayıyla belirlenen politiko-ideolojik hatına yeniden oturtmak için bugüne kadar yaptığımız tüm çalışmalar, darbecilere verilen tüm tavizler ne yazık ki boşa gitmiştir. Mevcut sorunu en az zararla atlatabilmek ve hızla "Partinin Arifesindeyiz" sözümüzün gereğini yerine getirebilmek için gösterdiğimiz tüm özveriler olumlu bir sonuç yaratmaya yetmemiştir. Düşman sevinmesin, sözde dostlar bize gülmesin diye sabır göstermemiz, bütün aşağılanmalara katlanmamız da bir sonuç yaratmadı ve darbeciler bu düşünce ve tavırlarımızı, "çaresizliğimiz" olarak değerlendirdiler.

Gelenen aşamada örgütümüz hızla suni bir parçalanmaya doğru sürüklenmektedir. Devrimci Sol çok ucuz yol ve yöntemlerle, birilerinin lütfuyla bu günlere gelmedi. 18-19 yıllık devrimci bir mücadele birikimiyle güç olduk. 15 yıldır ise Devrimci Sol bu gerçeğiyle Türkiye halklarının umudu, geleceği ve kurtuluşu olduğunu kanıtlamıştır. Her gün biraz daha gelişen, güçle-

nen, dediğini yapan, sözüne güvenilir, dünya çapında saygın M-L örgütlerden biri durumuna gelmiştir. "Sosyalizm yıkıldı, her şey bitti" propagandaları, kendine M-L, komünist sıfatlarını yakıştıranları bir kenara itip burjuvazinin çöplüğüne atarken ve dünyada sol hareketlerde burjuvazi ile uzlaşma, silah bırakma, emperyalizme teslim olma tavırları bol bol sergilenirken, hareketimiz Devrimci Sol sosyalizm bayrağını büyük bir inançla her şeye ve herkese rağmen daha yükseklerle kaldırmıştır. Dahası M-L saflığını korumasıyla, silahlı mücadeleyi yükseltmesiyle örnek alınan ve yönlendiren bir güç olmuştur.

Kuşkusuz tarihimiz sadece bu değildir. Tarihimiz gerçek anlamda THKP-C'nin fiziki olarak yok oluşundan itibaren başlatılmalıdır. Hareketimiz bu sürecin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. 12 Eylül öncesi faşizme karşı verdiğimiz silahlı mücadeleyle, reformist görüşleri, provokasyon teorilerini doğru politika ve taktiklerimizle ezip geçerek Devrimci Sol gerçeğini tarihe yazdık. 12 Eylül sonrası her türlü ihanetin, korkaklığın, davayı ve ülkeyi terk edişin yoğun yaşandığı süreçte, Devrimci Sol ülke ve halk gerçeğiyle bütünleşerek, cuntaya karşı verdiği mücadeleyle, direnişlerle hiçbir gücün silemeyeceği kadar tarihe kazınmış ve kalıcılaştırmış bir harekettir.

Ve bunların sonucu, bugün Latin Amerika'dan Afrika'ya, Ortadoğu'dan Filipinler'e, Av-

**Kararlı olmak
zorundayız. Aksi
durumda hareket
bölünüp
parçalandıktan,
düşmanlarımız
katliam ve
işkencelerle elde
edemedikleri
sonucu aldıktan
sonra "dün
göremedim, yanlış
düşündüm" diye
ifade edilecek
özeleştirilerin
hiçbir anlamı
olmayacaktır.**

rupa'ya kadar tanınan, bilinen, saygı duyulan bir örgütümüz var.

Bizim insanımız örgütünde hep güzellikleri aramış, güzellikleri bulmuş, güzellikleri örgütüne yakıştırmıştır. Devrimci Sol bütün bu güzellikleri ve değerleri yaratan, yaşatan örnek bir örgüt olmaktan onur duyar. Bu onuru bize veren, bizi yücelten şehitlerimizi saygı ve özlemle anarken, onlara karşı temel görevimizin, uğruna ölünen Devrimci Sol gerçeğini yaşatmak, Devrimci Sol güzelliğini kirletmemek, teslim aldığımız bayrağı hep yükseklerde tutmak, geleceğe taşımak ve zaferi elde etmek olduğunu bir an için bile unutmamalıyız.

Yoldaşlar,

Geçmişimiz, bugünümüz, yarınımız ve geleceğimiz olan hareketimiz Devrimci Sol çok ciddi biçimde bölünme tehlikesi ile karşı karşıyadır.

Çok zorlu süreçler yaşadık. Bazen yenildik, bazen kolumuzu bacağımızı kırdılar. Ağır yaralar aldık, ama her defasında yeniden ayağa kalkıp artan bir hızla koşmasını bildik.

Ve bu koşuda tarihimiz boyunca ne onlarca yoldaşımızın katledilmesi, ne yüzlerce tutsağımız, ne 12 Eylül darbesi, ne de son üç büyük operasyondaki kayıplarımız içimizden gelen darbenin yaptığı tahribatı yaratmadı. Her seferinde hızla yeniden ayağa kalktık, daha hızlı koştuk. Oysa bu darbenin izlerini belki de yıllarca silemeyeceğiz. Bu süreci kısaltmak gerek. Bunun için darbecilik ideolojisini mahkum etmek; değerlerimize, ahlakımıza, ilke ve politikalarımıza, örgüt disiplinimize her zamankinden çok sahip çıkmak zorundayız.

Devrimci Sol Kadroları!

Bu güç, bu inanç ben Devrimci Solcuyum diyen, tarihimizi az çok bilen tüm Devrimci Solcularda vardır. Yeter ki bunun bilincinde olalım, bunu isteyelim. Yeter ki yaşanan bu süreci tarihsel ve siyasal boyutları ile kavrayıp, geleceğimizin nerede olduğunu görelim.

Çözüm sizlerin elindedir. Kararsızlığınız bunalımı derinleştirecek, kararlılığınız ise çözümü getirecektir.

Kararlı olmak zorundayız. Aksi durumda hareket

bölünüp parçalandıktan, düşmanlarımız katliam ve işkencelerle elde edemedikleri sonucu aldıktan sonra "dün göremedim, yanlış düşündüm" diye ifade edilecek özeleştirilerin hiçbir anlamı olmayacaktır. Tarih ve halkımız bizleri bu çıplak gerçeği görmemek suçundan yargılayacaktır. İkircikli, acabalı duygu ve düşünceleri süratle terk edip, hareketimizi böldürmemek için görev başına geçmeliyiz!

Bu oyunu bozmak zorundayız!

Hiçbir kadromuz "ayrılan ayrılısın, giden gitsin" kolaycılığına düşmemelidir. Devrimci Sol bölünmez prestijinde, bunun moral gücünde, yaratılan tüm değerlerimizde uzun yılların emeği, acısı, şehitlerimiz vardır. Bunların değerini hiçbir şeye değişmeyiz ve kirletilmesine izin vermeyiz. Ve bunun için de "giden gitsin" düşüncesiyle değil, hareketimiz bölünmez, Devrimci Sol bölünmez gerçeğini kafalarımıza kazıyarak hareket etmeliyiz.

Devrimci Sol bölünmez demek, ideolojimizi oportünizmle uzlaştırmak, orta yol bulmak, zaafların üzerini örterek hareketimizin içinde yaşamasına göz yumarak bir savaş örgütünü felce uğratmak demek değildir. Devrimci Sol bölünmez demek, sadece bu anı kurtarmak, geleceği görmemek demek değildir. Biz zaaflardan arınarak, moral değerlerde oluşturulan tahribatın yaralarını sararak, birbirimize güvenip kenetlenerek zaferimizi, yarın-

ki Devrimci Halk İktidarını görmek istiyoruz.

Bu bilinçle hareket etmek zorundayız!..

Kadrolarımız,

Darbecilerin türlü dayatmalarıyla oluşturulan yapay çözümsüzlük noktasında, çözüm sizlerin iradesiyle sağlanmak zorundadır.

Bunun için şu temel noktalarda düşünce ve davranışlarımızı yoğunlaştırmalıyız:

1- Hangi kılıf altında sunulursa sunulsun, darbe olayı tartışmaya yer vermeyecek kadar açık ve somuttur. Darbe hayata geçirilmiş, örgütün her şeyine el konulmuş ve aylarca kadrolar aldatılarak, her türlü karar alınarak uygulanmıştır. Darbe olayını haklı göstermek için masumane bir şekilde nedenler izah edilmeye başlandığında, darbe ve darbecilik teorik hale gelmeye başlamış demektir. Bu ise yarın şu veya bu nedenle yeni darbele-
rin birbirini izlemesini getirecektir.

Bu nedenle, darbecilik hareketimizde asla meşru olamaz!

Darbeciliği meşrulaştırmak siyasi kimliğimizi reddetmektir!

Darbeciliğe karşı mücadele siyasal onur savaşımızdır!

2- Hareketimizin tarihinde kafalarda soru işareti bırakıp da tartışılmayan, değerlendirilmeyen hiçbir sorun olmamıştır. Bu anlayışın gereği olarak sonradan üretilmiş, yalan, yanlış, kurgu-

sal, tümüyle subjektif temelde olsa bile hareketimizin geleceği açısından faydalı olacağı belirlenen her şey araştırılır, tartışılır ve bir sonuca bağlanır. Bunun amacı şu veya bu kişinin, şu veya bu hizibin isteğini yerine getirmek değil, olumsuzluğu olumluluğa çevirebilmek, olumsuzluklardan dersler çıkarmak ve bu süreci eğitildiğimiz, tecrübe kazandığımız bir noktaya vardırarak, nihai hedefimize daha hızlı koşabilmenin koşullarını sağlamaktır.

Bunun için darbeci bile olsalar, iddiaları en geniş zeminde tartışılabilir ve bir karara varılır. Ayrıca darbecilerin iddiaları dışında, hareketimizin tartışılması gereken sorunları da vardır. Hareketimizin geleceğini ilgilendiren her türlü konu tartışılacaktır.

3- Tartışma sonucunda alınacak kararlara herkes uymak zorundadır. Darbecilerin, hareketimizi bölmek gibi bir niyetleri gerçekten yoksa, kendi el yazıları ve imzalarıyla bunu önceden taahhüt etmelidirler. Karar sonucu hiç kimse şu veya bu nedenle "ben yokum, ayrılıyorum." diyerek çekip gidemez.

4- Darbecilik hiçbir gerekçeyle meşru olamaz. Bu nedenle meşru olmayan darbeciler hiçbir karar alıp uygulayamaz. Kimseye kararlarını dayatamaz. Ve bu meşru olmayan kişiler, kendi yönetim ve denetim-

lerinde kadroları toplayıp toplantı yapamaz, şu veya bu şekilde karar çıkartamaz, uygulatamaz.

- 5- Yukarda açıklanan maddelerin uygulanabilmesi, düşmanı sevindirecek olumsuzlukların yaşanmaması için darbeciler derhal hareketi meşru yönetimine teslim etmelidir. Bunun aksi tüm öneriler darbecilerin kendini dayatması, çözümsüzlüğün derinleşmesi ve ayrılığa gidişin hızlanması anlamına gelecektir.
- 6- Bütün demagojik, yalan ve çarpıtma ile beslenen iddialara defalarca cevap verilmesine karşın, tüm kadrolarımız ve tarih önünde önderlik niteliği ne olursa olsun, iddiaların araştırılıp tartışılmasına engel olmamışlardır. Bundan böyle de olamayacaklardır.
- 7- Kadroların kararına kadar darbecilerin iddialarını kanıtlamaları için özgür koşullar sağlanacak ve güvenlikte olmaları için gereken her şey yapılacaktır.
- 8- Bütün bunları yaptırabilecek olan, güvencesini sağlayacak olan siz kadrolarsınız. Bütün kadrolarımızın bu tarihsel kesitte bunu yapacak hakkı, yetkisi ve görev bilinci vardır.

**HER ŞEY BİRLİĞİMİZ,
GELECEĞİMİZ VE
ZAFERİMİZ İÇİN!**

**YAŞASIN
DEVİRİMCİ SOL!**

16 Ocak 1993
Önderlik Malik Musa

Ege Bölgesi Genel Sorumlusu, Karadeniz Bölgesi Genel Sorumlusu, Ankara ve İç Anadolu Bölge Komitesi, Akdeniz Bölge Komitesi, 13 Eylül'den sonra geçici olarak atanan Marmara Bölgesi Genel Sorumlusu, Devrimci İşçi Hareketi Komitesi, DEV-GENÇ, İstanbul Dev-Genç Komitesi, Devrimci Memur Hareketi Temsilcisi, Ortadoğu Temsilciliği, İstanbul Anadolu Yakası Mahalli Bölge Komitesi, İstanbul Şişli Mahalli Bölge Komitesi, İstanbul Topkapı Mahalli Bölge Kadroları (Bu bölgede komite olmadığından böyle ifade edilmiştir), Karadeniz Kır Gerilla Birliği Komitesi (Komutanlığı), Dersim Kır Gerilla Birlikleri Komutanlığı (İbrahim Erdoğan Birliği), Malatya Şerafettin Şirin Kır Gerilla Birliği, Ege Kır Gerilla Birliği Komutanı, Toroslar Gerilla Birliği Komutanı, Ankara Silahlı Devrimci Birliği, İstanbul'da Silahlı Devrimci Birliklere 13 Eylül'den Sonra İstihdam Edilen Dört Savaşçı, Anadolu'da Bulunan ve Görev Yerlerinden Zorunlu Ayrılan Üç Silahlı Devrimci Birlikler Savaşçısı, Sağmalcılar Cezaevi Komitesi, Buca Cezaevi Komitesi, Malatya Cezaevi Sorumlusu, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi Sorumlusu, Bursa Cezaevi Komitesi, Çan-

nakkale Cezaevi Sorumlusu, Nevşehir Cezaevi Sorumlusu, Gaziantep Cezaevi Sorumlusu, Tosya Cezaevi Sorumlusu, Amasya Cezaevi Sorumlusu, Aydın Cezaevi Sorumlusu, Malatya Cezaevi'nde Tutsak Malatya Kır Birliği Komutanı E.K., Sağmalcılar Cezaevi'nden Tutsak Necdet, Aydın, Legal Yayın Organı Komitesi, Mahalli Alan Demokratik Platform Temsilcisi, Dev-Genç Demokratik Platform Sorumlusu, Kültür Birimi Sorumlusu, Hukuk Birimi Komitesi, Dev-Genç Legal Yayın Organı Sorumlusu, İşçi Alanı Demokratik Platform Temsilcisi, Memur Alanı Demokratik Platform Sorumlusu, Aile Birimi Komitesi, Diyarbakır Demokratik Platform Temsilcisi, Malatya Demokratik Platform Sorumlusu, Elazığ Demokratik Platform Temsilcisi, Ankara Demokratik Platform Sorumlusu, Konya Demokratik Platform Temsilcisi, TÖDEF Yürütme Komitesi

Not:

Bu açıklamayı onaylayan hareketimizin bölge ve çalışma alanlarının tüm alt birim komiteleri, kadroları, birlik savaşçıları açıklamanın içeriğine katılarak darbeciliği mahkum etmiş ve hareketten yana tavır belirlemiştir. Ancak, başlangıçta sorunun açılımı, bölge ve alan sorumluları ve komiteleri ile sınırlı tutulduğundan sadece bu arkadaşların imzaları kullanılmıştır.

DARBECİLER KENDİLERİNİ ANLATIYOR

Özeleştirme mekanizması küçük burjuvazinin elinde bir "günah çıkarma"ya dönüşebiliyor.

Darbe şeflerinin yakın dönemde çeşitli vesilelerle hareketimize sundukları özeleştirimleri, darbe şefinin "önderliğe onay belgesi"ni yayınlıyoruz

Bu özeleştirimler ve onay yazısı gerçekten de bir ibret belgesi olarak okunmalıdır.

Darbəciler, darbeden kısa süre önce yazdıkları bu satırlar için şimdi ne diyeceklerdir? Kimilerinin yaptığı gibi "baskı altında yazdık" mı diyecekler? Hangi yüzle? Ki böylesi bir gerekçe yalnız ve yalnız bir kişiliksizliği, karakter zayıflığını ortaya koymuş olmaz mı?

Bu özeleştirimleri "bakın, onların ne kadar eksiklikleri vardı" demek için yayınlamıyoruz. Onlara bu eksikliklerine rağmen olumlu yanları esas alınarak, dönüştürme düşüncesiyle çeşitli alanlarda görevler, sorumluluklar verilmiştir. Özeleştirimleri yayınlıyoruz. Çünkü geline nokta bu özeleştirimler hem bir ibret belgesi olması açısından ve hem de örgütümüzün kadro politikasının görülmesi açısından bilinmeli diye düşünüyoruz. Bu nasıl "kadrolara güvensizlik"tir ki, bu nasıl "kadrolara şans tanımama" "kadroları harcama"dır ki bu insanlara, özellikle de darbe şefine o görevleri verebilmiştir.

Bu hareket insanlarına sonsuz değer vermiştir. Eksikliklerini, zaaflarını aşmaları için şans tanımada, olanaklar sunmada cömert olmuştur. Ve bu hareket anlayışını "herkes değerlidir, ama hiç kimse vazgeçilmez değildir" diyerek formüle etmiştir. İşte kavranması gereken halka burasıdır.

Hareketimiz içinde böylesine bir "darbe"nin ortaya çıkması "kadrolara güven", "onlara şans tanıma" politikamızı değiştirmeyecektir. Tersine bu süreçle birlikte safrasını atmış, bir "arınma" yaşamış bir hareket olarak "güven" politikası daha tereddütsüz uygulanacaktır.

Evet bu belgeler dikkatle okunmalıdır. Belgeler darbəcilerin ve darbeciliğin daha iyi çözümlenmesini sağlayacaktır.

Bedri Yağan'ın 31 Mart 1990 tarihli "özeleştirisi"

"Bugünkü konuşmadan hemen sonra yazıyorum. Bugünkü ilişkilerimizde de halen, geçen yılki olayın temel belirleyici olduğunu bu denli sanmıyordum. Daha önce de çeşitli vesilelerle belirttiğim gibi sorunun esas olarak çözülme sürecine girdiğini ve süreç içerisinde tamamen ortadan kalkacağını, bu sürecin de açık olarak benim çabalarımın aşılabileceğini sanıyordum. Kendimi buna motive etmişim ve süreçten adım gibi emindim. Özeleştirme yazısında bu konuya özel olarak değinmedim. Bunun dışında özeleştirme yazısının ne anlama geleceği konusunda da zorlandım ve sonunda genel anlamda bir yazı yazdım.

Bugünkü konuşmadan bir kez daha anladım ki, konuşulmaya ihtiyaç olan çok nokta var. Halen daha en küçük bir olumsuz algılamadan sonra başa dönebiliyor. Geline noktada "Halen daha direniliyor" olarak nitelendirilmek acı veriyor. (Her şeyden önce hareket ilişkilerin[in] köklü bir şekilde yeniden tarandığı bir dönemde benim 'sorunlu' olarak nitelendirilmem veya ben bazı şeyleri yazarken kendimi yanlış anlaşıyorum psikolojisinde görmek de -bu sözcükleri kullanmak istemiyorum ama- acı veriyor.)

Son olaydan sonra birkaç kez konuştuk. (Aslında olay patlak vermeden önce de aynı şekilde konuşuyorduk.) Anlayış olarak hiç de duvarlar olmadığı ortaya çıkıyordu ama sanki pratikte duvarlar varmış gibi davranılabiliyordu.

Ben sorunun çıkmasında, o boyuta gelmesinde kendi tavrımın ne anlama geldiğini ifade etmekten kaçınmadım. Esas olarak önemli olan, sübjektivizme düşmeden (Söz konusu son özeleştirme yazısında da belirtmiş olmalıyım) davranması gereken, olaya çok yönlü bakması gerekenin, yaptığımız tavrın sonuçlarının hareket tarafından olumsuzluk

yaratacağını tespit edebilen ben olmalıydım, biz olmalıydık.

Ama bunları söylemenin yetmeyeceğini, yetmemesi gerektiğini sanıyorum. Kim olursak olalım, olayın nedeni tarafımızda saklı olan bir maddi nedene bağlıysa bu maddi nedenin gerçek değişimi pratikte olacaktı. Bu anlamda gözleme tabi tutulacağımı, tutulmam gerektiğini düşünüyorum.

Şöyle düşünelim: Bir olayda, olguda ortaya çıkan iki anlayıştan biri esas olarak yanlışlığı kabul ediyorsa ve bu yanlışlığı aşacağını söylüyorsa, bunun bir süreç sonucunda anlam bulmasından daha doğal ne olabilir? Bırakalım benim böyle düşünmemi, benden bu şekilde bir tavır beklendiğini kavrayarak süreç konusunda kendimi motive ettim.

Yoksa kişisel gurur meselesi yaptığım için, ifadelendirmekten kaçındığım değerlendirmesi[nin] her şeyi açıkladığını sanmıyorum...

Şu veya bu şekilde olayın maddi temellerini bizzat sana, olaydan haberdar olan insanlara pratik tavırlarımla, sözlü ifadelerimle ve düzeltmeye çalıştığım hareketlerimle ve de iradi davranarak yönlendirmeye çalıştığım süreçle çeşitli kereleler ortaya koymuşumdur, ifade etmişimdir. Olayın maddi temellerinden hiçbir zaman korkmadım, korkmamaya çalıştım, sadece ve sadece mücadele ediyorum.

Küçük burjuva gurur ve bu anlamda da ortaya çıkan "ben" sorununun farkındayım. Son bir yıldır önemli bir bo-

yutta olduğunun son olayla birlikte daha da farkına vardığım, geçmişte kendimi bu yanımla birlikte var ettiğim, devrimci kişiliğimi şekillendirdiğimin daha çok farkındayım.

Benim anlatamadığım, bu olayın tamamen devrimci kişiliğimi yönlendiriyor olamaması. Son olayı da bu maddi temelin dışında görmemek lazım. Kendimi hiçbir zaman dört dörtlük bir insan, megalomani bir haleti ruhiyenin şu veya bu şekilde etkisi altında bir insan olarak görmüyorum. Hatasız, zaafsız bir insanın olması, hele bu insanın devrimci olduğunu iddia etmesi mümkün değildir. Devrimci, politik bir insan, sürecin önünde bir insandır. Yaşamı diyalektik olarak sürekli devinim içerisindeyse, bir devrimcinin, bir politik insanın kendini sürekli geliştirmek zorunda olduğunu bilmemesi mümkün değildir. Benim bu hareket içerisinde konum sorunu olamaz. Konum sorunu ancak kendine güvenmeyen, bulunduğu konumu, görevleri hak etmeyen, görevlerini yerine getirmekten korkan vs. birisi için söz konusu olabilir.

Her zaman olduğu gibi yine söylüyorum, ben örgütsel ilişki süreciyle devrimci oldum ve her zaman devrimci örütlülüğü, ülkemiz koşullarında M-L örgütlenmeyi ve hareketimiz gerçekliğini, birbirine inanmış, her koşulda birbirine sırtını güvenle çevirebilen, ortak bir mücadele ruhuyla şekillenmiş, çelik çekirdek ve etrafını çevreleyen zırh olarak kavra-

dım, kavratmaya çalıştım.

Ve onun için dedim ki, süreç adamı olarak, hiçbir görevden kaçmayan biri olarak, eksik ve zaafalarımla birlikte şekillendirmeye açık bir insanım. Yani bir başka ifadeyle, eksik ve zaafarımdan ben korkmuyorum, aynı şekilde korkulmamalıdır.

'88'in ortalarında bir araya geldiğimizde o zamana kadar etkilendiğimiz birçok düşünce yapılarının, hareket tarzlarının şu veya bu şekilde bir çatışma yaratacağını hepimiz görüyorduk. Bu konuda da esas olarak seninle diğer arkadaşlar arasında cereyan edeceğini sanıyordum. Bu kanıya nereden varıyordum? Tabii bugün her şeyi sonuçtan değerlendiriyoruz ama o gün kendimden fazlasıyla emin davrandığım da görülüyor. Bir kere kendimi sana daha yakın sanıyordum, bu yakınlığımı sen de bana karşı daha farklı olarak gösteriyordun. İkincisi; kendimi radikal biri olarak görüyordum. Sürecin etkilerinin bende olumsuz bir sonuç yaratamayacağını sanıyordum veya öyle görüyordum.

Kendimi abartmıştım... Hep aksi yönde motive olduğumuz, insanları motive ettiğimiz için temelde yanlış hareketlerimin, mücadele edilmesi gereken hareketlerimin olmadığına belki de olamayacağına inanmıştım. Aslında o güne kadar eleştiri-özeleştiri süreci pratikte hep kendi eksikliklerini görebilme-kabul etme ve düzeltmeye çalışma olarak gerçekleştirebilmişti. Sürecin özelliği olarak ciddi eleş-

tiri süreçlerinin dışında kalmıştık, hızlı bir devrimci süreç, devrimci yöneticilik, sadece görevleri yerine getirmekle özdeşleşmiş, sürecin hep ilerlediği sanılmış, biraz karikatürize olabilir ama anadan doğma yönetici sıfatlarla yoğrulmuştuk sanki!

Eleştirilecek yanlarım vardı, teorik olarak mümkün görünüyordu ama sadece o kadar. Pratikte eleştirel ilişkilerin dışında tutma anlayışı ve gide-rek-tepkisellik...

Nereden kaynaklanıyordu? Tabii ki kişinin kendi içindeki mayasından kaynaklanıyordu...

Yalnız burada paradoks olan bir olgu var bence... Bizim gibi insanlar (veya sorun ben olduğuma göre bundan sonra hep ben söylemi kullanayım) yani esas olarak potansiyel özleri ile devrimci olmuş, her koşulda devrimci niteliğini korumuş, çevresinden bu niteliğiyle itibar görmüş, belli yetenekleriyle varolmuş ama onu abartarak sonsuz kılmış, bir yanıyla da şimdiye kadar hep pohpohlanmış birinin maymunu kabul etmesi değil de, onu o şekliyle görmesi kolay olmamıştır, olamıyor.

Aslında korktuğumu sanmıyorum. Sahip olduğum devrimci nitelikler maymunu yenmeye yeter nitelikler ama korktuğum belki bir olay vardı. Devrimciliğime halel gelebilmesi. Galiba 'ben' sorunu bu noktada boy vermeye başlamıştı.

Başlangıçtaki eleştirilerden kendimi uzak görmüştüm. Ben de onlarla mücadele edi-

yorum sanıyordum. Ne zaman oklar bana da yönelince, galiba kendi kendime nereden çıktı bunlar, bana da mı demişim.

Gurur meselesi, doğru. Herkesin bir gururu vardır, olmalıdır. Ama örgütsel gurur, devrimin çıkarlarının gururu, devrimci fedakarlığın gururu her şeyden önde olmalıdır, olmalıydı.

Ve dolayısıyla eleştiriler tarafımdan basit olarak ele alındı, tepkisellik duvarına çarparak, içerdeki maymuna ulaşmadan geri döndü, savunma psikolojisini doğurdu; karşı eleştiriye yarattı.

Daha önce bir S ile, başkası ile sürekli çatışan kişi olarak ben, eleştirileri tepkiyle algılayarak sürece eleştirel bakma anlayışının dışında kalmıştım. Eleştiriler sert gelmeye başlamıştı, yöntem yanlışlığını keşfetmiştim. (sanki yeni olan bir şey vardı) Galiba, daha radikal olacağıma, yumuşak davranmanın doğru olacağına savunma içgüdümle ulaşmıştım.

Ve ardı sıra eleştirel basitlik... Artık sorun benim açımdan bir misyon adamı olarak senin yanında varlığını ikame ettirmek değil de, kendimi savunma ve böylece kendi kendimi doğru yaptığımı inandırma.

Nasıl mı? Statükoculuk mu söz konusu, hayır. Sıradan bir insan gibi, hayır. Benim yaşantım statükoculuk olamaz. Bu statüko ise sende de statü arama ve bulmaya götürdü.

Popülizm mi, olur mu, o zaman devrimci kişiliğimiz

nerede kalacaktı, yoksa buna mı halel geliyor veya getiriliyor. O zaman senin yaptığın ben merkezilik değil mi?..

Aynı şekilde diğer eleştiriler ve dolayısıyla şekillenen süreç...

Peki o zaman subjektif miydim?.. Bence değil. Yani objektif olarak bir subjektivizmin içindeydim ama subjektivizm değil... Burada bir paradoks var gibi ama değil. Paradoks gibi görünen olgunun içinde bir diyalektik yatıyor. Sorun bu diyalektiği yakalayabilmem. (Teoride değil, pratikte...) Ben yakalayamamıştım.

Halbuki cezaevi sürecinde (veya genelinde) hep mücadele ettiğimi sandığın (ve ettim de) statükoculuk, popülizm, liberalizm vs. olguları bende de gizli yaralar açmıştır. Bunları gördüğüm zaman pekala birlikte mücadele edebileceğim, bu ne konumuna, ne kişiliğime halel getirmeyecekti.

Aslında küçük burjuva gurur ve 'ben' duygusu derin yaralar açıyordu. Hep doğru yapma, subjektif biri olamam kaygısı, içgüdüsel savunmayı şekillendiriyordu. Popülizm mi? Hayır ben popülist biri olamam, eğer böyleyse ben konumumu, temsilciliği vs. bırakayım. Bunu söylerken o gün samimi olduğumu bugün de biliyorum ve hissediyorum. Aslında olay bir kendi kendini tatmin, öyle olmadığını ispat sevdasından öteye geçen bir olay değildi. Halbuki benim gibi popüler konum içerisinde olan (şu veya bu şekilde tabii) nesnelliğin bu durumu körüklemeye devam ettiği

koşullarda bunları çok doğal karşılayıp insanların (A'dan Z'ye kadar) benim her hareketimde hep bunu arayacaklarını, bunun baskılanmasına hiç gerek olmadığını, popülist olmadığımı ispat etmenin bile yersiz olduğunu, popülizmin beni yönlendirmeye başladığı noktada zaten popülizme karşı cephe açmış bir harekette o noktada fazla bulunamayacağımın bilincinde ve misyonunda biri olarak davranmalıydım.

Ben ne yaptım, bana popülist özellikler mi yakıştırılmaya çalışıldı. O zaman ben konumumdan ayrılayım, temsilciliği bırakayım, bu da olmuyorsa kendimi geri çekeyim, başkaları o görevleri yapsın, cezaevinde oportünist biri birinci temsilci olarak ön plana çıksın vs. vs...

Statükoculuk mu, hayır yapılması gereken açık. Herkeste, her birimizde olabileceği gibi gıcınmadan kendimle mücadele ederken, yine eskisi gibi statükoculuğa karşı misyonunun adamı olarak statükoculuğa karşı mahkum edici bir söylem tuttur, insanlara karşı başka. Ben öyle biri değilim tavrında olmayarak insanları eleştirdiğin için sana karşı alınmalarından çekinmeden davranmalıydım.

Veya oportünizme karşı radikal davranılmıyordu eleştirisi karşısında karşı tarafta eksiklikler arama anlayışına kapılmamalıydım ve kendimi benim oportünizmle hiçbir birlikteliğim olmamışumdur; her zaan bir hareket adamı olmuşum, oportünizm beni sevmez veya beni iyi adam olarak vs.

ayırılmaz savunma güdüsüne kapılarak kendimi tatmin etme sıradanlığı yaşamamalıydım. Oportünizm için her zaman (özellikle temsilciliğim sırasında) hedef adam oldum, o konuda dayı eksik mi düşünüyor varsın düşünsün, hemen istisnasız hepimizin zaman zaman bekleneni gösterememe durumu da bir bütün olarak yalnızlık duygusunu yaratmıştır. Benim yapmam gereken hayır, ben seninle oluyorum, oldum değil, bu konuda başka insanları motive edecek bir ruh halinde olmalıydım ve bunu her an göstermeliydim. Bunu bir örgütsel bilinç, harekete sahip çıkma bilinci, önderliği yaşatma bilinci, yani kısacası tarihsel bilinçle yapmalıydım.

Bunları tespit etmek benim için yeni bir şey mi? Sanmıyorum ve diyorum ki bunları olaydan sonra şu veya bu şekilde ifade ettim. Hatta bu denli olmasa da olaydan önceki çeşitli konuşmalarda, olay günkü konuşmada, seninle, arkadaşlarla tek tek konuşmalarda ve yazıda (dışarıya yazdığım yazıda) kendimi ifade etmeye çalışmışım.

Evet, her şeyi bir yanlışlıkla, hatayla açıkladığımı sanmıyorum. Dün de, bugün de devrime, harekete ve kendime saygımın samimiyetinden bir şey kaybetmedim diyorsam bu maddi temelleri o gün niye göremedim.

Bence açıkladığım sürecin gelişimi nesnellik taşıyor. Burada ortaya çıkan nokta; biz sıradan insanlar mıyız, kendiliğinden veya bizim dışımızda-

ki etmenler ne bileyim tepkilerimiz, içgüdülerimiz, savunmalarımız ne kadar güçlü ki benim gibi politik bir insanı yönlendirmede, olumsuzluğun maddi temelini gizlemede belirleyicilik kazanıyor?

Bilemiyorum, başka ne tür maddi temeller var? Bunun verileri nelerdir?

Ben içimde saklı kalabilen maymunu bilinçli olarak gizlemedim. Yani devrimci niteliğim dışındaki bir çıkarım için saklamadım. Olabileceğini kabul edemedim, kendime yakıştıramadım küçük burjuva benliğim bunu açığa çıkartmakta engel teşkil etmiştir.

Aksi ne olabilir. Maymundan korkuyordum, onun için sakladım. Hayır, dün de devrimci kişiliğim, devrimci niteliğim, hareketin adamı olma misyonu, hiçbir görevden kaçmama, niteliklerine karşı ideallerim, heyecanım ve saflığım dün de bugün de devam ediyor.

Devrimci sürecimin gelişimi kendimi hatasız kılma, hatasız kabul ettirme anlayışını mekanikleştirip, fetişleştirmiştir. Sonuçta belki de halen daha tam anlamıyla farkında olmadığım olumsuz bir özellik veya özelliklere sahip olma korkusu bende en büyük olumsuzluk olarak ortaya çıkmıştır.

Ve bu korkuyu şekillendiren küçük burjuva gurur ve ben maymunu bunlarla anlam kazanabilmektedir.

Aksi hangi hesap beni yönlendirebilir. Objektif kriterler aramak-bulmak zorun-

dayız.

Sana karşı bir konum hesabım mı?.. Söyleyecek tek kelime yok çünkü, her vesileyle senin misyonunun, hareketimiz için önemi, benim için önemi konusunda ilgili her olayda ve de söz konusu olay çerçevesinde her vesileyle söylemişimdir.

Bir kez daha söylüyorum, hareket içerisinde sana karşı kendimi hiçbir zaman uzağında görmedim, görmüyorum. (aksi ifademi kimse iddia edemez) Seni en iyi anlayan biri olduğumu yine iddia ediyorum. Sorun benim motive olmamdaki kopukluk ve senin benim üzerimdeki etkini çekmenin boşluğu var halen.

Hatasız biri olarak mı görüyorum seni, hayır. Benim söylediğim veya söyleyeceğim hatalarının daha fazlasını sen kendin için ifade etmekten kaçınmadın, kaçınmıyorsun. Ama senin hemen her koşulda yanbaşıda olabileceğim, bunu başarabilirsem önce senin beni hiçbir kaygıya düşmeden acımasızca eleştirebildiğin rahatlığına ve benim de seni tanımlamaya çalışırken yanlış anlaşılmam kaygısına kapılmadan düşüncelerimi ifade edebilme güvenini bugün her zamankinden daha çok istiyorum.

Evet, toplantıya getiren sürecini daha farklı özde ifade edebilecek bir şey bulamıyorum. (Gerçi yazdıklarının tekni okumadım, ikinci kez tekrar söylenecek bir şeyler yine olur muhakkak.)

Toplantıyı her şeyin bitirebileceği bir aşama olarak

önceden de göremiyordum, bugün de göremiyorum. Bunun ipuçları ısrarla vardı denmesine rağmen, aynı söylenen laflara, mimiklere dayanarak, her halükarda öyle olmayacağının da ipuçları vardı diyorum.

Toplantıyı yapma isteği sana karşı bayrak kaldırma ve bunun sonuçlarını hesap etme değildir...

Başta da söylemeye çalıştığım gibi esas sorun hanel getirilmesine tahammül edilemeyen ben sorunu ve öyle olmadığımı ispat kaygısı bu noktada S ile objektif zeminde buluşma ve senin yanlışların olduğunu tabii sonuç olarak ifade etme veya daha ileri gidecek (zarar yok) gösterme. Ama daha ilerisi yok... Bu konuda olumsuzluğun mutlaka olumsuz nedenlerle beslendiği, derinleştiği ve sonuçlandırılacağı saptamasında ısrar etme lütfen. (Olumlulukları ve olumsuzlukları zaman zaman –her zaman asla değil– nesnelliği zorlar tarzda derinleştirebildiğine kulak ver.)

Toplantı olmazsa ne olurdu? Ben (veya biz) kendi içgüdüsel, küçük burjuva tatmin, haklılık duvarlarımızın arasında bekler, vay be bizden, haksız olabileceğini görmekten çekindi havasına girebilirdik. Bu böbürlenme bizi yer bitirirdi veya bizi daha büyük yiyecek maymunun büyümesine neden olurdu. Ama daha ötesi olmazdı. Tabii bu durum ne demektir. Hareket açısından bir tıkanıklık, bir kangrenleşme, güven bunalımının derinleşmesi, etrafımızdaki insanların

daha büyük abartılı yaklaşımları vs. Ama daha ötesi değil. Tıpkı benim bu konu içerde çözülmesi, dışarıya iletmeye gerek yok ve de olabildiğince geniş kadrolarla yapılsın demem ve sonuçta senin belirlediğin şekilde olmasındaki çözüm gibi...

Benim açımdan tüm devrimci şerefim üzerine ifade ediyorum ki, toplantının sonucunda söylediğim lafı toplantının öncesinde her halükarda söyleyeceğim bir söz olarak karar verilmiş bir sözdü. Toplantının örgütsel bir sorun doğurmasını, bir yöntem başlangıcı yapma vs. olmadığını toplantının başlangıcında ifade edilmişti...

Toplantı sonrası süreç senin tarafından insanlarla konuşmam söylemişti, konuştum. İsteksiz davrandım ama konuştum... Bunu hiçbir zaman umduğunu bulmama anlamında bir tavırla açıklanmalı, umduğum neydi?

Kimse bana hayır arkadaş kesinkes haksızsın demedi. Ama kimse haklısın da demedi... Benim açımdan toplantıya başlarken de, bitirirken de içinde bulunduğum atmosferden kurtulacağım bir yük olarak göründü ve orada bitirmeye çalıştım.

Ne denli bitirdim? Ondan sonraki süreçte karşılıklı olarak hep olumsuzluğu olumluluğa dönüştürmek için çaba sarfedildi. Senin çabaların tabii ki belirleyiciydi ve olumlu da etkiledi. Ama ben daha hızlı bekliyordum, tabii kendimi aldatıyordum. Çabuk anladım ve bu işin bir süreç sorunu ol-

duğuna motive etmeye başladım.

O süreçte benden daha başka bir şeyler beklediğini farkettim ama ne olduğunu tam anlayamıyordum. Bir-iki kez konuşmalarımız ise seni tatmin etmediyse de olumlu başlangıç olarak değerlendirildi.

Aslında bana karşı çok özel açık davrandın denilmesine rağmen en iyi olduğumuz dönemlerde bile zaman zaman (günlük veya saatlik) kopukluklar oluyordu. Ve bunun benden kaynaklandığı yanlarının farkına varsam bile kendi kendime açıklamak da yetmiyordu ve senden kaynaklanan yanlarını bulmakta zorluk çekiyordum.

Bana genel olarak özel davrandığını inkar etmiyorum. Bu benim için bir şans ama ben bu özgül davranışı boşa çıkarabilecek bir vefasızlıkta veya kişilikte olmadım. Zaten ortada çok özel paylaşılacak sır şeyler olmadığı gibi, onun dışında illegaliteyi başka biriyle paylaşacak durumda olmadığım gibi kendime de başka hiçbir yoldaşla sohbet etmediğim kadar açık davranmış, (davranmaya çalışmış) biri dışında değerlendirmiyorum.

Yine bunun yanında bana karşı eleştirel yaklaşım konusunda bana açık davranılmadı. Bu benim anlayış kapasitem, bende bazı zaafılar görülerek duygusal bir boşluk yaratması vs. düşünceleriyle yapılmışsa da ben kendi kendimi abartmada olumsuz bir etki yaratmış olabilir diye düşünüyorum. Bu anlamda aramızda küçümsen-

meyecek boyutta kopukluklar doğmasına neden olmuştu diye düşünüyorum.

Eleştirel süreç zamanında birikmeden başlasaydı, süreç daha az sancısız olabilir miydi diye de düşünüyorum.

Sonraki süreç ister istemez bende bir atılışı doğurdu. Coşku yitimi, temel meselelerde olmadıysa da günlük yaşamda etkilemiş olduğunu sanıyorum. Yine aynı süreçte yanlış anlaşılma kaygısı taşıdım. Ve zaman zaman yanlış anlaşıldığımı sanıyorum. Yani herhangi bir olayda tavır belirlesem aşırı inisiyatif, belirlemesem kendini çekiyor mu baskılanması vs.

Bugünkü konuşmada bunları çeşitli şekillerde hissettirdim ve şaşırımdım. Uzun zamandan beri kendimi kandırmışım. Benim için derin kaygıların önyargı ile beslendiğini hissettirdim ve bir an hemen eskiden bu kadar haksızlık olmaz türünden psikolojik duruma düşer gibi oldum ve hayır dedim ve eskinin yanlış olduğunu söylüyorsam şimdi farklılığı göstermeliyim ve yazıyorum.

Evet, süreç olayını abartmışım. Bugün tekrar anladım. Bugün yazdıklarım benim için yeni şeyler değil. Şu anda acele ile yazıyorum. Onun için eksik bıraktığım, dağınık ifade ettiğim yanları muhakkak vardır...

Son bir yıl benim için atıldı. Hem de çok. Bir yandan harekete haksızlık etmişim, yoldaşlarıma haksızlık etmişim, kendime haksızlık etmişim. (Artık espri özelliği

kazanması dileğiyle bana haksızlık edilmişti.) Ama sanki elim kolumu kendim bağlamıştım. Cezaevinde atabileceğimi sanmıyordum. Belki halen daha böbürlenmekten kurtulamıyordum. Sanki yapacak bir şey yoktu. Çünkü cezaevinde yapabilecek her şeyi yapmıştım. Kendimi yeniden ispatlayamazdım.

Dışarı çıkmam beni tabii ki uçurumun kenarından kurtarmadıysa da zamanında yetti desem doğrudur... Bir anda eski duygulardan uzaklaşmalıydım. Yine muhakkak kendimi abartma duygusu ön plandadır ama hareketime, kendime olan borcumu ödemek istiyorum...

Aşağıya gidince kendime daha bir güven geldi, çok kısa zamanda hızlı şeyleri yapabileceğime inanıyorum. Her şeyden önce önünü alamayacağım şekilde kendimi tutamıyorum...

Evet, sanki sihirli değnek var gibi, hele de aşağıya gittikten sonra oturmayı hazmedemiyorum. Bu nasıl duygu, hangi nedenler beni motive ediyor. Popülizm mi?.. Yüksek sesle hayır diyebiliyorum. Çünkü bunu hiç aklımdan çıkarmıyorum. Aşağıya gittimden beri kendimi her an sınavdan geçirdiğimi sanıyorum.

Yazı acele oldu, dağınık oldu. Yeniden okumaya fırsatım yok, belki tekrar okuyup, üzerinde düzeltme yapmak istemiyorum. Ama bu yazı okunduktan sonra tekrar konuşmak gerekirse tekrar yazmak istiyorum veya bunu dü-

zenlemek.

Son olarak aklıma gelen bazı noktalara değinmeden geçmek istemiyorum. En azından şu an objektiflikten bir şey eksik kalacak gibi.

Son günlerde içerde kapalı kalmaktan sıkılıyormuşum gibi bir değerlendirme yapılmamalı, kapalı kaldığım için sıkıldığımı sanmıyorum ama içim içime sığmıyor. İster istemez böyle değerlendirildiğim için basit değerlendiriliyorum psikolojisine kapılmıştım. Diğer yandan son aksaklıkların, aradaki kopukluklardan kaynaklandığını hissederek veya sübjektivizmine kapılarak işin bir yerlerinde ben müdahale etmeliyim kaygısına kapıldım. Doğrudur, bu da halen daha kendimde bir keramet mi aradım eleştirisine haklılık getiriyor. Haklısınız... Öyle olmadığı açık...

Daha önce bir kez daha söylenmişti. İkili ilişkilere ağırlık verdiğim, ilişkilerde çifte standart davrandığım, bunu nasıl kabul edeceğimi, nereye oturtacağıma bir türlü karar veremiyorum. Devrimci yaşamım hep örgütlülük içerisinde geçmiştir. Belki aşırı bir iddia. Ama bir tek kişiyle bile çok özel bağlantım, her şeyimi paylaştığım, özel olarak gözettiğim biri sanırım gösterilemez.

İlişkilerde nasıl çifte standart davranıyorum. Bunu da anlayamıyorum. Bunu kişiliğimle bağdaştıramıyorum. Bir insana içinden başka duygular besleyip, tavırlarında başka olmak... Şimdiye kadar kimse bana böyle bir şey demedi.

Tam tersine ilişkilerde acımasız olduğum, kırıcı olduğum eleştirileri hep yapıldı.

Duygusal meselede yanlış tanınabileceğim hiç aklımdan geçmezdi. Veya benim için de olumsuzluk zaafı taşıyabileceğimin en azından bana söylenmeden olabileceğini kabul edemiyorum. Bu konuda devrimci ahlakımdan, saf anlamda feodal ahlakımdan, gururumdan ödün verdiğimi hiç ama hiç sanmıyorum. Ve halen daha kişisel gurur meselesi yapıyorsam kusura bakılmasın. Kişisel gururumu değil ama devrimci gururumu ortaya koyarak diyorum ki, ben söz konusu duygusal ilişkiyi hareket benden öyle bir şey bekliyordu ama bana açık olarak söylenmeden ben '83 Aralık'ta bıraktım ve bıraktıktan sonra tek bir kelime ve tek bir mesaj vs. göndermedim. Bu sürece kadar da söz konusu kişi hakkında objektif davranılması gerektiğine inanıyorum.

Şimdiye kadar konumumla çalışacak çok ciddi boyutta asla bağlarım olmadı... Bugün de konuştuğumuz gibi 12 Eylül günü eve uğramam (12 Eylül öncesi ev ilişkisini kesmiş biri olarak bunun bir hatadan kaynaklandığını söyleyebiliyorum.) veya annemin bildiği ev tutma olayı. (Ev Rıfat abinin evi, oraya aile görünümü vermek için başından beri Aksaray çevre ilişkileri çerçevesinde annem uğruyordu zaten.) Ve bu ilişki Metin adisi tarafından biliniyordu.

Yani halen daha aile ilişkileri meçhul biri olarak değerlendirilmem ve bunun şim-

di ifade edilmesini gereksiz buldum. Neyse bunlar önemsiz meseleler galiba. Önemli olduğu noktada önce ben bilebilirsem tabii daha aydınlatıcı olacağını söylemeye gerek yok.

Son özeleştirisi yazısının neden o şekilde yazıldığı sorusu da var galiba. Gerçi onu da bugün konuştuk. O yazıda zorlandım. Belki genel değerlendirme sürecinden kendimi ayrı tutma psikolojisi belirleyici olmuş olabilir. Ama öyle bir yazıda esas olarak odak noktanın söz konusu olay olacağını ve o konuda kendimi bir süreç sonucunda yazmaya hazırladığım için onun dışında ne yazayım diye de sordum. Gerçi yazıyı bir kez daha şimdi okumak da istiyorum. Ama dendiği gibi kendini abartma ve halen taşınan küçük burjuva gururu altında yazmış olduğum muhtemeldir. Tekrar konuşmak, değerlendirmek dileğiyle şimdilik bu kadar." (abç)

31.3.1990

Bedri Yağan'ın önderliğe onay yazısı

Ocak 1990

Her türlü belirsizlik, kafa karışıklığı, etkilenmeler içerisinde bocalayan, kendine güvenme gücü, inancından yoksun, şabloncu, özgünlük (....) olmaktan uzak, örgüt ve örgüt olmanın ciddi bir mesele olduğunu kavrayamayan Türkiye solu (.....) düştüğü yollar kateden bir harekette güven tabii ki

önemlidir. Ama bu güven, adlarına bolca ekledikleri komünist, ihtilalci, proleter sıfatlarıyla menkul örgütçüklerin yaptıkları gibi parti, konferans kararlarında kağıt üzerinde yaratılacak bir olgu değildir.

Geleneklerde oluşmayan, pratikte sınanıp şekillenmeyen, ortak bir ruh haliyle vücut bulmayan hiçbir karar ve hukuk kuralı ne kadar demokratik merkezîyetçi işleve sahip görünürse görünsün M-L çekirdeğe ulaşmakta yeterli işlev göremeyecektir.

Her zaman söylendi. Bizim en büyük, en sağlam hukuğumuz güven ilişkimiz yazıya dökülmeden yaratılan değerlerdir. Tabii ki yazılmış hukuğumuz olacaktı. Ama gerçekten bir dava adamı olarak halkımıza karşı görevlerimizin ateşi ile yanıp tutuşuyorsak, halkımıza ve sorumluluğumuza saygımıza samimiysek önce büyük davanın küçük adamları olduğumuzu ispatlayacak, sonra bürokrasi, hantalılık, dostlar alışverişte görsün diye değil, kendimize saygının da bir ifadesi ama her şeyden önce pratikte yaratılan M-L ilke ve işleyişin bir ifadesi olarak hukuğumuz şekillenecektir.

Hareketimizin var olmasından bugünlere kadar taşınmasında, her taşında, her harcında belirleyici ve öncü emeği olan, en kötü koşullarda hareketin ayakta kalmasında vazgeçilmez rolü olan yoldaşımızın misyonu ve hareketimizin bu misyona sahip olması tüm kadrolar için ders ve tecrübelerle do-

ludur.

Deneyssel olmamak lazım ama bazı değerler, kavramlar deneyerek kavranıyor, gelişiyorsa bu deneyi dışımızda aramaya gerek yok. Hareket olarak büyük deneylere sahibiz. Yeter ki hareketin adamıym diyen her kadro, sempatizanın bir parçası olduğu değerlere sınıksı sarılıp dersler çıkaralım.

Yaşadığımız ülke koşullarında tarih yazmaya hazırlanan, buna soyunan ve bugün bile artık varım diyen bir hareketin en önemli birikimi de, olaylara, gelişmelere, değerlere tarih bilinciyle bakabilmekten geçmektedir.

Ve tarih bilincine sahip her kadro, hareketimizin gelişimi ve bu gelişim içinde yaratılan değerlere damgasını vuran yoldaşımızın varlığını onunla birlikte, onun yanısında nasıl daha büyük hedeflere ulaşabileceğimizin ciddi hesaplaşmasını yapmalıyız. Yaratılan değerleri eksiksiz kavramaya çalışıp, bulunulan her alanda, her birimde yaratıcı özelliğimizle maddi güç haline getirmesini bilmeliyiz.

Benim için hareketin önderliği geçmişte de soru işareti (En ufak da olsa) taşımıyordu. Bugün de taşıyor. Demek geline nokta da çok fazla önem taşıyor sanırım. Her kadro geçmişte ve gelecekte önderlikle bütünleşme, önderliğe sahip çıkma, gereken radikal tavrı göstermeme konusunda geçmişin eksikliklerini görebilmeli, geleceğe hazır olmalıdır.

Önderliği koruma, onu güçlendirme, onunla kenetlenme bilincine erişen kadrolara sahip hareketin geleceği vardır. Önüne koyduğu hedeflere ulaşma şansı vardır. Bunu gerçekleştirmenin yolu, pratik içinde ideolojik birlik ve ruhsal şekillenmeden geçer. Var olanın sınıfsal ve tarihsel bilinciyle bir dava adamı olduğumuzu her zaman göstermeliyiz.

Şahsım adına önderlikle her koşulda kenetlenme, yaratılan değerlerde, harcanan emekte kendini görebilme, onu tamamlama konusunda sahip olmam gereken tarihsel bilinçte eksik kaldığımı söylemek hiç de zor değildir.

Ortaya konulan, kavranması gereken olay, sadece bir güven tazeleme olayı değildir. Bu hareketi tanıyan hiç kimse- nin böyle algılayabileceğini sanmıyorum. Olsa olsa sahip olunan değerlerin sürecin özgüllüğünde bir ifade ediliş biçimidir. Başta da ifade ettiğim gibi, biz yürüdüğümüz yolda kilometre taşlarını önce yerine yerleştiriyoruz, gerekli olduğunda da sadece adını koyuyoruz. Kendinden emin yolculuğumuza yeni soluklarla devam edeceğiz ve daha çok şeyin adını rahatlıkla koyacağız.

Oligarşinin ve oportünizmin şimdiye kadar hareketimize, önderliğe saldırılarını çirkefliği ve soysuzluğu içinde boğmaya, arkamıza bakmadan yolumuza devam etmemiz için en zor koşullarda bile yaratılabilmiş değerlerimiz, sağlam bir ideolojik temel ve yeterli birikimimiz, her türlü zorluğu

yenecek politik perspektifimiz, mücadele geleneğimiz ve hal-kımız-hareketimiz, yoldaşlarımız için ölümü göze alabilecek yüreklerimiz olduğuna göre, zafere ulaşmak için aşamayacağımız engeller yok demektir. Gelecek her koşulda kendini aşabilen, yeniden yaratmasını bilen ellerimizdedir.

**İbrahim Bingöl'ün
20 Mayıs 1992 tarihli
özeleştirisini**

Bir önceki notum çerçevesinde arkadaşlarla yapılan konuşmada en başta kendime karşı açık davranmadığım eleştirileri geldi. Ve çeşitli olaylar çerçevesinde konu daha da açıldı, ve düşünmeye cesaret edemediğim derecede köklü zaafılara sahip olduğum, notta ifade ettiğim zaafıların çok daha köklü olduğu ortaya konulmaya çalışıldı. Ortaya konulan bu noktaların bir kısmının kabulü çok zor. Ve bir yerde tüm devrimci yaşamın inkarı anlamına gelir.

Evet, olayı uç boyutta ele alıp, dramatize edersek, şimdiye kadar devrimci mücadeleye hiçbir katkıda bulunmadığım sonucu çıkar. Ancak diyalektik böyle bir düşünce tarzını reddeder. Devrimci mücadele bir bütündür. Bir kişinin devrimci yaşamı da bu bütünsellik içinde ele alınmalıdır. Bu süreçte herkes bir şeyler yapabilir, yararlı olabilir, ancak bu yaptıklarının bütün içinde taşıdığı rol ve bunun yanında yaptığı hatalar da önemlidir. Yani bir devrimci, bir süreçte bir

şeyler yapmasının yanında, yaptığı hatalarla, bu yaptıklarını yıkıyorsa ve daha da büyük zararlar veriyorsa, sorun sadece katkı olup olmadığı biçiminde dar bir tartışmanın içine hapsedilemez. Sorunu ancak genel devrimci mücadele sürecinde ele alabilirsek, bu platformda değerlendirebilirsek olumlu sonuçlara ulaşabilir, gelişme sağlayabiliriz.

Bu perspektifle baktığımda kendi durumumu daha açıklıkla değerlendirebiliyorum. Arkadaşların değerlendirmelerini böyle bir bakışla kavrayabilir ve bu doğrultuda gelişmeye, kendimi yenilemeye doğru sağlıklı adımlar atabilirim.

Bu şekilde bakınca diğer notta kendime karşı hala acımasız davranmadığımı, kendi hata ve zaafılarımı hala yumuşak ifadelerle tanımlamaya çalıştığımı görüyorum. Bu bilinçli bir davranış değil, içgüdüsel. Kendini koruma zırhını parçalayamıyorum. Bu konudaki çabalar hep eksik kalıyor, bu zırha çarpıp geri dönüyor. Kendimi zorlamak, o duvarı yıkmak zorundayım. Bu konudaki hareketimin açık eleştirileri ve yönlendirmeleri büyük bir etkidir. Ancak yeterli değildir. Asıl çaba benden gelmelidir. Ben başarmak için somut ve acımasız adımlar atmadıkça dışardan hiçbir etken beni düzeltmeye yetmez, yetersiz kalır. Bu çabamın başlangıcı da şu anda bana yönelik eleştirileri hiçbir komplekse kapılmadan kabullenip, onları veri olarak ele alıp düzeltme yönünde samimi bir gayret göster-

mektir.

Bu noktada öncelikle '84'te ÖO'nun bırakılması olayını açıklamak gerekir. O zaman yaptığım özeleştiriye "acılara dayanamadığım, kendimi kaybedip, hayaller gördüğümü giderek kendime güvenimin azaldığını, ÖO başladıktan sonra bırakmanın, harekete ve eyleme zarar vereceğini ve bu güvensizliğin bu tehlikeyi taşıdığını" belirterek bırakmıştım. (33. gün) Arkadaşlara yazdığım özeleştiriye de bu vardı. Acılara dayanamamamın, hayaller görmem, güvensizleşmemin özünde yaşanan tarih olduğunu yazmıştım. Yıllarca ağırlığını taşıdım ve hala da taşıyorum. Gerekece ne olursa olsun, bu yaşamı tercih etmekte, dava uğruna ölümü göze almamaktı. Acılar vb. biraz da kendine radikal olmanın sonucuydu. Kendime radikal olmama, bir devrimci için ihanet potansiyelidir, süratle yok edilmelidir. Bunu bugün arkadaşlarla konuşmalarından sonra daha iyi anladım.

Bu noktada şunu ifade etmeliyim ki, o dönem ben hiçbir arkadaşla hareket ve eylem hakkında tek bir kötü, olumsuz söz söylemedim. Bunları iddia eden arkadaşla ben hastaneden sonra aynı hücreye geldim ve o gün o arkadaş kendisi de bıraktı. Benim hakkımda böyle bir şey söylemesini utanç verici bir iftira olarak görüyorum. Ben hastaneden kendimi zorla taburcu ettirdim ve bir an önce arkadaşlarıma arasına dönmek istiyordum. Utanç verici durumumu hafifletecek bir şeyler yapmak istiyordum.

Kendi kendimi yiyiyordum. Bu ruh halindeyken, böyle bir şey söylenmesi bile düşünülemez. Ne o zaman ne de daha sonra bana yüklenen o sözleri ne söyledim, ne de aklımdan geçirdim. İlk defa duydum ve gerçekte bu yeni bir darbe oldu. Her şeyden önce o arkadaşlara yakıştıramadım. Hareket ve ÖO hakkında o şekilde değil konuşanın, düşünenin bile saflarda yeri olamaz. Her zaman da böyle düşündüm.

1987'de ve 1990'da olan ve diğer notumda belirttiğim olaylarla ilgili olarak düşüncelerimin ve ifade edişimin yine kendime karşı radikal olamamakla ilgili olduğunu ve yumuşak tanımlarla geçiştirildiğini şimdi daha açık görebiliyorum. Sorun başkalarını yetersiz görme değil, kendini bir şey sanmadır. Bu da kariyerizmdir, popülizmdir. Bunun hastalık derecesine varması ve hiçbir önem taşımaması megalomanlıktır. Arkadaşlar o aşamada olduğumu söylüyorlar. Bunu dikkate almak ve düşünmek zorundayım. Böyleyse, bu aşamaya varmışsa bu bir hastalıktır ve tedavisi gerekir. Ve bu noktada hareket her türlü önlemi almalıdır. Sorun böyle bir hastalığı kolayca bir şekilde kabul veya reddetmek değildir. Sorun bence bunun ciddiyetine varmaktır. Bu ciddiyeti hissetmeden evet veya hayır diye cevap vermek kendime ve hareketime karşı bir sahtekarlık olur. Böyle bir sahtekarlık ise tüm zaafları görmenin önünde bir duvar oluşturur. Çünkü, olayın ciddiyeti yoktur, yüzeysel ele alınmıştır.

Şu anda bu konunun ciddiyetine varmış durumdayım diyebilirim. Bu tehlikeli bir gidiştir, megalomanlık aşamasına varıp varmadığı değil, gidişin oraya olmasını kavramak bile önemlidir. Bunu kavramam yeterlidir ve bana şu anda bulunduğum durumu çok açık gösterir.

'91'de cezaevine gelen kararın uygulanmasıyla ilgili gelişmeleri daha önce de yazmıştım. Karar, çıkışınızı engellemiyorsa, uygulayın biçimindeydi. Ve çıkışı engelliyordu. İkisini bir arada yapmanın da koşulları yoktu. Ancak sorun bu değil. Daha önce de söylediğim gibi, ben samimi olarak firar süresi uzadıkça bu kararın ağırlığını hissettim ve bir noktada firar çalışmalarını iptal edip, kararları uygulamaya karar verdim. Ancak ortağım ve diğer arkadaşların ısrarıyla firar için son bir süre daha tınadık. Ve bu sürede firar gerçekleşti. Firar konusu olmasaydı yapar mıydın diye sorunca, o zaman da, şimdi de yaparım diyordum. Ancak, bu kadar gelişmeden sonra bunun inandırıcı olmadığını biliyorum. Harekete, hangi etkiyle olursa olsun "acaba" sorusu uyandıran cevap göndermem ve başından beri üzerinde durduğumuz "kendimi koruma" duygusu bu inandırıcılığı yok ediyor. Bu yüzden "yaparım, yapardım" vb. tartışması kendi içinde bile anlamsız kalıyor.

Aslında bütün bunlar başından da belirttiğimiz gibi tekil örnekler ve bu halleriyle pek önemli değil. Önemli olan bu örneklerin ortaya çıkmasına neden olan ruh halidir. Bu, ka-

riyerist, popülist, kendini koruyan, kendine önem veren bir ruh halidir. Bu yok edilmedikçe, bu tür örneklerin ortaya çıkması, istikrarsızlığın sürmesi, sarsıntıların birbirini izlemesi kaçınılmazdır. Tepkiselliğin vb.nin kaynağı da burasıdır. Tüm hata ve zaafların kaynağını burada aramak gerekir. Arkadaşların bu tespiti doğru ve ben bugüne kadar büyük oranda sonuçtan hareket ettiğim için, bu ruh halini irdelemediğim için istikrarsızlıktan kurtulamadım. gelişme gösteremedim, zaafları yenemedim, bu durumda mümkün de olmazdı. Tüm çabalar boşa gitmek zorundaydı ve gitti.

Her şeyden önce ve her olayda bu ruh halini acımasızca yargılamalı, yok etmeliyim. Yoksa yine aynı kısır çember içinde döner dururum. Yine tepki duyacak bir şeyler bulurum, yine her şeyi bir anda görmez hale gelecek sarsıntılar yaşayabilirim, yine ilişkilerde ayrıcalık bekleyebilirim.

Bütün bunlardan sonra yapabileceğim tek şey var. Öncelikle kendimle, bu ruh haliyle mücadele etmek, onu yok etmek, ona ulaşmamı engelleyen zırhları parçalamak. İlk notumda da belirttiğim gibi, bugüne kadar yardımlarını esirgemeyen hareketimden gelecek öneri ve eleştiriler en büyük dayanağım olacaktır, geliştirecek güç olacaktır. Sadece şunu söylüyorum. Yenmek zorundayım.

20.5.1992
Devrimci selamlar.
Kemal

Bugüne kadar çeşitli dönemlerde, çeşitli hatalarım oldu. Ki bunlardan bazıları örgütsel suç boyutuna vardı. Tüm bunlar hem hareketim, hem de kendim açısından olumsuz sonuçlara yol açtı, daha verimli, daha olumlu bir gelişimin önüne engeller dikti.

Bu hata ve eksikliklerim elbette ki kendi yapımdan kaynaklanan olgulardı. En genelinde tepkisel, duygusal ve feodal bir insanım. Bu yapı doğal olarak bir noktada kendimi koruma güdümü yaşıyor ve mücadele edilmediği noktada çok uç boyutlara varabiliyor. Örneğin olaylara kısa vadeli, günlük bakıyorum, siyasi yönlerini göremiyorum. Bir anlık duygusallık ve tepkisellik içinde çeşitli zararlara yol açabiliyorum. Bu zarar tabii ki hareketime, ilişkilerime ve kendi gelişimime verilen bir zarardır.

1987'deki olayı bu kişilik yapımdan bağımsız olarak değerlendiremeyiz. Bana bir görev verildi, bu görevi kimlerle yapacağım belirlendi, tüm bunlar hareketin belirlemesiydi, hareketin kararıydı. Ancak ben birlikte çalışmam gereken arkadaşlardan bir kısmını yeterli görmedim ve tepkisel bir tavırla bu arkadaşlarla çalışmayacağımı, bir yarar sağlayamayacağımı söyleyip görevi kabul etmedim. Bu tepkiselliğin altında elbette ki kendi değerlendirmelerim vardı. Hareket yeterli görürken, ben kendime göre yeterli görmüyordum. O zaman da özeleştirisini verdiğim gibi, bu tavrım altında kendimi diğerlerinden üs-

tün görme vardı. Bu kariyerizmi, hareketin kararını, kendini öne çıkararak beğenmektir. Bu suçu ve cezalandırılmalıydı. Arkadaşlar doğru olanı yaptı ve cezalandırıldım. Tüm görevlerim alındı. Bu cezayı hak etmiştim ve uymalıydım. Aldığım cezaya uydum ve kendimi yenilemeye, eksiklerimi gidermeye çalıştım.

'90 yılında yaptığım hata ise, yine bu kişilik yapım yüzünden meydana geldi diyebilirim. O zaman da belirttiğim gibi arkadaşın yakın davranışlarını kendime göre yorumlayıp, sonuçlar çıkardım ve bir duygusal yakınlık boyutuna vardırımdım. Bu ilişkinin olmayacağını, yanlış olacağını düşündüm, ancak feodal kafa yapım yüzünden arkadaşına bunu anlatmak istedim. Birbirimizi tanımadığımızı, böyle bir ilişkinin olmayacağını anlatmak istiyordum. Bu düşünce biçimi normal değildi. Öyle bir şey hissettiğim noktada harekete açmalı ve çözümü bu yolla aramalıydım. Ancak yine "ben çözmeliyim" türünden sakat bir anlayışla arkadaşla konuştum. Daha konuşmanın başında arkadaş bana, öyle bir şey olmadığını ve olsa bile bu işin böyle çözümlenemeyeceğini söyleyince özür dileyip konuşmayı bitirdim. İyi bir dersti bu benim için. Bu bir devrimcinin yapmaması gereken bir hataydı. Örgütsel işleyişin ihlali idi. Ama kendi kafa yapımın olayı istediği gibi yorumlaması ve olayı kendim çözerim feodal anlayışıyla böyle bir hatayı rahatlıkla yaptım.

Tepkisellik, duygusallık,

feodal bakış, yukarıda da belirttiğim gibi bir devrimcinin yenmesi gereken bir olgudur. Yenemediği takdirde kendini koruma güdüsüne dönüşür ve buna güç verir. Kendi düşünceleri ve kararları her şeyin önüne geçer. Bunun panzehiri devrimci inançtır, kararlılıktır, harekete bağlılıktır. Hareketi her yönüyle, ideolojik, siyasi kavrayabilmektir. Bu olmadıkça diğer sakat yönler gelişir ve sonuçta devrimciliği azar azar yemeye başlar. En azından verim düşüklüğüne, motivasyon eksikliğine yok açar. Buna kendimde tanık olduğumu söyleyebilirim. Ancak şunu söyleyebilirim ki, devrimcilik yapma isteğim her şeyden güçlü bir duygudur, bu duyguma güveniyorum. Hata ve eksiklerimin farkına vardığım anda bunun mücadeleye, devrime zarar verdiğini fark ettiğim anda düzeltmek için her şeyimi verebilirim, canla başla uğraşabilirim. Bugüne kadar bu konuda en çok yardımı da hareketimden gördüm. Fark etmediğim veya doğal olarak yaptığım birçok hata ve eksikte olduğu gibi örgütsel işleyişi ihlal eden kişilik özelliklerim konusunda da hareketim her zaman bana yardımcı oldu, yön gösterdi, eleştirdi, düzelmem, iyi bir Devrimci Solcu olmam için her türlü çabayı sarfetti. Bu çabalar karşısında yeterli karşılığı verebildim mi, düzelme oranım ne oldu? Bu sorunun cevabı ne yazık ki olumlu değil. Evet, belli noktalarda kendimi geliştirdiğim vb. söylenebilir belki. Ancak hataların kaynağı olan kişili-

ğimdeki zaafly yönlerin hala var olduğu ortada.

Son olarak elimdeki işi bitirememem, bu zaafplarımın devam ettiğinin bir göstergesidir. Hiçbir koşulda devrimci çalışmalarımı aksatmamam gerekirken, her koşulda çalışabilecek bir motivasyona sahip olmam gerekirken, elimdeki işi kendi beğenilerime göre değil, devrimci mücadelenin gereklerine göre bitirmem gerekirken, ben kendi beğenilerimle işe başladım. Ortamdan etkilendim ve günlerimi boş geçirdim. Önemli bir yazı benim bu tavrımı yüzünden bitmedi, oynayacağı misyonu yerine getirmedi. Buna neden küçük burjuva mükemmeliyetçiliğimdir. Küçük burjuva gurur duygularımdır. Oysa devrimci mücadelenin gerekleri ve temposu açısından insanlarımızın fedakarlığı ve çalışkanlığı karşısında bunlar boş şeylerdir. Altında "ben" duygusunun sorumsuzluğu vardır. Kendini ve beğenilerini öne çıkarmak vardır, tatmin olma duygusu vardır, kendini koruma vardır, küçük burjuva gururunun safsataları vardır.

Şunu iyice kafama sokmak zorundayım. Yapacağımız işlerde kendi öznel düşüncelerimiz, beğenilerimiz değil, hareketin ihtiyaçları önemlidir. Keza iş yapmak için her zaman istediğimiz ortamı bulamayız. Kimse bize öyle bir ortam sağlamaz. Ki böyle bir şeyi beklemek de küçük burjuvazinin rahat, sakın ortamda çalışma konformizmidir. Koşullar neyse orada çalışmak zorundayız. Bu çatışmanın or-

tası da olabilir, kuşatma altında da olabilir, oturacak yeri olmayan bir yer de olabilir. Önemli olan kafadaki koşullardır, motivasyondur, sorumluluktur. Olaylara ciddi, siyasi ve örgütsel açıdan bakılmadığı sürece bu motivasyonun sağlanması, bu sorumluluğun hissedilmesi mümkün değildir.

Bugüne kadar eksikliklerimi, zaafplarımı büyük oranda aştığımı sanıyordum. Ancak hareketimin son uyarısı ve eleştirileri karşısında ilk andaki şokun etkisi geçince, biraz serinkanlı düşününce pek de öyle olmadığını anladım. Söylenenleri düşündüğümde "yok şundan etkilendim, yok bunu bir konuşayım mı" vb. gibi ifadelerin aslında bu yapının hala zaafly olarak devam ettiğini gösterir. Bu noktada yine hareketimin yardımına ihtiyacım var. Daha sıkı bir denetim ve yönlendirmenin benim var olan "ben", "kendini koruma" vb. gibi sakatlıkları giderme çabamda yardımcı olacağına inanıyor ve böyle bir yardım bekliyorum.

Hareketime daha yararlı, daha verimli olmak istiyorum. İyi bir Devrimci Solcu olmak istiyorum, başka bir isteğim yok. Yardımcı olunursa, bazı zaafplarımı kısa sürede giderebilirim sanıyorum.

20.5.1992
Devrimci selamlar
Kemal

Aslan Şener Yıldırım'ın 14 Şubat 1992 tarihli özeleştirisini

1990 Ekim ortalarında Avrupa'ya geldim. Yurtdışı değerlendirmesini okuduktan sonra önceden gelen arkadaşların ilk izlenimleriyle görev bölümü yaptık. Bürokratik işlemlerimizden dolayı Aralık ortalarından sonra hareket etme olanağına kavuştuk.

Yurtdışında potansiyel bir olguyduk ama örgütlü bir yapımız yoktu. Çoğu yerde örgütlü bir faaliyet yerine bizden olup olmadığı tartışmalı insanların kafasına göre iş yaptığı, denetim ve merkezi işlerliğin olmadığı bir durumdaydık.

İlk başta merkezi bir işlerliğin, örgütlü bir çalışmanın sağlanması, ilişkilerimize çekidüzen verilmesi gerekiyordu. Alanı tanımayla birlikte, hızla kadrolaşmaya ve iş esasına göre komiteleşmeye gitmemiz gerekiyordu. Maddi olanakları değerlendirmeliydik, tekniğin merkezindeydik, uluslararası ilişkilerde dünyaya açılan pencere olabilirlik.

İlk işbölümümüz zorunluydu. Çalışma alanı olarak ülkelere göre bir işbölümü yaptık. Ülkeleri, insanları, olanakları tanımak ve bir şekil vermek gerekiyordu.

İşbölümünde iş esasına göre örgütlenme konusunda adım atamadık, geleceğe ilişkin program çıkarma durumumuz da olmadı. Bunu uzun tartışmamıza rağmen, "herkes gitsin baksın, bakalım neler var, sonra konuşuruz"la kaldık.

Bölgeleri, ülkeleri tanıyıp, belli bir işlerlik olabilecek düzenlemeleri yaptıktan sonra, sürekli başında durmayı gerektiren, bizi meşgul edecek işimiz yoktu. Düzenli bir denetimle, sağlıklı bir faaliyet yürütebilirdik. Ve bundan sonra iş esasına göre, uzmanlaşmaya, araştırmaya yönelik yoğunluk kazanmalıydık. Kadrolaşmayı hızlandırmalı, öne çıkan insanlarımızı giderek sorunlara ve çözümlerine ortak etmeli, düşünce ve politika üretimine katabileceğimiz yöntemleri geliştirmeliydik. Yabancılarla ilişkilere bir şekil vermeli, tek tek insanların hobi ve çabalarına dayanan ilişkileri düzenlemeliydik. Her şeyden önce kendi aramızda kolektifliği sağlamalıydık.

Önce aramızda kolektifliği sağlayamadık. Sistemli bir araya gelme, tartışma durumumuz olmadı. Benim hatırladığım dört kez üçümüz bir araya gelip konuştuk. İkisi yayın çıkarmayla ilgiliydi. Bir araya gelip konuşma durumumuz olmayınca ikili tartışmaları denedik. Önerilerimiz somuttu, aklımıza estikçe değil, görev olarak önümüze koymamız gerektiği konusunda zorlayıcı, hatta pratik adımlarla zorlayıcı olunsu da karar çıkartamıyorduk. Komitenin inisiyatif alanı giderek daraldı. Yayın çıkartırken yeni bilgisayar sistemine geçip, daha seri çalışmak konusundaki zorlama tartışmadan sonuç çıkmayınca, emrivakiyle yeni bilgisayar getirildiğinde sert eleştiriler oldu. Kiralık ev arandığında da aynı şey oldu.

Baştan beri tartıştığımız maddi konularda bir ekip oluşturmada bir adım atamadık. Pratik dayatınca bir karar aldık ama yürütülemedi ve toplama insanlarla çocukların yapmayacağı işlere girdik.

İnsanlarımıza sorumluluk verme, geliştirme, kadrolaşmayı hızlandırma konusunda adım atamadık. Aksine giderek bir işlevsizliğe düştük. Örneğin ben iki ay sadece telefonlardan not almak için oturdum. Başka hiçbir iş yapmadım. Telefonlara cevap da vermiyordum. Sadece aradığı saat ve ne zaman aranması gerektiğini not alıyordum. Politika üretmiyorduk. Hareketin söylediği şeylerin peşinden koşuyorduk. Gündeme alacağımız şeyler Kerim arkadaşın o işi yapmaya hazır olduğunda gündeme giriyordu. Komite işlevini görmüyordu. Hep şunu konuştuk; örgütsüzlüğün üzerine geldik, burada işlerliği olan bir örgütlülük yaratmak zorundayız. Bu bizim görevimiz, bunu yapmazsak biz ne yapıyoruz, burayı illa da birisi özel olarak ilgilenmeye vakit bulduğundan ülkeden müdahaleyle düzeltilmesin, işlerin arkasından koşmayalım, önünden gidelim, bir yıl sonra ne yaptınız derlerse bir örgüt verebilirim... Bugün gelinen noktada o birisinin müdahalesi gerekti.

Bu durum sadece bir kişinin sorumluluğunda değildir. Komitenin diğer iki insanı komite olmanın fonksiyonlarını yerine getiremedik. Görevlerimiz konusunda dayatıcı olma, bunların kavgasını verme, hareketin işleyişindeki yöntemle-

ri zorlamayı yapamadık. Çok ciddi eleştirdik, kavga ettik, birbirimize küstük ama kolektif işlerliği oturtamadık. Bunun nedeni elbette kuru bir liberalizm değil. Özü, hareket adamı olamamada yatıyor ben- ce. Kendi içinde hareketin çıkarlarının kavgasını vermekten korkmayan, sorun mu çıkartıyoruz kaygısı olmayan, kendine güvenli bir hareket adamı olamamak.

Bugünkü durumuyla Avrupa örgütlülüğünün belirli bir işleyişi ve disiplini oturmuştur. Her birimde eksik de olsa bir komite çalışması ve merkezi işlerlik sağlanmıştır. Yabancılarla ilişkiler yeterli olmasa da ciddi adımlar atılmış, gelişme sağlanmıştır. Teknik işlerde adım atılmış fakat henüz düzenli üretim ve işlerlik sağlanmamış olsa da kısa dönemde işlerlik kazanır. Kitle ilişkilerinde yeterli olmasa da gelişme sağlanmış, yeni birimler, yeni ilişkiler çıkarılmıştır.

Kadrolaşmanın hızlandırılması, öne çıkan insanlarımızı geliştirme, sorunlara vakıf etme konusunda işlerliği sağladığımızda, daha geniş kesimlere ve olanaklara ulaşabiliriz.

14.2.1992
Süleyman

SAFLARIMIZDAKİ KÜÇÜK BURJUVA EĞİLİMLERİ VE YAKLAŞIMIMIZ

iktidar için yola çıkan bir savaş örgütünün öncelikle her koşulda mücadele edecek dava adamlarına ihtiyacı vardır. Bu boyutuyla bakıldığında sorun, kadro-insan sorununda düğümlenmektedir. Kadrolar nasıl yetişecek, nasıl arındırılacak, nasıl proleterleştirilecektir. Kuşkusuz bugüne kadar birçok kez bunların cevabını verdik. Ancak karşımıza aşılması ve mutlaka aşılması gereken küçük burjuva eğilimler, zaaflar ve yanlışlar tekrar tekrar çıkmaktadır. Yenilenmemekte ve kendini aşmaktan ısrarlı olan küçük burjuva kendisini dayatmaya kalkmakta, savaşımızın önüne geçme noktasında ayak diremektedir. Hem de bunu ahlaksızca, geleneklerimizi çiğneyerek yapmakta ve kopardığı yaygarayla yaptıklarını meşru göstermeye çalışmaktadır. İdeolojik ve politik olarak kendisini tanımlayamayan, ayrı olduğunu ifade edecek hiçbir şey söyleyemeyen bu küçük burjuva darbeci-tasfiyeciler, şimdiye kadar hiçbir itirazları

Hareketimiz bugün yeni bir dönemin eşiğine gelmiştir. Artık partiyi açıkça telaffuz ettiğimiz bir dönemdir bu. Öyleyse her şeyimizi yeniden gözden geçirip, bu dönemin gereklerini yerine getirmek durumunda olmalıyız. Kısaca bu döneme ilişkin yeni bir ruh hali yaratabilmeliyiz. Bu her şeyi ve herkesi kapsamalıdır.

olmayan ideolojik-politik hatumuzu sağ olarak nitelendirerek, kendilerinin ne kadar Devrimci Solcu olduklarını ifade etmeye kalkmaktadırlar. Gasp ettikleri örgütümüzün arşivinden kirli amaçları için derledikleri 306 sayfalık yazılarında ayrı hiçbir şey koymadıkları gibi, hemen peşinden çıkardıkları 38 sayfalık küfürnamelerinde kendilerine yeni bir ideolojik-politik kimlik bulamayan darbecilerin ayrıyız diyebilmeleri için tek bir şeyleri kalmamaktadır. Bizi sözle de olsa sağıcılıkla itham

etmek! Ahlaksızlıklarını bu noktaya vardırmaşlardır. "Niçin ayrısınız, nerede ayrılıyorsunuz?" diye sorulduğunda, "onlar sağcı" diyerek gerçeklerin üzerini örtmeye ve bunların arkasına sığınmaya çalışacaklardır.

Özellikle küçük burjuva gururu ve ihtirasının mücadelemizi bugün olumsuz etkileyecek, enerjimizi alacak boyutlarda sonuçlar yaratabildiğini görüyoruz. O nedenle bugüne kadar sürdürdüğümüz mücadeleyi bu yanlış eğilim ve zaaflara karşı daha acıma-

sızca ve tavizsizce devam ettirmek zorundayız. Diyebiliriz ki, hareketimizin oluşumundan bugüne kadar bu konuda hep tavizsiz davrandık. Bu konuda ciddi adımlar atmakla beraber henüz istediğimiz sonuçlara tam ulaşmış da değiliz. Bu biraz da bu alandaki mücadeleyi süreklileştirmemize bağlıdır.

Ne pahasına olursa olsun bunu da başaracağımıza, küçük burjuva gururu ve ihtirasını ezeceğimize inanıyor, çeşitli zaafı bünyemizden atacağımız güvenini taşıyor.

Nitekim sorun bir bakıma, hareketimize egemen olan proleterya ideolojisini kemirmeye, zaafa uğratmaya çalışan küçük burjuva eğilimlerden, zaafıdan kaynaklanmaktadır. İşte bu tavizsizliğimiz bu tür yanlış eğilimleri söküp atmaya getirecektir.

Burada şunu açıkça ifade etmek istiyoruz. Bu konuda az yol almadık. Ama bu süreklileştirilemezse tekrar yanlış eğilimler ortaya çıkacak ve tekrar sorun olacaktır. Onun için bu konudaki mücadelemizi daha zenginleştirmeliyiz.

Bugün belki de en zor şeylerden biri küçük burjuva gururla uğraşmaktır. Hele bu bizim ülke orijinalitesinde daha ayrı bir anlam taşır. Özellikle küçük burjuvazinin yaygınlığı, yaşam tarzı ve alışkanlıklarının güçlülüğü, saflarımızda hayli yoğun olan küçük burjuva kökenli insanların bunları taşımasını da beraberinde getirmiştir.

Bugün bu yanlış ve zaafı eğilimler değişik süreçlerde karşımıza çok değişik biçim-

lerde ve değişik amaçlarla çıkar. Bunları iyi teşhis edemez ve giderilmesi için ciddi adım atamazsak, insanları dönüştüremez, devrim için savaştıramayız. Hele sürecin çok sancılı ve zorlu olduğu hesaba katıldığında, insan malzemesinin nasıl dönüştürüleceği, biçimleneceği daha da önem kazanmıştır.

Saflarımızda yaygın olarak küçük burjuva kökenli insanların varlığı ideolojik mücadele ve ciddi bir eğitimi de zorunlu kılmaktadır. Ya bunları ciddi bir eğitimden geçirip, dönüştürecek, proleterleştirecek, komünist insanlar yaratacağız, ya da bu konuda eksik ve zaafı hızımızı kesecek, bizi ciddi ciddi uğraştıracaktır.

Küçük Burjuvazi Güce Tapar

Küçük burjuvazinin sınıflar savaşı içerisindeki yerine bakıldığında konumu gereği tavrının çok değişken ve kaygan olduğu görülecektir. Ruh hali bu nedenle hep bu değişiklikliği ifade eder. Tavrı sürpriz olmamakla beraber en umulmadık yerde çok değişken tavırlar pekala koyabilir.

Aslında bu gel-git altında hep güce tapma vardır. Saflarımızda da bu durum kendini zaman zaman gösterir. Öyle anlar olur ki, hep daha çok eylem yapmamız istenir. Daha büyük eylemler istenir. O konuda tutarlı, politik bir bakışa sahip olunmaz. Soruna siyasi yaklaşımdan çok, güç gösterisi, güç olma mantığı ile yaklaşılır. Hareketin içinde bulun-

duğu durum, eylemin getirip-götüreceklerinden, yığınların örgütlenmesinden çok o güç gösterisi yanıyla ilgilenir.

İster, hep ister. Bunun sınırnı yoktur. Ancak kendi emek vermeyi hiç mi hiç sevmez. Hele zorluklara katlanmak onun harcı değildir. Eylem yapılmaması ya da yakalanmalarının olduğu, darbelerin yendiği dönemde ise bu kez felaket tellallığına soyunur. Her şeyden yakını hale gelir.

Devrimin yükselme dönemlerinde ya da hareketin prestijinin olduğu dönemlerde hep en keskin lafızlarla ve hatta birçok insanı "pasif" olmakla, "korkak" olmakla suçlar-ken, fırtınalı dönemlerde can kaygısı taşır ve kendine sığınacak emin limanlar arar.

Öngörüsü, inancıyla değil, güç olmaya göre karar verir. Darbeleri kaldıramaz. Ona göre hiç darbe yenmemelidir. Devrimin nasıl zorlu olacağı, sınıf savaşının güçlükleri pek fazla ilgilendirmez onu. Varsa yoksa güç olunmalıdır.

Bu eğilim zor dönemlerde daha da güçlenir. Hatta ayakları havada teorilerin oluşturulmasına kadar vardırır işi. Nitekim 12 Eylül'le beraber devletin saldırıları, peş peşe yediğimiz darbeler sonucu dünyası yıkılan bu tür unsurlar saflarımızı terk etmiş, devrimciliği bırakmıştır. Geleceği, bugünü, yarını göremeyenler o dönemin çetin sınıf savaşını ve devrimin zorluklarını göze almayıp, ideallerine kolayca sırt çevirirler.

Yine aynı biçimde; yakın dönemde yaşadığımız operas-

yonlar için de bu durum geçerlidir. Oligarşi her operasyon ardından "yok ettik", "bitirdik" derken, güçlülük gösterisi yapmış ve özellikle, küçük burjuvazinin bu yanına hitap etmiştir. Salt böylesi bir motivasyonu olan insanlar doğal olarak etkilenecektir.

Oysa mücadelede böyle şeyler olacağı açıktır. Kürt ulusal hareketi 1984'te öylesine zorluklarla başlamıştı ki, bugün bir güç olmuşsa bu, kararlı olmasında ve silahlı mücadelede ısrarında yatar.

Kaldı ki öyle dönemler olur ki, eylem yapacak durumda olmayabiliriz, hatta çok ciddi darbeler de yiyebiliriz. Savaşan bir örgüt olarak bunlara hazırlıklı olmalıyız. Ciddi darbeler yediğimiz koşullarda oturup felaket tellallığı yapmak mı doğrudur? Ya da devrimden kaçış mı doğru olmaktadır?

Doğru olan, yaraların sarılmasında ısrarlı olmak, tüm gücüyle mücadeleye katılmak ve yük taşımaya hazır olmaktır. Yapılması gereken şey bu olmalıdır. Aksi durumda ortaya hiç emeği olmayan, emek vermeyen, enerjisini katmayan ve oligarşinin her tür gösterisinden etkilenen kararsız bir ruh hali çıkar.

Güce tapan, güce göre tavır belirleyen insanlar yerine her tür saldırı ve darbe karşısında güçlü olacak kişiliklere ihtiyacımız vardır. Sınıf savaşının acımasızlığını sindirecek, ona göre tavır alacak güçlü insanlar yaratmak gerek. Zor dönemler yaşadığımızda da hareketin içinde, yanında olacak,

oligarşinin psikolojik savaşından etkilenmeyecek zor dönemin insanları olabilmeliyiz.

Sosyalizmi içselleştirmiş, devrimciliği yaşam biçimi haline getirmiş, siyasi düşünen, örgütü bilen, tanıyan, hukukuna, geleneklerine bağlı ve bunu her koşulda savunan insanlar olmak zorundayız. Yoksa hep etkilenen, eylem bekleyen, olmayınca da kafası karışan insanlar olup çıkarız. Elbette ki iktidar yürüyüşünde ciddi bir güç olmak durumundayız. Ama güç olmak, insanların enerjilerine, yaratıcılığına ve politika üretmelerine bağlıdır. Bu başarıldığında hedeflere varmak daha kolay olacaktır. Yoksa yalnız başına sorunu politik çizgiye bağlamak yetmiyor. Bugün küçük burjuvazinin "güç olma" kafasını karıştırıyor, net tavır belirlemesini engelliyor. Bir oraya bir buraya savrulup duruyorlar. Darbeciler küçük burjuvazinin nabzına göre şerbet vererek kendilerini güç olarak göstermeye çalışıyorlar. "Silahlı ekipler, kır, illegalite, bizden yana" yalanlarını önderliğe yönelik karalamalarla birleştirip küçük burjuvazinin kafasını karmakarışık yapıp bulanık suda balık avlıyorlar. Yöntem çok açık. Önce "hareketin silahlı ekipleri ve illegalitesi bizde, onlarda sadece demokratik platform var" diyerek ne kadar güçlü ve önemli mevzilere sahip olduklarını gösteriyorlar. Bu sahtekarlıkları açığa çıkarıldıkça küçük burjuvalar kafaları allak bullak edilenler darbecilerden kopuyor ve onları yalanlarıyla baş başa bırakıyorlar.

kıyorlar. Darbecilerin ayaklarının altındaki toprak hızla kayıyor. Ellerindeki gasp etiketleri "güç" hızla güçsüzlüğe dönüşüyor.

Çok geçmeden suçlarıyla baş başa kalacaklar. Her seferinde "bilimselliğe", en keskin Marksist-Leninist söyleme sarılmaları, boylarından büyük laflar etmeleri de kendilerini kurtaramayacak. Darbecilerle, başından beri suç ortakları olan "tarafsızlar"ın birlikte imzaladıkları son açıklama güçsüzlüklerinin ilanıdır. Altı boş ve naylon imzaların matematiksel toplamından bir hareketin gücünü göstermek mümkün değildir. Örgüt işleyişinde bölge, alan, birim komitelerinin temsilcilerinin, sorumlularının imzaları geçerlidir. Örgütü bunlar ifade eder. Darbeciler ve suç ortakları tarafsızların kullandığı Şişli, Topkapı, Anadolu Bölgesi Genel Halkı gibi imzalar devrimci bir örgütlenmeyi değil, bir burjuva partisinin naylon ve ne olduğu belirsiz üyelerini ifade ediyor. Kimdir bu bölge halkları? İmza kimleri temsil etmektedir? Belli değildir. Denize düşenin yılana sarıldığı gibi, darbeciler de yalan ve karalamalarla birlikte devrimci bir örgüt için hiçbir şey ifade etmeyen boş imzalara sarılıyorlar.

Kendini Dayatır ve Çifte Standartçıdır

Devrimci hareket sadece düşmanla uğraşmıyor. Belki bir açıdan bakıldığında düşmanla uğraşmak daha kolaydır. Zor olan "içimizdeki düş-

man"la savaşımdır. Karşıma hep örgüt bilinci ve örgüt sorumluluğundan uzak tavırlar çıkartılmıştır. İşte bunlardan biri de küçük burjuvazinin kendini örgüte dayatmasıdır.

Örgütle bütünleşmek, her şeyini devrim için vermek yerine örgütü karşısına alan, kendini örgüt dışına düşürerek, örgütle "pazarlığa" oturan, kendini örgüte dayatan bu anlayış örgüt ilişkilerinde tahribata yol açar. Örgüt ilke ve kurallarını hiçe sayan bu mantıkda varsa yoksa bireysel kaygılar ve "gelecek" kuşkusudur.

Devrimci hareket kadro politikasında hep açık olmuştur. Kadrolarına değer vermiş, eksik ve zaafların giderilmesi için devrimci olan her tür yöntemi kullanmıştır. Kadrolarına karşı açık olmuş, her zaman sorumluluk duygusuyla hareket etmiş ve kendilerini aşmaları için onlara süre tanımıştır. Bir savaş örgütü olmak, kadrolarını savaş gerçeğine göre yetiştirmeyi zorunlu kılar. O nedenle ilke ve mantık olarak hiç kimseyle "pazarlık" yapılamaz!

Küçük burjuvazi bu yanılla hareket içinde kendisine "ayrıcalıklı" bir konum verilmesini, her şeyde ayrıcalığı olmasını ister. O sıradan bir savaşçının uyduğu disipline uymayı reddeder. Onun gibi yaşamayı kabullenemez. Hep kendini "yetenekli" ve "üstün" olarak görür. Mütevazı değildir. Zaaflarına, yanlışlıklarına karşı alabildiğine liberaldir. Bunları görmezden gelir. Söylendiğinde ise bunları "çok önemli" şeyler olarak kabul et-

mez.

Daha da önemlisi var olan zaaflarını aşmak, bu yanılla kendisini sorgulamak yerine zaaflarının öyle kabul edilmesini, görülmemesini ister. Başkaları için geçerli olan ilke ve kurallar kendisi için geçerli değildir. Kendisi için özel bazı kurallar ister. Ancak bu konuda onu bağlayacak hiçbir kural yoktur ortada.

Örneğin; örgüt disiplinine tam uymuyordur. Eleştirildiğinde ve yaptırım uygulandığında karşı çıkar. Bunu "çok önemli" bir zaaf olarak görmez. Kendisini ikna etmez. En sonunda da "ne olur bunları yapıyorsam" diyerek yaptıklarına meşruluk kazandırmaya ve giderek de bu yanını dayatmaya çalışır. Sonuçta "ben böyleyim" diyerek orada sınır çizer ve değişmek istemediğini açıkça söyler.

Tüm bu yanlarına karşın,

**Saflarımızda yaygın
olarak küçük
burjuva kökenli
insanların varlığı
ideolojik mücadele
ve ciddi bir eğitimi
de zorunlu
kılmaktadır. Ya
bunları ciddi bir
eğitimden geçirip,
dönüştürecek,
proleterleştirecek,
komünist insanlar
yaratacağız, ya da bu
konuda eksik ve
zaaflar hızımızı
kesecek, bizi ciddi
ciddi
uğraştıracaktır.**

durumuna, yaşadıklarına bakmaksızın ayrıcalık ister. Kendisini hep "özel" bir statüde görür ve değerlendirir. Ayrıcalık kendi hakkıdır diye de "doğal" bir düşünceye sahiptir.

Küçük burjuvazinin dayatmacı ve zaafı olan bu ruh hali ilke ve kuralların bir yana atılmasıdır. Zaaf ve eksiklikler üzerine gidilmediği ölçüde bu giderek o insanın zaafıyla kuşatılması ve görevini yapamamasıdır. Bu durum hem o insanı, hem de yapıyı çürütecektir.

Hem o insanın kazanılması, hem de yapının ileriye doğru adım atabilmesinin yolu, evet başlıca yolu bu tür şeylerin yaşatılmamasıdır. Onun yolu küçük burjuvazinin bu dayatmacı ve bencil yanlarının kırılmasından geçer.

Bencillik ona çifte standart ölçüsüne göre davranmasını getirir. Çifte standartçıdır, zira herhangi bir sorun çıktığında o sorun karşısında uygulanacak yaptırımı ona sorarsanız söyler. Ancak kendisi aynı şeyi yaptığında o normların uygulanmasını istemez. Başkası bir hata yaptığında alabildiğine sektedir. O zaman ilke, kural ve yaptırımları hatırlar. Kendisi aynı şeyi yaptığında kendisi için, ilke, kural ve yaptırım laflarını da hiçbir koşulda ağızına almaz.

O yanılla ölçüleri hep çifte karakter taşır. İlke, kural ve hareket çıkarlarını bu yanılla düşünmez. Ve hiçbir biçimde kendi yanlış ve zaafının hareketi zarar verebileceği düşüncesini de taşımaz. Giderek de hareketin ölçüleri kaybolur.

Yerine kendi ölçüleri ama hareketin olmayan bambaşka ölçüler ve tanımlamalar çıkar. Tavizsiz olma, her yerde aynı tavrı koyma, kuralı olma yoktur. Ölçüler her durumda farklılaşır, farklı bir duruma getirilir.

Böylesi standartlar uygulama, normları herkese ve her şeye göre keyfi bir biçimde uyarlayarak dejenere etme ancak küçük burjuvaziye uygun bir durum olmuştur. Önü keşilmediği ölçüde böylesi bir işlerlik hareket ölçülerini dejenere edecek ve hareketi yıpratacaktır. Bu, aynı zamanda harekete olan güveni de zedeleyecek sonuçlar doğuracaktır. Şimdi içimizdeki düşmanın temsilcileri darbeciler ve suç ortakları küçük burjuvazinin bu karakterini her şeyiyle dışa vuruyorlar. Hiçbir ilke, kural tanımadan her şeye saldırıyor, her şeyi yakıp yıkıyor, ortada enkaz bırakmak için olmadık işlere girişiyorlar. Örgütün sırlarını mahalle kahvelerinde, SHP'lerde, derneklerde açık ediyorlar. Konuşulmaması gereken örgüt sırlarını deşifre etmek ve herkese duyurmak için birbirleriyle yarışıyorlar. Örgütü batırmak, bölmek ve parçalamak için ant içmişler.

Eleştiriyi Kişilik Sorunu Yapar

Eleştiri dendiğinde tüyleri diken diken olur. Özellikle eleştiri kavramını sevmez. Kendini bu kavramı dejenere edecek biçimde kullanmaktan kaçınmaz ama kendi eleştirildiğinde hiç hoşuna gitmez.

Tepkisel olur. Ve eleştiriyi sevmediğini daha başından belli eder. Yani eleştirilme olgunluğunu dahi gösteremeyecek kadar tepkiseldir.

Tabii "eleştiri-özeleştiri" kavramını dilinden hiç düşürmez. Yeri gelir bu konuda dakikalarca konuşur, sayfalar dolusu yazı yazar. Fakat iş pratik yaşama geldi mi işte onu hiç mi hiç kaldıramaz. Eleştiriye muhatap olmamak için her şeyin önünü kesmeye çalışır.

Bir kez eleştirilecek yanlışları, eksikleri yoktur ki eleştirilsin. Öyle düşünür. Hem her insan bazen "küçük hatalar" yapamaz mı? İşi teorileştirerek eleştiri zeminini ortadan kaldırır.

Daha da olumsuz olan yanı şudur; eleştiriyi kişilik ve gurur sorunu yapar, eleştirildiğinde kişiliğinden, gururundan bir şeyler gittiğini düşünür, hatta eleştirilmeyi aşağılanmak olarak algılayarak, olayın içeriğine değil hep bu yanlışlarına, biçimine, üslubuna kafa yorar. Yani söylenen, eleştirilen yanlışlarına bakmaz. Kendini o yanlışlarıyla sorgulamaz ama bir kez gururu incinmiştir. Eleştirinin dozu arttıkça, küfür, hakaret olarak kabul edilir. "Niye bu yanlışlıkları yaptım." demek yerine "Nasıl bu laflar söylendi" demeye başlar.

Daha da ileriye götürerek, siyasi düşünmeyerek tepkisellik beraber "Nasıl o kadar insan içinde eleştirildim." diyerek onca insan içinde küçük düşürüldüğünü düşünür ve harekete, eleştiren insanlara "kıзма"ya, içten içe muhalefet tohumları ekmeye başlar.

Eleştirinin dönüştürücülüğü orada görülmez. Niye eleştirilerin yapıldığını düşünmez. Oysa eleştiri insana verilen değer en somut ifadesidir. Zira o insan gözlenmiş, eksik yanlışlarının üzerine gidilmişse, bunda kızılacak değil, sevinilecek yanlışlar aranmalıdır. Eleştiriyle ancak küçük burjuvazinin dünyası yıkılır, devrimcilerin değil. Mücadele içerisinde olan bir insan yanlış da yapabilir. Eksiklikler de gösterebilir. Bunlar her zaman olanaklıdır.

Yanlışları, eksiklikleri olan bir insan eleştirilmezse yarın aynı biçimde yeni yanlışlar yaparak, hem kendine, hem de mücadeleye zarar verecektir. Eleştirmek, liberal olmamak, hem hareketin çıkarları açısından, hem de o insanın mücadeleye daha çok katılabilmesi, kendini aşabilmesi açısından gereklidir. Saflarımızda bu tür duyarlılığı egemen kılabildiğimiz ölçüde daha dinamik bir yapımız olacaktır.

Eleştiri kabul etmek bir kültürdür. Hatalardan kurtulmanın yolunu açmak, eğitimi içselleştirmektir. Evet öylesi bir kültüre, hareket kültürüne sahip olabilmeliyiz. Eleştiri önüne barikatlar kurmak, eleştirilmeyi, eleştiri almayı "utanılacak" bir şey olarak görüp "küçülme" bizim değil küçük burjuva ruh halinin yansımasıdır. Devrimciler bu sorunu kafalarında çözmüş olmalıdırlar. Yoksa bu kişilik, gurur sorunu olduğunda her şeyin önü tıkanmış olur.

Yine bundan çok farklı ol-

mayan bir durum daha vardır. Bazen de, eleştiri kabul görür ama sadece kabul edilmekle kalınır. Yani görünürde eleştiri kabul edilmiştir. Belki "zor" olmuştur, zevahir kurtulmuştur ama o eleştiri kavranmamış, bilince çıkmamıştır. Kısaca iç-selleşme olmamıştır. Önemli olan eleştiriye kabul etmek değildir. Eleştirilen konuda yol almaktır. Eksik ve zaafı gidermektir. Bunu yaşamda gösterebilmektir.

Görünen o ki eleştirilen konularda adım atılmadığı, yapılan özeleştirilerin de suşi olduğu bilince çıkartılmamasından anlaşılıyor. Zira eleştirilen bir konu tartışılıp, özeleştirisini yapıldığında çözülmüş, aşılmış gibi görüldükten aylar sonra yeniden gündeme gelebiliyor.

O zaman daha iyi anlaşılıyor ki, eleştiri sadece lafta kalmış, görünüşte kabul edilmiş, bilince çıkmamıştır. Aynı zaaf ve eksikliklerin aylar belki de yıllar sonra da ortamını da bulduğunda ortaya çıkması sorununa nasıl eksik ve yanlış bakıldığının da göstergesi olmaktadır.

Elbette sağlıklı işleyen bir harekette eleştiri kavramı yerli yerine oturmalıdır. Eleştiriye ayak direme, kendini tüm eleştirilerden soyutlama, eleştirilemeyeceğini düşünme bir devrimcinin mantığı olamaz. Son dönemde saflarımızda değerlerimizi kirletmek için her yolu mübah sayan darbeciler ve darbeciliği "kurtuluş" olarak görenlerin başvurduğu eleştiri-özeleştiri moda haline geldi. Kendisini aşağılayacak düzeyde özeleştirisini veren bü-

**Tarihi bir
dönemeçte
olduğumuz şu sıra
yapılması gereken
şey bu küçük
burjuva ruh halinin
değiştirilmesidir.
Partiyi yaratmak,
partili olmak,
kolektif bir ruh
halinin varlığı
anlamına da gelir.
Aksi halde nerede
ve ne biçimde
kendisini ifade
edeceği belli
olmayan bu
potansiyel tehlike
her zaman zarar
verici olacaktır.**

tün darbeciler, bu özeleştirileri baskı altında verdiklerini açıklıyorlar. Şimdi hepsi kişiliklerini nasıl ezdirdiklerini anlatıktan sonra, koskoca bir yalanla "başka çaremiz yoktu" diyorlar. En ilginç olanı, kişiliklerini bu ölçüde aşağılayanlar, darbeye birlikte "biz yönetmek istiyoruz" diye çığırtkanlık yapıyorlar. Kişiliklerini bu ölçüde ayaklar altına alanların öncelikle kişilik sorununu çözümlmeleri gerekir. Böylesi insanlara kim güvenip de peşinden gidecektir?..

**Her Dönemde
Konum Sorunu Vardır**

Bugün yaşadığımız süreç

doğası gereği bir altüst oluş sürecidir. Yani bu dönemde altüst oluşlar doğal olarak yaşanacaktır. Hiç kimsenin bulunduğu konumda kalıcı olmadığı bu süreçte daha iyi anlaşılıyor. Zor dönemlerde hareketi sahiplenilenlerle, tereddüt içerisinde olanlar birbirinden ayrılıyor. Kendini aşabilen, yenileyen her insan yürüyüşüne devam edecek ve daha "üst"lere tırmanacaktır. Organlaşma kurumlaşmaya paralel olarak da mekanizmalar yeniden oluşturulacaktır.

Mücadele içerisinde "hak-hukuk" sorunu yoktur. Hiç kimse konum için, "hak-hukuk" için devrimcilik yapmaya başlamamıştır. Devrimcilerin kitabında bu yazmaz. Yaşam doğal seyri içinde devam ettiği ölçüde bu konuda da bir anlayış oluşacak ve insanların bakışı netleşecektir. Yoksa dayatılacak kısır konum tartışmaları ya da altüst oluşların kavranamayıp, hep aynı yerlerde olunacağını düşünmek gerilectir.

Daha doğrusu, bulunduğu konuma bir mülkiyet sorunu olarak bakılarak "benim yerim" denemez. Ya da konumlandırılan yere bir devlet memuru mantığıyla bakılamaz. Devlet memuru olmadığımız gibi, bulunduğumuz yerin tapusunu da almış değiliz.

Sorumluluk almak, sorumlu olmak, onun gereklerini yerine getirmek anlamına gelmeli. Sorumlu olmak, sorumlu adımlar atmaktır. Bir bakıma her şeyi ölçüp biçmek, kılı kırk yarmaktır. Her adımda bu sorumluluğa uygun davran-

bilmektir.

Eğer böyle bir doğal süreç yaşanmazsa, bir insan "alt"lara inecektir. Öylesi durumda konum sorunu olamaz. Ama küçük burjuva ruh hali bu durumu sorun haline getirerek, her zaman kendisine haksızlık yapıldığını düşünür. Her zaman haklıdır, örgüt, yöneticiler haksızdır. Feryat eder, yeteneklerinin farkında olunmadığını haykırır. Ona göre göre esas olan o konumunda hep kalabilmektir.

Görevlere, sorumluluklara koltuk sorunu mantığıyla yaklaşır. Ve ömür boyu hep bu görevde, bu "koltukta" kalacakmış gibi hesap yapar. Adeta koltuğuna sıkı sıkıya sarılmıştır. Koltuğunu kaybetmek onun açısından büyük bir yıkımdır her zaman. Ne pahasına olursa olsun koltuğunu kaybetmemelidir. Bunun için gerekirse pazarlık, şantajla sahip olmak üzere her yere başvurur. Orada artık devrimin, hareketin çıkarları yoktur. Varsa yoksa kendi çıkarlarıdır, kendi "gelecek" kaygılarıdır.

Nitekim hareketin kirletildiği darbe koşullarında, hareketin çıkarlarını düşünerek, özverili davranan onlarca olumlu örneğin yaratıcısı kadrolara tanık olduğumuz gibi, harekete sahip çıkmak yerine, hareketle konum pazarlığı yapan ve o alanda sorumlu olup olamayacağını öğrenmeye çalışan kadrolar da çıkmıştır. Komite değil de sadece temsilciler olduklarını öğrendiklerinde, bu kez hareketle pazarlığa oturmak tipik bir küçük burjuva ruh halidir. Orada tek

kaygı konum kaygısı olmaktadır. Hareket ruhu, hareket sorumluluğu yoktur.

Bir insan kendini mücadeleye daha çok katabildiği ve kendini verebildiği ölçüde doğal ki yükselebilecektir. Ama bunun yanında alta inecek, gerileyecek insanlar da çıkacaktır. Bir insanın istihdamı yapılırken, birçok faktör değerlendirme konusu olacaktır. İnsanlar yeteneklerine göre istihdam edilir. Mücadele içinde yükselmede, gerilemede, değişik alanlarda istihdam da sindirilebilmelidir.

Devrimci mücadele her şeyi konum sorununa indirgeyen, her şeye konum sorunuyla yaklaşan insanlarla değil, mütevazı ve kişilikli insanlarla bugüne kadar geldi. Konum sorununun, koltuk sorununun olduğu bir yerde sorumluluk, görev ve hareket bilinci yoktur. Orada kişisel hesaplar ve kaygılar vardır. O nedenle mücadeleye koltuk sorunu dışında bakılmalıdır. Bir insanın hiçbir konumu olmayabilir de, o zaman devrimcilik yapılmayacaktır mıdır? Bir devrimciyi yönlendiren, motive eden nedir? Konum mu! Koltuk mu?.. Tabii ki ikisi de değildir. Devrimcilerin motive eden mücadeleye olan inancıdır.

Mücadele içinde ise bu insanın ileriye doğru yürüyüşüne bakılmalıdır. "Benim yerim anlayışı"nı kimse aklına bile getirmemelidir. Ve mücadele içinde her tür konum sindirilebilmeli, yeri geldiğinde sıradan mütevazı bir yaşam yeterli görülebilmelidir. Aksi durumda hırsın yönlendirdiği

mantık ve sağduyudan yoksun, hareket ruhunu taşımayan insanlar ortaya çıkacaktır.

Küçük burjuvazi örgüt ilişkileri kavramlarına farklı yaklaştığı için, örgüte hep kendini dayatan olmaktadır. İşte o dayatmaları içinde kendine konum edinme sorunu da vardır. Hatta bu yeri gelir, "Ben eskiyim" denerek, bulunduğu yerin tapulu malı gibi kendisinde kalmasını ister.

Örgütümüz savaştan, proleter bir örgüttür. Örgüt ilişkilerimiz içinde böylesi anlayışlara ve konum dayatmalarına yer olamaz. Mücadelenin doğal seyri içinde altüst oluşlarda mücadele dava insanlarını çıkartacaktır, çıkartıyor da. Bir devrimci öylesine bir bakış açısına sahip olmalıdır ki, bu tür bir sorun yaşamamalı, yaşatmamalıdır. Bunun yolu örgüt ve mücadelenin bilince çıkmasından geçer.

Statükoculuk ve Konformizm Küçük Burjuvazinin Karakterinde Vardır

Bir devrimciyi devrimci yapan sadece savundukları değildir. Onu devrimci yapan, aynı zamanda yaşamı ve mücadelesidir. Hele iktidar sorunu olan bizim gibi bir hareketin üyeleri de yeter sağlamlığa ve donanımına sahip olabilmelidir. Bu hareketin düşüncelerinin kavranması yanında, disipline uymaktan, yaşamda dürüst ve açık olmaktan geçer.

Devrimci bir kişilik ahlakı, kültürü, mantığı, yaşamı ve insan ilişkileriyle hemen ken-

dini belli eder. Hedeflenen böyle bir kişilik olmalıdır. Yaşamıyla, mücadelesiyle, iddiasıyla düşünüldüğünde en çok böylesi insanlarla zor ve ciddi görevleri başarabiliriz.

Devrimci bir yaşamdan statükoculuk ve konformizm uzaktır. Küçük burjuva ruh halinin yönlendirdiği ve devrimci kişiliğin oluşmadığı kişilerde statükoculuk ve konformizm belirleyici olmaktadır. Özellikle düşünce sisteminde geniş tahribatlara yol açan ve kendisine rahat bir yaşamı düşünen bu tür kişiliklerle zor dönemler aşılamaz. Harekete açık olmayan, radikal düşünmeyen yaşanan ve gelişen her olaya "denge"ler çerçevesinde yaklaşan bir mantığın mücadeleyi de kendisini de geliştirme şansı yoktur. Giderek mücadelede hep "en az" verme, sıkıntılara "en az" katlanma mantığının oluşmasıyla birlikte giderek düzene uyum sağlama başlar. Düşüncedeki ve yaşamındaki bu sapma zamanla bu durumu değiştirecek o insanı kuşatmaya, olumlu yollarını tüketmeye başlar. Artık olumsuzluklar olumsuzlukları kuşatır olmuştur. Giderek de apolitikleşme, devrimci ruh halinden uzaklaşmayla atbaşı gider.

Düşünce statükocu, yaşamda konformist olunup çıkarılır. Bu durum kişiyi zayıflatır. Bir bakıma kale içeriden fethedilmeye başlanır. Eksik ve zaafaların aşılması yerine, onları yıldımlaştırarak zeminde giderek büyür. Artık her tür zaafın koşulu da ortaya çıkmıştır. Ve hep tehlikelerden uzak,

Özellikle küçük burjuva gururu ve ihtirasının mücadelemizi bugün olumsuz etkileyecek, enerjimizi alacak boyutlarda sonuçlar yaratabildiğini görüyoruz. O nedenle bugüne kadar sürdürdüğümüz mücadeleyi bu yanlış eğilim ve zaafılara karşı daha acımasızca ve tavizsizce devam ettirmek zorundayız.

risksiz bir yaşam istenir. Rahatına düşkünlük, rahat bir yaşam arayışı başlar.

Var olanla yetinme kendini sınırlamayı da getirir. Statükocu olduğunda, orada daha ileri adımlar atılmaz, atılamaz. Kalıplarla düşünölmeye başlanır. İleri mevzi kazanma mantığı yoktur. Ve en önemlisi savaş ve savaş gerçeğı ile düşünölme yoktur. O durumda da gelişmeden, geliştirmeden söz edemeyiz.

Bir devrimci dönüştüren, yeni adımlar atandır. Ancak bu kalıplarla düşünölmediğinde, statükocu olunmadığında başarılır. Aksi halde yaşamın ilerlediğı ciddi adımların atıldığı yerde, hala yıllar öncesi-nin dar kalıpları ile düşünölür. Statükocu olduğunda, orada o insanın ve mücadelenin varlık şansı ortadan da kalkar.

Çatışma, savaş, mevziler, vb. kavramlar bir anlam ifade etmez hale gelir. Hep azla ye-

tinen ve onunla idare eden bir kafa yapısı bizi geliştiremez. O durumda mücadeleye katan, mücadeleyi ilerleten olunmaz da. Düşüncedeki bu darlık ve sınır, ileriye görmeyi ve tartışmayı engelleyen olur. Bir adım ileriye görmeyen, dar olan, sınırların dışına çıkmayan ve ormana bakarken, sadece ağacı görebilen bir bakış açısı çıkar ortaya.

Yine yaşamdaki konformist eğilimler de bir tehlike işaretidir. Bir devrimcinin her zaman kurulu bir düzeni olmaz. Bu savaş özveri ve zorlukları zorunlu kılar. Evet birçok şeyden yoksun da olunabilir. Birçok güçlük de yaşanabilir. Yeri gelir, sokakta da yatmak gerekebilir. Yeri gelir aç kalmak, parasız kalmak da vardır bu yaşamda.

Devrimcilik eğer gönüllölükse ve bu gönüllölük içinde tüm zorlukların olabileceğı varsa, o halde her şeyi tam bir yaşam, her zaman istemek, olmadığında yakınmak olsa olsa bu ruh halinin ifadesidir. Yaşamında teyakkuza olan, her gün, her saat yaşamını denetleyen insanlar olabilmelidir.

Bencilliğin burjuva dünyasının insanları kuşattığı bir durumda, insanlar ancak inançları, devrimci yaşamları ile kuşatmaları aşabilir, ve onları hantallaştıran ruh halinden kurtulabilirler.

Her Şeyde Mükemmellik Arar

Devrimcilerin gelişim seyri içerisinde öylesine anlar çıkar ve süreçler yaşanır ki,

bunlar her zaman ön görünen şeyler olmazlar. Kaldı ki, hiçbir devrimin şablonu ya da kitaplarla açıklanacak gelişimi yoktur. Mücadelenin zenginliğiyle yaşananlar böylesi bir bakış açısıyla düşünülmelidir. Mücadele inişli-çıkışlı süreçler yaşarken de bunların hepsini düşünebilmek kolay olmaz.

Devrimci mücadele her şeyiyle düşünüldüğünde hiçbir döneminde mükemmellik aranamaz. Özverilerle, yokluklarla, acılarla yoğrulan bir dönem sonucudur bütün bunlar. Devrimlerin belki de görünmeyen çehresi bu olmuştur. Devrimlerin bu görünmeyen çehresinde sayısız yenilgi, sayısız zafer, sayısız kahramanlıklar yatar. Karşı-devrimin en mükemmel donanımlara sahip olduğu koşullarda, devrim, hiçbir zaman eşit ve aynı olanakla cevap verebilecek durumda olmamıştır.

Bu her devrim, her devrimci mücadele için olduğu kadar, bizim için de geçerlidir. Hiçbir sürecimize bu mükemmellikle yaklaşılamaz. Devlete karşı savaşımızın temelinde inanç, özveri, yaratıcılık ve halka güven vardır. Yoksa devletle olanaklar anlamında bir eşitliği düşünmek zordur ve olanaksızdır da. O halde biz bu açığımızı yaratıcılığımız ve insan unsuruyla kapatacağız.

İçimizdeki küçük burjuva ruh halinin kavrayamadığı tam da budur. O insan unsurunu, önemini, yaratıcılığını ve rolünü hesaba katmaz. Her şeyi hazır ister. Evet, her şeyi olmalıdır. Öyle ya bir örgütsek ve savaşıyorsak biz de her şe-

ye sahip olmalıyız. Tabii bunların nasıl karşılanacağını düşünmez. O sadece verilmesini ister. Ve bunlar vardır da. Yani birileri bunları kazanmıştır. O halde vakit geçirilmeden verilmelidir.

Kurumlaşma ve gizlilikten mi söz ediliyor, ona göre hemen kendisi kurumlaştırılmalıdır. Her şeye sahip olmalıdır. Yani ben yaratayım, ben oluşturalayım mantığı yoktur. Versinler mantığı vardır. Kurumlaşması için hemen evinin, arabasının, işinin olmasını ister. Yani mükemmel bir kurumlaşma tablosu vardır kafasında.

İstediklerini alamadığı ölçüde mız-mızlanmaya, yakınmaya başlar.

Giderek devrimi ve devrimci çalışmayı kafasında yattığı mükemmel tablolarla düşünmeye başlar. Bunlardan biri aksadı mı hemen başlar yakınmaya, eleştirmeye. Hemen felaket tablosu çizmeye başlar. Ortada bir felaket tablosu yoktur ama kafasında yattığı tablo gerçek yaşama uymadığından böyle olur.

Emek verip yaratmak yerine hep eleştirir. Kafa yorup, eksiklikleri tamamlamak, yanlışları gidermek yerine, olumsuzlukları büyütür. Örneğin sokak çalışmasına katılması mı gerekir, hemen başlar mız-mızlanmaya. Sokakta böyle dolaşılmasını doğru bulmaz. Hemen araba, işyeri vb. düşünmeye, savunmaya başlar. Orada sokak çalışmasının gereksizliğini savunur.

Devrime ve tarihe böyle mükemmel bir bakış açısıyla

bakmak yanıltıcıdır. Devrim de, tarihi de bu durumu açıklamaz. En azından bizim gelişimimiz buna örnektir. Bugünkü duruma gelmemiz kolay olmuştur. Bugünkü duruma gelmemizde insanların emeği, özverisi, şehitlerimizin ayrı bir yeri vardır.

Bugüne sıfırdan başlayarak gelmişsek, hiçbir şey hazır olarak bizlere verilmemiştir. Birçok şey yeniden yaratılmıştır. Bir devrim de budur zaten. Bir devlet mekanizmasını yıkmak kolay değildir. Sıfırdan başlanarak bir güç olunur ve devlet ancak öyle yıkılabilir.

Saflarımızda var olan bu eğilim böylesine kurgusal düşünmenin yanında, her şeyi bilirim mantığını da taşır. Her soruna yaklaşımda çözüm yöntemlerini idealize eder, her şeye mükemmelliyetçi bir mantıkla yaklaşan bu eğilim her şeyle kendi çözümünün geçerli olduğunu savunur ve her şeyi kendisinin bildiği havasındadır. ancak tabii ki yaşam bu değildir. O nedenle her zaman hayal kırıklığı yaşarlar ve o mükemmel dünyaları her zaman yıkılmaya mahkumdur.

NEYİ TESPİT ETTİK? NE YAPTIK?

Hareketimiz saflarında zaman zaman değişik biçimlerde ortaya çıkan bu tür zaaf ve eğilimler konusunda başka örnekler de verilebilir. Ya da çok daha fazla şeyler de söylemek mümkündür. Öncelikle görülmesi gereken yan, bu tür eğilimlerin gözden kaçırıldığı değil, tespit edildiği ve bunlara

karşı doğru tavırlar alındığıdır. Yani sadece tespit edilmekle kalınmamış, bunları giderek, aşmak doğrultusunda somut adımlar atılabilmektedir.

Hareketimiz iktidar yürüyüşüne devam ettikçe, her aşamada kendini aşacak, dönüştürecek ve komünist bir örgüt olmanın gereklerini yerine getirecektir. Nitel dönüşümlerin sağlanmaya çalışıldığı aşamalarda çeşitli biçimlerde eğilimlerin ve zaafların, hatta ayak diremelerin ortaya çıkması bu yanıyla doğal olmaktadır. Hele bugün partileşmenin eşiğine geldiğimiz bir aşamadayken Devrimci Halk Kurtuluş Partisi ve Cephesine doğru biraz daha yaklaşmışken, eskinin alışkanlıklarının ve ruh halinin yansımaları ile karşılaşmak bir yanıyla şaşırtıcı olmamaktadır.

Devrimci hareket bütün geçmişini boyunca bu tür eğilimlere karşı tavizsiz olmuştur. Hiçbir zaman bu anlayışlara prim vermemiştir. Hele liberal hiç davranılmamıştır. Artık saflarımızda bu tür eğilimler karşısında neler yapılacağı son derece açıktır. Bir bakıma bir kültür yarattık denilebilir. Tabii o kültür, yılların emeğinin ve doğru bir bakış açısının ürünüdür.

Mücadelenin temel unsuru insandır yaklaşımıyla hareket eden hareketimiz, kadrolarına karşı her zaman açık olmuştur. Nitekim insanlarımızın yaşadığı sorunlarda, ortaya çıkan zaaf ve eksikliklerde hep bu açık olma korunmuştur. Sorun böylesi durumlarda net tanımlanmış, ne düşünülüyorsa söylenmiştir. Bu, aynı zamanda

kadrolara verilen değer ve bir örgüt ilişkisinde olması gereken güvenin eseridir. Nitekim bu politika bize hep kazandıran olmuştur.

Yaşanılan eksik ve zaafalarda sadece tespit yetmemiş, insanlarda bilinç yaratıp aşılması için yöntemler bulunmuş, yeniden bir eğitim süreci başlatılabilmektedir. Tüm bu politikaların altında elbette ki insanları yeniden kazanma mantığı vardır. Ve bu nedenle insanlara emek vermekten, tartışmaktan kaçınılmamış, tersine bu politika devrimci hareketin en temel politikalarından biri olmuştur.

Bugüne kadar hiçbir zaman mükemmel insanlar ya da süper insanlar yaratma diye bir amacımız olmamıştır. Süper insan yaratma teorilerinin doğru olmadığını yaşananlar göstermiştir. Süper insanlar yerine devrime ve hareketine, ideolojisine güvenen, inançlı, kendini her aşamada yenileyen insanlar yaratmalıyız. Kısaca komünist insanlar yaratma hedefimiz olmalıdır. Devrimi eksikliklerine, yanlışlarına rağmen biz bugün değiştirmeye çalıştığımız bugünkü insan malzemesiyle yapacağız. Devrimi yapacak olan bizim insanlarımızdır. Halktır. Yoksa bir avuç süper insanın işi değildir devrim.

O nedenle bugüne kadar hep insan eğitimine ayrı bir önem verdik. İnsan eğitmek, ideolojik olarak donatmak esas uğraşımız oldu. Yaşanan sorunlarda iknayı temel aldık. Sorun yaşayan bir insanı "artık bu işe yaramaz" deyip bir ke-

nara atmadık. Nitekim öyle olmasaydı hiçbir koşulda başarılı olamazdık.

Cezaevleri bu doğrultuda çok somut adımlar attığımız yerler oldu. Mücadelenin ayrı bir alanı olan cezaevlerinde insanları dönüştürmek ve sıçratmak konusunda somut adımlar atabildik. Hatta cezaevine demoralize durumda gelen, geldiği alanda sorunlara boğulan, şubede yaşadığı olumsuzlukları taşıyan birçok insanla karşılaşıldı ve bu insanlarla uğraşıldı. Çeşitli zaaf ve eksiklikleri bünyesinde taşıyan farklı ruh halleri içinde bulunan bu insanlara karşı acımasız davranıldı. Kıyasıya eleştirilmekte, o insanın kendini tanıması için kendisini yeniden sorgulaması gerektiğinden tutalım da bu eğilimleri mahkum etmeye kadar birçok şey yapılabildi.

Cezaevi boyutuyla düşünüldüğünde, bu cepheye çok yol alınmıştır. Bu tür eğilimlere prim verilmemiştir. Düşmanla sıcak çatışmanın olduğu bu alanda insanlara hareket ruhu kazandırılabilmiştir. İnsanların kendilerini aşması, bu tür eğilimlerin kökünün kurutulması için ideolojik donanım sağlanabilmiştir.

Yine dışardaki sürece ilişkin olarak bu tür eğilimlere karşı her dönem mücadele edilmiştir. Yeri gelmiş, eleştiri-özeleştiri kampanyaları örgütlenmiş ve insanların kendisini daha iyi tanımasını sağlanmıştır. Doğal ki, bir insan kendisini daha iyi tanıdığı, kişiliğini çözümleyebildiği ölçüde bu zaaf ve eksikliklere karşı daha iyi mücadele edecektir.

Yine bir sürü olumsuzluğu yaşayan bir insanı bile gözden çıkarmamış, insanlara bu yanlarını giderebileceği ve kendisini ispat edebileceği şansı her zaman vermiştir. Yeri gelmiş o insanın kendini aşması için yetki vermiş, şans vermiştir. Her görevde o insanın kendini aşmasının da koşullarını yaratmıştır.

Hiçbir zaman ak-kara mantığı taşınmamıştır. İnsanlarını bu tür zaaflarla kuşatıldığı dönemde bile onlara sabırla katlanmış, gerektiğinde bu insanlar bile taşınmıştır. Ancak bu her aşamada bir eğitim yanı ile bütünleşmiş ve bu yanların aşılması sağlanmaya çalışılmıştır.

İnsanları bugüne kadar işe yaramaz deyip bir kenara atmadık. Her zaaf ve yanlışın giderilebileceğini savunduk.

Zaaflar, Hatalar Konusunda Tavizsiz Davranıldı

Devrimci hareket saflarındaki bu tür eğilimlere karşı her zaman tavizsiz davranmayı kendisine ilke edinmiştir. Bu konuda liberal davranılmadığı gibi, taviz veren, insanlara göre davranıp çifte standart ölçüler uygulayan da olmamıştır.

Bu tür hatalar ve zaaflar konusunda çifte standart ölçülerini kullanmak, liberal davranıp görmezden gelmek bizi giderek örgüt olmaktan çıkarır ve çürüttü. O noktada bir savaş örgütü olamazdık. Olsa olsa birbirini idare eden, birbirinin zaaf ve hatalarına liberal davranan ahbab-çavuş kulübü

olurduk. Zaten bir örgütü örgüt yapan şeylerden biri de bu yandır.

Saflarımızda bu tür hata ve zaafları olan herkesle tavizsiz savaşılmıştır. Kim olursa olsun aynı hataların ve zaafların yapılması durumunda aynı ölçülerle yaklaşılmış ve onların karşısına çıkılmıştır. "Bu eski bir arkadaşımızdır", "Bu arkadaş sorumludur" denmemiş, her kim olursa olsun, kimden kaynaklanırsa kaynaklansın bu eğilimlere karşı mücadele edilmiştir.

Bir bakıma insanları kırarız, insanları küstürürüz denecek basit hesaplar yapılmamıştır. Bazen sorunun önemini ve büyüklüğünü kavrayamayan bazı arkadaşlar "Bunu da söylemeseydik" diyerek sorunu görmezden gelinmesini düşünmüşlerdir. Ya da "Böyle bir sorunda bu kadar fırtına koparılmalı mıdır?" diye de düşünenler çıkmıştır.

Yani olayın boyutu, etkileri hesaba katılıp, sonuçlar çıkarılmadığından böylesi duygusal yaklaşımlar olabilmektedir. Oysa yaşananlar düşünüldüğünde, insanları kırma, küstürme kaygıları ile hareket edilemeyeceğini bilmeliyiz. İnsanları aşağılamıyor, tersine onları kazanmaya çalışıyoruz. Böyle davranmadığımız, taviz vermeye, "görmemeye" başladığımızda olacaklar bellidir. Bu yanı sıra kimseye iyilik de yapmış olmayacağız.

Öyle sorunlar vardır ki, o sorunların çözümünde radikal olmak, acımasız davranmak hareketin ve mücadelenin esenliği açısından gerekli ol-

maktadır. Sorunları çözmek, aşmak yerine, sorun büyümesin mantığıyla hareket edilip, taviz verilmeye başlandı mı orada ne ilke, ne değer kalır. O zaman da yeni problemlere yol açarız. Bir savaş örgütü olmak en başta her sorunda tavizsiz olmayı gerektirmektedir. Darbeciler buna da isyan ediyor, gürültü koparıyorlar. Küçük burjuva tohumlarının ekilmesinden yakınıyorlar. Her şeyi kendi iradeleriyle değil, baskı altında yaptıklarını söyleyecek kadar kendi kişiliklerini yadsıyorlar. Ve sonuçta, örgütümüzün bütün değerlerini yok etmek için bütün kinleriyle saldırıyorlar. Ama yolun sonuna gelinmiştir. Darbecilik mahkum edilmiştir.

Zaafların taşıyıcısının kim olduğuna bakılmaksızın aynı ölçüler kullanıldı bugüne kadar. Devrimci hareket bu konuda her zaman açık ve net oldu. Diplomasiye gerek duymadı. Ya da pazarlık yapma gibi yöntemlere başvurmada. Radikal olması gereken yerde radikal, kestirip atması gereken yerde ise kestirip attı. Emek vermesi gereken yerlerde ise emek verdi.

En zor dönemlerde dahi ilkesiz davranmayıp, pragmatik olmadık. Birilerinin "Nasıl olsa bize muhtaçlar", "adam yok" dediği, zaaf ve hatalarıyla kendilerini dayatmaya çalıştıkları koşullarda dahi bu hata ve zaaflara prim verilmedi. Yeri geldi hata ve zaaflarının üzerinin örtülmesini isteyenler oldu. Onlara karşı da tavır aynıydı. Hiç kimse bu ruh halini meşrulaştıramazdı, meş-

rulaştıramadı.

Aksini yapamazdık. Aksini yapma durumunda bugün böylesine sağlam bir örgütlenme oluşturamaz, böylesine temiz bir tarihe sahip olamazdık. Nitekim hiçbir hata ve zaaf meşru görülmemiş, bu tür örneklerde hep kazanma temelinde yaklaşmıştır.

Bugüne kadar bizi soldan ayıran yanlardan birisi de buydu. Sol bu konuda sağlıklı örnekler vermedi. Hata ve zaaf-ları meşrulaştıran, onlara karşı radikal davranmayan sol anlayışlar birçok değer tartışma konusu yapılmasına da yol açtılar. Ortak değerler oluşturmak yerine farklı standartlar uygulayarak bu ölçüde olumsuz örneklerin ortaya çıkmasını sağladılar.

Nitekim bu konuda yöntemler ve araçlar hep farklı oldu. Sol bu konuda yeri geldi ya liberal ya da sekter oldu. Bir türlü doğru olanı bulamadı. İnsan kazanma, emek verme anlayışını savunan sağlıklı bir kadro politikası oluşturamadı. Ama hareketimiz en karmaşık sorunlarda dahi temel ilke anlayışlarını korumasını bugüne kadar bildi.

Küçük Burjuva Gurur ve İhtirasını Ezeceğiz...

Bugüne kadar birçok sorununda karşımıza hep küçük burjuva gurur ve ihtirası çıktı. İnsanların dönüşüm yapmalarını engelleyen, bir bakıma proleterleşmenin önündeki engel hep bu yan oldu. Nitekim bir küçük burjuva ruh hali ve

**Hareketimiz iktidar
yürüyüşüne devam
ettikçe, her aşamada
kendini aşacak,
dönüştürecek ve
komünist bir örgüt
olmanın gereklerini
yerine getirecektir.**

**Hele bugün
partileşmenin eşiğine
geldiğimiz bir
aşamadayken
Devrimci Halk
Kurtuluş Partisi ve
Cephesine doğru bi-
raz daha
yaklaşmışken, eskinin
alışkanlıklarının ve
ruh halinin
yansımaları ile
karşılaşmak bir
yanıyla şaşırtıcı
olmamaktadır.**

davranış biçimi olan bu durum insanların gelişimini yavaşlat-
tı, beyinleri kemiren bir olum-
suzluk oldu.

Hatta insanların devrimci-
liğini unuttuğu, kendini yadsı-
dığı, alçaldığı, ahlaksızlaştığı
örnekler çıktı ortaya. Örgüt
ilişkileri, devrimci ilişkiler
dendiğinde herkesin kabul etti-
ği şeyler yaşamda sırf bu ne-
denle yadsınır oldu. Kaldı ki
bir insanı yönlendiren gurur ve
ihtiras olduğunda artık orada
bu ilişkinin sağlığı kaybolur.

Her şeyi gurur sorunu ya-
pıp da, olaylara sadece kendi
kişiliğini koruma mantığıyla
yaklaşıp, kendini dayatan ör-
neklere de rastlanmaktadır.
Nitekim böylesi örnekler
yaşandığında hep öne çıkan

yan gurur ve ihtiras olmuştur.

Hareketimiz bugün yeni
bir dönemin eşiğine gelmiştir.
Artık partiyi açıkça telaffuz et-
tiğimiz bir dönemdir bu. Öy-
leyse her şeyimizi yeniden
gözden geçirip, bu dönemin
gereklerini yerine getirmek
durumunda olmalıyız. Kısaca
bu döneme ilişkin yeni bir ruh
hali yaratabilmeliyiz. Bu her
şeyi ve herkesi kapsamalıdır.

İşte böylesi bir dönemde
küçük burjuva gururu ve ihti-
rasını yenmek iktidar hırsını
ortadan kaldırmak önemlidir.
Kolektifliği egemen kılacak
insanların küçük burjuva dün-
yasını değiştirecek tarzda adım
atılmadığında birçok olumsuz-
luğun yaşanması kaçınılmaz-
dır.

Tarihi bir dönemeçte oldu-
ğumuz şu sıra yapılması gere-
ken şey böylesi bir ruh halinin
değiştirilmesidir. Partiyi yarat-
mak, partili olmak, kolektif bir
ruh halinin varlığı anlamına da
gelir. Aksi halde nerede ve ne
biçimde kendisini ifade edece-
ği belli olmayan bu potansiyel
tehlike her zaman zarar verici
olacaktır.

Küçük burjuva gururunun
ve ihtirasının yönlendirdiği ki-
şilik, devrimci ilişkiler açısın-
dan potansiyel bir tehlikeyi
oluşturmaktadır. Yani müca-
deleyi tehdit eden bir tehlike
durumundadır. Nitekim yaşa-
dığımız darbecilik olayında,
bu darbe olayında yer alan,
içinde gurur ve ihtiras taşıyan,
bu konuda yarası olan, kişisel
kinle intikam peşinde koşan,
küçük burjuva gururu ezilmiş
insanların sayısı az değildir.

Son darbe olayı bu açıdan

da öğretici olmaktadır. Darbe-ye kaynaklık eden zeminlerden biri de bu olmuştur. O nedenle devrimci saflarda böylesi eğilimlere yer verilmemelidir. Aşılmadığı ölçüde komploculuğa, darbeciliğe zemin oluşturacak bu durum gerçek tehlike oluşturmaktadır.

Daha önce de çeşitli örneklerine rastladık. Örgüt ilişkilerinde böylesi bir bakış, açık olmamayı, eleştiri kabul etmemeyi, kendini sorgulamamayı ve iktidar hırsını ve bunun için her şeyi yapmayı ve örgüte her türlü zararı vermeyi getirir.

Hele ihtiras ve hırs giderek belirleyici olursa, o insan tanınmaz bir duruma gelir. Böylesine ciddi bir tehlike ve tehdit oluşturan bu durum karşısında tereddütsüz tavrımız bunların ezilip yok edilmesidir. Bu konuda net olmak zorundayız. Parti hedefimize varmak ancak açık, mütevazı ve hareketin ruhu ile donanmış insanlarla olacaktır.

Bu hedefimize varmaktan kimse bizi alıkoyamaz. Bu tür eğilimlere prim vermeyecek ve ezeceğiz.

Mutlaka ama Mutlaka Aşacağız

Bugüne kadar hep ilkeli davrandık. Ciddi hedefleri olan bir hareketin bundan farklı davranamayacağı ortadadır. Umudu büyütürken, halkın umudu olurken, görevlerimizin zor ve alınacak daha çok yol olduğunun bilincindeyiz. Yürüyüşümüz devam ederken her tür sorunu aşacak kararlı-

lık ve iradeye sahibiz.

Bir savaş örgütü olmak, sadece eylemlere indirgenemez. Bir savaş örgütü olmak, kadrolarından sempatzanlarına kadar herkesi savaşa katabilmeyi gerektirir. Savaşın gereklerine göre insanları donatabilmek önemlidir. Bu örgüt içinde devrimci bir bakış açısının oturtulmasından tutalım da bu tür eğilimler karşısında tavizsiz olmaya kadar sınırı genişletilebilir.

Ve hiçbir eğilim bizleri bu yürüyüşümüzden alıkoyamaz. Bu tür yanlış eğilimleri küçük burjuva gururu ve ihtirasını ezmeden ilerlemek mümkün değildir diyor ve bunlar karşısında tavizsiz davranacağımızı söylüyoruz. Gelineen noktada enerji kaybına, zaman kaybına, kısaca yürüyüşümüzün önüne çıkıp bizi geciktirebilecek hiçbir şeye tahammülümüzün olmadığı bilinmelidir.

Zamanın önemi ortadadır. Zamanımızı ve enerjimizi öyle kullanmalıyız ki yürüyüşümüz daha da hızlanabilsin. Az zamanda çok yol alabilmeyi hedefleyebilmeliyiz. Bugüne kadar yaşadıklarımızdan çıkardığımız dersler sonucunda bir kez daha küçük burjuva gururuna ve ihtirasına karşı mücadele etmenin zorunluluğu ortaya çıkmaktadır.

Devrimci hareketimiz bugüne kadar birçok irili ufaklı sorunla uğraştı. Bugüne gelirken yaşadığımız tüm bu sorunlar ancak inat ve sabırla aşıldı. Bundan sonra da aynı inat ve sabırla, deneyci olmadan aşılabacaktır. Kişisel kaygılarla, gelecek hesaplarıyla, koltuk ve

konum kaygılarıyla geçirilebilecek ne zamanımız ne de enerjimiz var.

Tarihsel bir mücadele ve misyonumuz bu tür hesaplarla veya bu tür şeylerle karartılmaz, boğulamaz. Devrimci olmak, hele bugün, Devrimci Sol'cu olmak bir misyon oynamayı gerektirmektedir. Oligarşinin artan saldırılarını boşa çıkarmak, halkın umudu ve inancı olmak, bize bağlanan güveni boşa çıkarmamak, işte bu misyona uygun adımlar atılmasını zorunlu kılıyor.

Büyük düşünmek ve yüce değerler için savaşmak. Bugün partiye giden yolda her insanımızın tek amacı bu olmalıdır. Artık kısır şeyler, küçük kaygılar ve ilkesizlikler bir yana bırakılmalıdır. Bırakılmak zorundadır. Devrim yapmak ya da devrime bir kez daha soyunmak yanında kendi iç devrimimizi de yapmak zorundayız.

Önümüzde çetin görevlerin olduğu düşünüldüğünde sanırız her insanın da bu çetin görevlere hazır olması gerekir. Yoksa bu sürece ayak uyduramayan, küçük burjuva alışkanlıklarının yiyip bitirdiği ve bizi çürüten, bünyemizi sarsan şeyler yaşanır.

Misyonumuz, rolümüz ve yapacaklarımızı hesaba katarak, bir kez daha bizi çürütecek, iktidar karşısında yürüyüşümüzü geciktirecek, enerjimizi dağıtacak hiçbir şeye izin vermeyeceğiz. Bugüne kadar yaşadığımız bu tür eğilim ve saplantıları bedeli ne olursa olsun aştık. Bunu da aşacağız ve yeni insanı yaratacağız.

DARBECİLER SUÇLUDUR

Darbeciler Devrimci Sol'un önderini tutsak ederek, ona saldırarak, örgüt bünyemizde tahribata yol açarak, örgütümüzün temel işleyiş kurallarını, hukukunu, geleneklerini ihlal ederek, örgüte maddi-manevi zararlar vererek örgütümüze karşı suç işlemişlerdir.

Halkın devrim yürüyüşünü, sınırlı bir kesit için de olsa sekteye uğratarak, mücadeleyi gerileterek, kitlelerin devrime, devrimci harekete, devrimcilere olan güvenini zedeleyerek halka ve devrime karşı suç işlemişlerdir.

13 Eylül sabahı işledikleri darbe suçu, komplo kurmak, hizipçilik yapmak suçunu işlediklerinin de itirafı olmuştur.

Darbeciler suçludur.

- 1- Hizip kurmak, önderliği ele geçirmek için gizlice bir araya gelmek, zaman kollamak ve planlar oluşturmak; bu suça üste bulunan insanları da ortak etmek.
- 2- 13 Eylül 1992 günü, hareketimizin önderi Durmuş Karataş banyodan çıkarken üzerine atlayıp tutuklamak ve aşağılamak; havasız, ışıksız bir

bodruma kilitlemek; saldırarak ağzını bağlamak, sağlığını tehlikeye sokmak.

- 3- Darbe yapıp örgütümüzün gizli bilgilerine, sırlarına zorla sahip olmak; örgüt arşivi, belgeler, mal varlığı ve silahlarına el koymak.
- 4- Yönetimi gasp edip kadrolarımıza "önder hasta" vb. diyerek hile ve yalanla kadroları aldatmak, ilişkileri sürdürmek ve yetkileri/meşrulukları olmadığı halde kararlar almak.
- 5- Yönetime el koydukları süre içinde operasyon ve katliamlara neden olarak hareketi geriletmek, eylem yapamayacak hale getirmek.
- 6- Yayın organlarına müdahale ederek, darbeciliklerine meşru zemin oluşturacak yanlış görüşleri kadrolara empoze etmek.
- 7- Darbecilik suçunun sorumluluğundan kurtulmanın telaşıyla dedikodu, yalan üzerine şekillenen spekülasyon bir ortam yaratmak; bu ortamda sorumsuzca hareketin sırlarını deşifre etmek.
- 8- Hareket olanaklarını, kurumlaşmalarını, kitle

ilişkilerini hiçbir kural gözetmeksizin kullanmak, ilişkileri iç içe sokarak her yerde "konum" açıklayarak ilişkileri deşifre etmek; operasyonlara ve tutuklanmalara yol açmak.

- 9- Devrimci hareketi tasfiye etmeye, bölmeye çalışmak; hareketi düşman karşısında zayıflatmak; prestijinin sarsılmasına neden olmak; hareketin talimatlarına uymamak.
- 10- Devrimci Sol Dergisi'ni, hareketin kasasını, silah depolarını gaspetmek; bütün bunları kendi başına hiçbir yetkisi, meşruiyeti olmaksızın sorumsuzca darbeci-tasfiyeci amaçları için kullanmak; ve düşmana kaptırmak.

Suç ve Ceza

Hareketimizin çeşitli yazılarında belirtilen ve darbecilerin suçlarına denk düşen ceza maddeleri:

- ☆ Mart 1990 Kararları diye bilinen "Komiteler, Hücreler ve Silahlı Ekipler İşlerlik ve Bazı Kurallar" yazısının "UYARILAR" bölümünde;

- ☆ operasyona ve deşifre etmeye neden olma,
- ☆ Örgüt kararlarını uygu- lamama,
- ☆ Örgütün mal varlığını ve prestijini kendi çıkarları için kullanma,
- ☆ Örgütten ilişkileri gizle- me,
- ☆ Hizipçilik, komplocu- luk, hareket aleyhine ça- lışma,
- ☆ Yetkilerini aşarak eylem kararları alma ve örgütü riske sokma,

...

ağır suçtur. Suçlar karşısın- da ölüm, ihraç, geçici ihraç, uyarı, üye adaylığından dü- şürme vb. cezalar uygula- nır."

Şubat 1990'da "Geçici SDB'ler Organizasyonu İçin Asgari Kurallar ve İşlerlik" yazısında;

"...kural dışı hareket et- me, hareketin talimatla- rına uymama, hizipçilik vb. davranışlar suçtur.

Cezalar suçun niteliği- ne, işleniş biçimine, ha- rekete verdiği zarara ve ilkelerimize göre ihtar, geçici uzaklaştırma, ko- num indirme, alt bir ko- numda yeniden deneme, sürekli uzaklaştırma ve ölüm cezaları şeklinde olup, hareketin kararı ile gerçekleşir."

ÇAĞRI

Devrimci Sol'un kadroları, savaşçıları ve taraftarlarına!

Hareketimizde bir "darbe" olayı yaşan- mıştır. Komplocu çete aylarca bu durumu gizleyerek örgütü yönetmiş, birim sorum- lularımıza, komitelerimize talimatlar yolla- mış, insanlarımıza meşruiyetini hiçbir yer- den almayan görevler vermiş, insanlarımız hareket ilişkileri ve hiyerarşisi dışında yönlendirilmişlerdir.

Bu olayın tahribatları, ilişkilerde yarat- tığı yanlışlıklara ek olarak, darbeciliğe müdahale ve sorunu çözme sürecinde de ilişkilerde kopukluklar, aksaklıklar yaşan- mıştır.

Hareketimiz darbecilik-tasfiyecilik en- gelini aşmıştır. Şimdi bu olayın yol açtığı tahribatları gidermek, bu olaydan şu ya da bu biçimde etkilenen ilişkileri yeniden dü- zenlemek gibi bir görevimiz var önümüzde.

Bu süreçte hareketle ilişkisi kopanlar; darbeciler tarafından aldatılarak "hareket adına" görüntüsüyle görev verilen, istih- dam edilenler; darbecilere yetersizlikleri sonucu alet olanlar; darbeci demagojilerle güvenlerinin sarsılması, kafalarının bulan- ması sonucu kendini geriye çekenler; der- hal hareketle bağ kurmalıdırlar.

Bu arkadaşlar bağ kurdukları noktada yaşadıkları süreci harekete rapor edip ha- reketin talimatları çerçevesinde davran- malı, meşru yönetimin vereceği görevleri beklemelidirler.

Süreç devrimciliğin, Devrimci Solculu- ğun sınıandığı bir süreçtir.

Devrimci Solcuların yeri Devrimci Sol'un meşru ilişkiler ağıdır.

Eksikliklerimizi, yalpalamalarımızı aş- mada cesur olalım, hareketimize güvene- lim.

SAVAŞ, SAVAŞ ÖRGÜTÜ VE SAVAŞIN YASALARI

SAVAŞI YAZMAK VE YAŞAMAK

"Düşmanın üzerine koşar adım yürümek, heyecan sarhoşluğu içinde kendinden geçmek varken, kim her yandan vınlayan mermilere ve vurulup düşen insanlara aldırış eder. Bir an gözümüzü kapayıp, kimin vurulacağını, kimin sağ çıkacağını bilmeden ölümün soğuk kucasına atılmak, nihai zaferin altın eşiğinde ihtirasımızın can attığı lezzetli meyvelere uzanmak zahmetli bir iş sayılabilir mi? Hayır, zahmetli olmak şöyle dursun, görüldüğünden de kolay bir şeydir bu!" (1)

Evet, kolaydır. "Savaş gerçeği" uzağımızdayken kolaydır her şey. Savaş sahnesine yaklaştıkça, mermiler kolumuzu başımızı sıyrıp geçmeye başladıkça savaşın ciddi yanı, gerçek yanı ağır basmaya başlar. Birdenbire, tanıdığımız biri, savaşı hafife aldığımızdan dolayı ölümün yanına yaklaşamayacağını düşündüğümüz biri vurulup yere düşer. Üç, beş, on şehidin haberiyle açılır gözümüz. Bir üssümüzün ortasında patlayan bir el bombası sarsar yürekleri. Bir adım daha attık mı, etrafımızı kasıp kavuran savaşın tam ortasında buluruz kendimizi. Ve işte o anda "zaferin altın eşiğinde" sırtından soğuk terler dökülür

Hareketimiz içinde bir "darbe" nasıl olabildi? Harekete ve sürece yakından vakıf olmayan kimi insanlarımızın sorduğu bir soru bu. Bugüne kadarki çeşitli yazılarda bu sorunun yanıtı belli yanlarıyla verildi. Darbecilerin kişisel özelliklerinden 12 Eylül'ün insanlarımızın beyninde bıraktığı tortulara, hareketimizin 60'a yakın savaşçı ve önder kadrosunun katledilmiş olmasına kadar pek çok etken vardır bu sorunda. Ancak kuşkusuz sorunun özü, içinde yaşadığımız sürecin bir "savaş" süreci olması ve bu savaş sürecinin küçük burjuvaziye sıkıştırmasıdır. Darbe, bu süreci göğüsleyemeyen küçük burjuvazinin bir çıkışıdır. Bu "çıkış" bu nedenle başından itibaren bir "tasfiyecilik" süreci olarak biçimlenmiştir.

küçük burjuvanın. "Savaş gerçeği"nin sözlü ifadesiyle bizat yaşanmaya başlanması arasındaki farktır bu.

"SAVAŞ GERÇEĞİ" BİR TEORİK TESPİT DEĞİL, YAŞAMIN, MÜCADELENİN KENDİSİDİR

"Savaş gerçeği" devrimci hareketimizin yaşadığı atılım sürecinin gelişmesine paralel olarak giderek daha fazla kullandığımız bir kavram haline geldi. "Bir savaşın içindeyiz" diye başladık bütün yazılarımıza ve konuşmalarımıza. Her şeyin bunun odağında düşünülmesi gerektiğini belirttik. Ama bunu örgütsel bütünlük içinde ne ölçüde başarabildik. Gerçekten de bu gerçeğe tam anlamıyla ayak uyduracak dü-

zeye gelebildik mi? Bu soruya rahatça evet dememiz mümkün değildir. Çünkü bunu teorik olarak tespit edip söylemekle, onun gerçekliğini kavramak, dahası yaşamak aynı şey değildir.

'90 Mart kararlarıyla belirlediğimiz atılım sürecinin pratikte varacağı yer, alacağı şekil savaşın kendisidir. Savaşın içinde olmak, sıcaklığını her an hissetmektir. İşte bu anlamda da hareket olarak, yeni bir sürecin kararlarının alındığı bu andan itibaren, süreci bir "savaş" süreci olarak tanımlamaya başladık. Ve kadrolara, kitlemize bu gerçekliği kavratmayı, kadrolarımızı bu gerçekliğin gerekli kıldığı niteliklere sahip bir düzeye getirmeyi önümüze temel görev olarak koyduk.

Teorik olarak pek çok şey

yazılıp söylendi bu konuda. Görüntüde kadrolarımızın çoğu bunu kavramıştı. Konuşmalarında, raporlarında bunu dile getiriyorlardı. Ama pratikte olup-biten ilkesizlikler, kural ihlalleri, savaşı geliştirip yaygınlaştıracak adımları atmada-ki ciddi sorunlar, hantallıklar, bunun pek de öyle olmadığını gösteriyordu.

Evet, süreç bir "savaş" süreciydi, ancak bu sürecin pratikte nasıl şekilleneceğinin, alanlar özgüline, örgüt yapımız ve işleyişimize nasıl yansıtılacağına tam/açık bir yanıt yoktu kimi kafalarda. Kimileri ise bu gerçeği kavradıkça, bu sürecin şekillenmesini ve faturasını görmeye başladıkça, ayak sürümeyi politika haline getirdi.

"Savaş gerçeği" tanımımızın pratikteki karşılığını şehitlerimizle kavramaya başladık. Özetle söylersek, "savaş gerçeği"nin düşmanla olan çatışmamızdaki ifadesi, mücadelenin acımasızlığı, katliamlar, kayıplardı. "Savaş gerçeği"nin içimizdeki ifadesi ise "tasfiyecilik, darbecilik" oldu.

İktidarı hedefleyen, iktidara silahlı mücadele temelindeki bir devrim stratejisiyle ulaşılacağını söyleyen/savunan bir hareketiz. Ve bundan dolayı da varlığımız, güçlenmemiz, iktidara karşı silahlı mücadeleyi sürdürmekten, bu mücadeleyi sürekli büyüyen bir doğrultuda geliştirmekten geçiyor. Oligarşinin saldırılarını göğüsleyebilmenin, halka güven vermenin yolu da buradan geçiyor. Savaş oligarşinin dayatmasıdır, ama onu bir kez

kabul ettiğimizde, geliştirmek, yaygınlaştırmak da bizim için üzerinden atlanmaz bir görevdir.

Bu koşullar altında savaş geliştikçe tutsaklıkların, ölümlerin, kayıpların olması da kaçınılmazdır. Mücadele eden, devrime bu zorlu, engebeli, dolambaçlı yoldan geçerek gideceğini açıklayan bir örgütün bunları yok etmesi, yaşaması mümkün değildir. Ama sorun, bunları en aza indirmek ve bunlara rağmen savaşı geliştirebilmektir. Her şeye rağmen savaşı geliştirebilmek... "Savaş gerçeği"ni kavramanın anlamı budur. Bunu hayata geçirebildiğimiz ölçüde bu gerçeği kavramışız ve önümüz açık demektir.

Devrimci hareketin yaşadığı her kaybı, her operasyonu, neredeyse oligarşinin ağzından "ne oluyoruz?", "bitiyor muyuz?", "büyük darbe", "felaketin eşiği" diye değerlendirmek, küçük burjuvazinin "savaş gerçeği"nin içine bir türlü giremeyen ruh halinin ifadesidir. Devrim yürüyüşünde işkenceler, katliamlar hiç olmayacakmış gibi, devrimci hareket hiçbir kadrosunu, önderini kaybetmeyecekmiş gibi düşündürmektedir. Tersine, devrimci düşünceyi, odağında "şiddet" olan bir iktidar çizgisini kılavuz edinenler her düzeyde bu tür kayıplara, katliamlara hazırlıklı olmak durumundadırlar. Örneğin 12 Temmuz sonrası kimilerinde yaşanan "şok", "panik", "duygusallık" Devrimci Sol kültürüne, geleneklerine ters düşen bir anlayıştır. Hele öylesi anlarda içi-

ne girilecek bir ruh hali hiç değildir. "Bu bir savaş" derken, "savaşın içindeyiz", "mücadele boyutlanıyor, acımasızlaşıyor" derken neyi kastediyorduk?

Onlar yalnızca heyecan verici, coşku ve motivasyonu amaçlayan tespitler miydi? Oligarşinin açtığı savaşı kabul etmek ve mücadeleye iktidar perspektifiyle bakmak soldan bizi ayıran en önemli yanlarımızdır derken, bu yalnızca bir "söylem" farkı mıydı? İşte bu sorulara verilecek yanıtlar bizim olayı ne ölçüde kavradığımızın ve savaşı gerekleriyle ve sonuçlarıyla ne ölçüde benimseyip/içselleştirebildiğimiz ölçüsüne olacaktır.

Hareket olarak '89 sonrasında kurumlaşmalarımızı az çok tamamladığımız bir noktada, silahlı eylemleri başlattığımızda, uzunca bir süre "kayıp vermeyen", "eylem yapıp adam yakalatmayan" bir örgüt tablosu çizdik. Adeta bir "esrar perdesi" arkasında "efsaneleşen" bir örgüt imajı söz konusuydu. Bunun hep böyle sürüp gideceğini düşünmek mücadeleden, mücadelenin kayıplarla ilerleyerek gelişeceğinden, bedellerinden, savaşın mantığından hiçbir şey anlamamaktı. Silahlı mücadeleyi halkın doğrudan katılımıyla yaygınlaştırıp, yürütmeyi hedefleyen ve dar da olsa kendi politik-askeri örgütlülükleriyle silahlı savaşı bir ölçüde yaygınlaştıran bir hareketin kayıplar, şehitler vermemesi ve daha başka tür kayıplara uğramaması mümkün değildir.

Savaşta iki taraf vardır. Ve savaşın esprisi bir iradenin

karşı tarafa kabul ettirilmesi-
dir. Bu "kabul ettirme"nin
odağındaysa "şiddet" vardır.
"Demek oluyor ki savaş, has-
mı irademizi yerine getirmeye
zorlayan bir şiddet hareketi-
dir." (2)

"Şiddet"in sürecin, yani
irademizi kabul ettirinceye ka-
darki dönemin tümünde belir-
leyiciliğini kabul etmemek de
mümkün değildir.

"Savaş bir şiddet hareke-
tidir ve bu şiddetin sınırı yok-
tur. Düşman taraflardan her
biri diğerine iradesini kabul
ettirmek ister, bundan da kar-
şılıklı bir eylem doğar ki, kav-
ram olarak ve mantıken so-
nuna kadar gitmeyi gerekti-
rir." (3, abç)

İşte savaşın bu mantığı-
ndan dolayıdır ki, kimse onu
"yumuşatmayı" düşünmemeli-
dir. Yumuşatmak, bedelleri ol-
mayan bir savaşı yürütmek hiç
mümkün olmamıştır. Ya sava-
şın bir tarafı olarak savaşın ge-
reklerini yerine getirirsiniz ya
da çekilirsiniz, boyun eğer tes-
lim olursunuz.

Bugün düzenin uyguladı-
ğı tüm politikaların bir açma-
zın ifadesi olduğu doğrudur.
Ama bu asla onu küçümseme-
yi, onun kısa sürede teslim
olacağını düşünmemizi bera-
berinde getirmemelidir. Tersine
sınıf gerçeğinin, çıkarların-
çelişkilerin uzlaşmazlığının bir
sonucu olarak, egemen sınıfla-
rın vargüçleriyle, kendi yasa-
larını çiğneme pahasına saldı-
rgan bir tavra girmesi beklen-
melidir. Yaşadığımız süreç bu-
nu fazlasıyla ortaya koymakta-
dır.

İzlenen politikalara baka-

**İktidarı hedefleyen,
iktidara silahlı
mücadele
temelindeki bir
devrim stratejisiyle
ulaşılacağını
söyleyen/savunan bir
hareketiz. Ve bundan
dolayı da varlığımız,
güçlenmemiz,
iktidara karşı silahlı
mücadeleyi
sürdürmekten, bu
mücadeleyi sürekli
büyüyen bir
doğrultuda
geliştirmekten
geçiyor. Oligarşinin
saldırılarını
göğüsleyebilmenin,
halka güven
vermenin yolu da
buradan geçiyor.
Savaş oligarşinin
dayatmasıdır, ama
onu bir kez kabul
ettiğimizde,
geliştirmek,
yaygınlaştırmak da
bizim için üzerinden
atlanmaz bir
görevdir.**

lım. Devlet ve iktidar kendileri
için taşıdığı risklerle birlikte,
kamuoyunu bütünüyle karşıla-
rına almalarına rağmen izle-
dikleri katliam politikasını sür-
dürmektedirler. Yani kendi
mantıkları içinde teslimiyet ve
uzlaşma politikalarını dayat-
maya ve savaşı sonuna kadar
götürmeye çalışmaktadırlar.
Oligarşi, çıkarlarının fazlasıyla
bilincindedir, bu çıkarları ko-

rumanın gerektirdiği şiddetin
kaçınılmazlığının da farkında-
dır ve bunu tereddütsüz, açık-
ça uygulamaktadır. Bu gerçe-
ğin en az oligarşi kadar bilin-
cinde olmak durumundayız.

Savaşın içinde olmak
bunları kavramaktır. Ve bunla-
rın yaşanmasına, pratiğine ger-
çekten hazır olabilmektir. Sa-
vaştan, savaşın içinde olmak-
tan heyecan ve coşkuyla söz
edip "savaşıyoruz" diyebilme-
nin gururunu taşıyıp bu işin
gerçekliğinin uzağında olan
küçük burjuvazi, Nazım'ın şi-
rinde anlattığı "derya içre olup
da deryayı bilmeyen balık"tan
farksızdır. Aslında macera pe-
şindedir. Gerçekliği görüp
uyanıncaya kadar bu macera
sürer.

**HERHANGİ BİR
ÖRGÜTE DEĞİL,
BİR "SAVAŞ
ÖRGÜTÜ"NE
İHTİYACIMIZ VAR**

"Savaş ciddi bir amaca
yönelik ciddi bir araçtır." (4)
Evet, savaş bir araçtır. Dev-
rimci halk iktidarı gibi düzeni,
düzenin sınıf konumlanışını
temelinden değiştirecek bir
amaç için savaşmak gerekiyor.
Savaşı yürütmek için de araç-
lara ihtiyacımız var. Bu en öz-
lü ifadesiyle bir "savaş örgü-
tü"dür.

Devrim pratiğinin asli
öğesidir "örgüt". Yaşadığımız
koşullar bize yıllarca barışçı
mücadele temelinde, klasik
kitle çalışmasıyla uzunca bir
dönem "hazırlık" yapıp bir
"ayaklanma"yla iktidarı alma-
nın mümkün olmadığını gös-

terdiği içindir ki, biz yalnızca bir "örgüt"ten değil, başından itibaren bir "savaş örgütü"nden söz ediyoruz.

Oligarşinin ideolojik, politik ve askeri her türden saldırısını göğüsleyebilecek ve giderek politik-askeri düzeyde oligarşiye karşı saldırıyı geliştirebilecek düzeyde ideolojik ve askeri donanımına sahip bir örgüttür bu. Çünkü bir kez başladığında bir tarafın teslim olmasına ya da yok edilmesine kadar giderek tırmanacak olan savaş göğüsleyebilmek, her şeyden önce bu donanımına sahip güçlü bir örgüt ve güçlü bir önderlikle mümkündür.

Savaş kitleselleştirebilmek, devrimci askeri örgütlenmeye yığinsal bir akışı sağlayabilmek, güven vermekten, güç olduğunu kanıtlayabilmekten geçiyor. Ve güvenin temelinde de savaş yürütmekteki ısrar ve istikrar yatıyor. İşte bu yüzden sürecin başında "her koşulda savaşabilecek bir örgüt" hedefini önümüze koyduk. Bu doğrultuda adımlar attık. Savaşan bir örgütün politik-askeri yeraltı kurumlarını yarattık.

"Savaş örgütü" deyince, revizyonizmin, oportünizmin çoğu kez kullandığı gibi genel bir tanım olarak kullanmıyoruz bunu. İçinde yaşanan koşulların farklılığını ve bu farklılığın ortaya çıkardığı örgüt biçimini görmezden gelip "RSDİP de bir savaş örgütüydü" gibi yaklaşımlar da bu kavramı açıklamaz. "Halkın savaştığı her savaş halk savaşdır" der gibi şöyle ya da böyle devrimci mücadele yürüten

her örgütü "savaş örgütü" saymak, böyle tanımlamak mümkün değildir. Bu, savaş örgütünü karikatürize etmektir.

Savaş, halk savaşına, savaş örgütüne KP'lerden aşırma şablonlarla yüzeysel açıklamalar getirerek, yıllar boyunca "yaşıyor, savaşıyor" sloganlarıyla bir şeyler yaptıklarını sananların, gerçekte savaşla uzaktan yakından ilişkisi olmamış, "silahsız bir savaş"ın tercihini yapmışlardır. Sonuçta da ortaya elbette ki kayda değer bir pratikle birlikte halkı etkileyecek bir güç çıkmamıştır. Egemen sınıfların kendi halkına karşı durmadan silahlандığı, devleti "sivil" hükümetleri bile içerecek tarzda "askeri" bir aygıt olarak güçlendirdikleri bir durumda, egemen sınıfların bu iktidarı kendiliğinden terk etmeyeceği, savaşın faturasını halka pahalıya ödetirmeye çalışacağı açıktır. Bu mekanizmayı yıkmak için halkın silahllanması, halkın silahlı savaş ve halkın silahlı örgütlenmesi açık bir zorunluluktur. Tersini düşünen yalnızca kendini aldatıyor, ya da iktidar sorunu diye bir sorunu yok temektir.

Bugün ülkemizde halkın iktidar savaşını yürütme iddiasında olan devrimci bir örgüt, aynı zamanda askeri bir güç olmak zorundadır. Karşı-devrimin mücadeleyi reformlarla değil, baskı, gözetim, tutuklamalar, cinayetler ve katliamlarla engellemeye çalıştığı bir ülkede, karşı-devrimci savaşın dayatıldığı bir ülkede buna elbette silahlarla yanıt verilmek, bu savaş devrimci iç savaşa

dönüştürülmek zorundadır.

Bu koşulların, süren açık savaş gerçeğinin üzerine oturmayan, özünde savaşı kabul etmek istemeyen tespitler, sürecin pratik ihtiyaçlarına yanıt vermeyecektir.

Bugün hemen herkes oligarşinin halka karşı hem cinayetleriyle, katliamlarıyla, operasyonlarıyla askeri anlamda, hem de demagogileriyle, medyanın gücüyle psikolojik anlamda bir savaş açtığında hemfikir. İstisnasız tüm grupların yayın organlarında bu tespit yapılıyor. Bu tespiti yapanın atacağı tek bir adım vardır: Oligarşinin savaşına yanıt vermek; bu saldırıları püskürtmek, halka güven vermek ve halkı kazanmak için SA-VAŞMAK. Ama bu tespiti yapanların büyük bölümünün silahlanmaktan, savaşmaktan uzak olduğunu görüyoruz. İşte bu bizim farkımızdır. Biz bir tespit yapıyorsak eğer, bunu salt durumu tanımlamış olmak için, teorisini yapmak için değil, sınıf mücadelesinin pratik ihtiyaçlarını çözümlemek ve sınıf mücadelesini ilerletmek için yapıyoruz demektir. "Savaş örgütü"nin gerekliliği işte bu tahlilimizin ve yöntemimizin sonucu olarak ortaya konulmuş ve bu doğrultuda pratik adımlar atılmış, kurumlar yaratılmış, politik-askeri örgütlenme anlamında Türkiye devrimine yeni deneyimler kazandırılmıştır.

Bu örgütün "askeri" niteliği kuşkusuz yalnızca güvenlik için silahlanmanın, çok gerekli hallerde birkaç kamulaştırma ve birkaç cezalandırma

için özel profesyonel ekipler oluşturmamın ötesindedir. Oligarşinin baskı cihazına karşı sürekli bir silahlı mücadeleyi örgütleyecek, giderek "ordu"ya, "cephe"ye dönüşecek türde askeri örgütlenmelerin gerekliliğidir söz konusu olan. Bu, silahlı mücadeleyi halka yayan bir anlayıştır. Böyle bir anlayışa sahibiz, çünkü tek tek silahlı eylemler oligarşiyi zor durumda bırakır, onun güçsüzlüğünün kanıtlanmasına, kadrolarının psikolojik çözülüşünün sağlanmasına hizmet eder, ancak bitirici hamlenin, sonuç alıcı vuruşun yerine geçmez. Kitleleri silahlandırıp, devrimci iç savaşın doğrudan tarafı haline getirebildiğimiz ölçüde oligarşinin bunalımı derinleşecek, toptan çöküşü hızlanacaktır.

Kuşkusuz savaş örgütünün niteliğini belirleyen şey tek başına bu türden politik-askeri örgütlenmelere sahip olması da değildir. "Savaş örgütü" tanımımızın içini dolduran bir başka yan, örgütlenmenin askeri yanıyla birlikte, örgütün hangi alanında/biriminde olursa olsun tüm üyelerimizin "savaşçı" bir ruh ve bilinçle şekillenmiş olmasıdır. Faşizm koşullarında mücadele yürütmek zorunda oluşumuzun, her alandaki mücadelenin oligarşiyle bire bir hesaplaşmalarla yürütülmesinin, yeri geldi mi yüz yüze çatışmanın ve karşı-devrimin açtığı savaşın hiçbir kesimi dışta bırakmamasının bir gereği olarak böyledir bu.

Uzun vadeli düşünülmüş, halkı silahlı mücadeleye katan politik-askeri örgütlenmeler ve

**Devrimciler olarak
her türlü
fedakarlıkla birlikte,
yeri geldiğinde
ölümü göze
alabilmek bu
noktada düşmana
karşı en büyük
üstünlüğümüzdür.
Kişi olarak
inancımızla,
kararlılığımızla,
cesaretimizle ölümü
hiçe sayabildiğimiz
nokta, halk olarak
devrimci önderliğe
ve kurtuluşumuza
olan inançla
korkunun eşiğini
aşıp ölümü
sıradanlaştırabildiği-
miz an, düşmanın
yenilgisinin
kesinleştiği,
zaferimizin güvence
altına alındığı andır.**

devrimci safların bütününe kapsayan savaşçı bir ruh... Hareketimiz başından itibaren bu iki noktada böyle bir anlayışa ve şekillenmeye sahip olmuştur. Cunta dönemi dahil olmak üzere hep "silahlı savaş" perspektifiyle hareket edilmiştir.

Hareketimizin ricat sürecinde yer yer bu perspektif gözden kaçırılrsa da örgütümüzün değerlendirme, eleştiri-özeleştirme mekanizmaları içinde sürece müdahale edilip, mücadele tekrar bu zeminde sürdürülmüş ve uzun vadeli, iktidara dönük, orduyu hedefleyen politik-askeri örgütlen-

meler bu süreçte yeniden daha yetkin bir anlayışla şekillendirilmiştir. Silahlı Devrimci Birlikler ve milis örgütlenmesi gibi örgütlenmeler ordulaşmanın temeli olarak ele alınmış, asıl hedefin tüm ülkede, kırdı, şehirde gerilla savaşının büyüyecek halk ordusunu yaratmak olduğu ortaya konulmuştur.

Savaşın belli bir noktasından itibaren Devrimci Sol savaşçıları, şehir ve kır silahlı birliklerimiz teknik olarak mükemmele yakın hazırlanmış vur-kaç eylemlerinin ötesine geçip düşmanla açık çatışmaya ve sürekli bir eylemlilikle düşmanı en dar alana hapsedmeye yöneleceklerdir. Gelişmenin belli bir noktasında düşman güçlerinin imhasına yönelik bir taarruz çizgisi, askeri-politik hattımızın omurgasını oluşturacaktır. Bu noktada eylemlerde belli bir oranın üstünde risk kabul etmeyen "sağlamcı"lık da aşılacak zorundadır. Çünkü bu mantığın sonucu eylem çizgimizde statükoculuktur. Düşmana karşı gösterilmesi gereken devrimci refleksin dumura uğratılması demektir.

Her süreçte askeri örgütlenmelerimizi tekrar tekrar gözden geçirip, yetkinleştirmek, eylem çizgimizin önünü açacak taktikleri üretmek zorunludur. Çünkü farklı süreçlerin ihtiyaçları da farklıdır. THKP-C'nin politik-askeri örgütlenme düzeyi ve biçimiyle '79-'80'lerdeki Devrimci Sol'un politik-askeri örgütlenmeleri farklıdır. Ama Devrimci Sol'un '79-'80'lerdeki askeri örgütlenmeleri ve taktikleriyle '90'lardaki askeri örgütlenme-

leri de farklıdır. Farklı da olmak zorundadır. Farklılık daha gelişmiş, daha yetkin mekanizmalar yönünde oldukça, bu hedefle aramızdaki mesafenin kısaltılması anlamını taşır.

Kitleleri kazanmak savaşmayı, savaşmak ise bu savaşın kurmaylığını üstlenebilecek bir örgütü gerektiriyor. İşin özü budur. Bir "savaş örgütü" bu savaşta sonucu tayin edecek en güçlü silahımızdır. Düşmanın tankının, topunun, milyonluk düzenli ordusunun karşısına çıkaracağımız, halkı savaştıracak güç budur.

SAVAŞ ÖRGÜTÜ İLKELERİ VE KURALLARIYLA HAYAT KAZANIR

Savaş kendi nesnel yasaları olan bir olgudur. Kendine özgü kuralları vardır. Savaş örgütü, kurallarını oluştururken, savaşın bu nesnel yasa ve kurallarını göz önünde bulundurmak zorundadır. Savaş örgütünün kuralları işte bu yüzden herhangi bir örgütün kurallarının ötesinde bir şekillenmeye denk düşer.

Savaşın kuralıdır. Bir kez başladığında -amaçlarından, sınıf çıkarlarından vazgeçemeyen- kimse onu geriye döndüremez. Her iki taraf için de geçerli ve gerekli olan savaşın ihtiyaçlarına yanıt vermektir. Savaşın gereğini yerine getiremeyen taraf için bir tek sonuç mümkündür: YENİLGİ.

Yeni süreçle birlikte kurallı bir örgüt olmalıyız dedik. Çünkü kuralların değil, kuralsızlığın egemen olduğu bir ör-

gütle savaş yürütülemez.

Kurallar, savaşın bir tarafı olarak savaş arenasındaki varlığımızın kesintisizliğini sağlamak ve savaşın kayıplarını en aza indirmek için gereklidir. Bu gerekliliğin bizi en fazla sarsan kanıtı bizzat 12 Temmuz ve 17 Nisan'dır. 12 Temmuz, 17 Nisan operasyonları soruşturulmuş ve karşımıza çıkan sonuç, ilkesizliklerimiz, kuralsızlıklarımız, kısacası hatalarımız olmuştur. Savaş acımasızdır. Çünkü sınıf savaşının sonunda kaybedilecek ya da kazanılacak bir iktidar vardır. Bir sınıfın çöküşü, bir halkın kurtuluşu vardır. Savaş örgütünün kuralları da acımasız olmak zorundadır. Savaş hiçbir lükse izin vermez. Kurmaylığından askerlerine kadar tam bir savaşçı ruh halini gerektirir. "Demekçi" bir kafa yapısıyla, "legalist" bir kafa yapısıyla savaş yürütülemez. Her kim savaşın orta yerinde "hak-hukuk" tartışması, "demokrasi" tartışması yapıyorsa, o savaş gerçeğinden bir şey anlamamış demektir. Gerektiğinde, savaşın tayin edici çarpışmalarında, özel olarak da politik-askeri örgütlenmenin bütününde işleyiş "emir-komuta"ya oturmak zorundadır. Sözcüğün devrimciler açısından yarattığı tüm iticiliğine rağmen böyledir bu. Ve bu devrimci bir örgütün tüm birimleri-alanları için geçerli olan "demokratik merkezîyetçilik"le karşı karşıya getirilemez.

"Emir-komuta" diyoruz. Hainleri "cezalandırıyoruz". Zaafları okşamıyor, kuralsız-

lıklar karşısında "ceza, yaptırım" uyguluyoruz. Çok mu katıyız? Hayır. İnsanları dönüştürmek, kazanmak için alabildiğine hoşgörülü olan bir yapımız, alabildiğine esnek bir işleyiş mekanizmamız var. Ama tüm bunlara rağmen mücademizin önüne engel olarak çıkan, hareketimize zarar veren kuralsızlıklar karşısında da alabildiğine radikaliz. Eğer bir savaşın içindeyseniz, eğer savaş boyutlandırmaktan söz ediyorsanız başka türlü de olamaz. Bunun sonucu olarak emir-komutadan da söz edeceğiz, "ceza"lardan da. Tüm devrimci yapılanmalar için geçerli olan "çelik disiplin" in savaş koşullarındaki biçimlenişidir bu. Mao'nun deyişiyle "*Savaş... o kadar zarif, o kadar sakın ve yumuşak, o kadar ılımlı, uysal, kibar, ölçülü ve alıcnap olamaz.*" Bizim savaşımız da böyle değildir.

Savaşı gerekleriyle birlikte kabul etmek, benimsemek, sürdürmek ve buna uygun davranmak gerekir. Düşman bu savaşa önem veriyor. Politikalarını buna göre belirliyor. Yeni kurumlaşmalarıyla, derinleşecek bir iç savaşa göre hazırlık yapıyor, ekonomi politikalarını bile buna göre yönlendiriyor. Daha açıkçası düşman savaşı ve bizi ciddiye alıyor. Savaşa en az düşman kadar önem vermeli, düşmanı küçümseme yanılgısına düşmemeliyiz. Özellikle kısa vadede sağladığımız başarılarla böylesi bir yanılsama içine girmemeliyiz. Hareketimiz içinde ortaya çıkan darbecilerin, tasfiyecilerin belki de en

büyük yanılgısı bu olmuştur. Düşmanı, savaşı ve örgütü hafife aldılar, altundan kalkabileceklerini düşündüler. Ama savaş gerçeği, örgüt gerçeği onların sandığından çok daha ciddiydi.

Faşizmin bizi bir "tehdit" olarak görüp, ciddi önlemlere yöneldiği koşullarda, biz de kurallarda daha disiplinli, amatörlikleri aşmada daha ısrarlı olmalıyız.

"Savaş direncin, dirayetinin, iktidar olma azminin, taktiklerin ve psikolojilerin mücadelesidir." Koşullara denk düşen, savaşı çözümleyen strateji ve taktikler ve bunların uygulanmasında gösterilecek disiplin bu savaştaki en güçlü silahlardan biridir.

Savaş geliştirmemizin önündeki engeller yalnızca düşmanın baskı mekanizması değildir elbette. Geçmiş dönem alışkanlıklarının, küçük burjuva yanların direnci, önümüzdeki engellerin en önemlilerinden biridir. Küçük burjuvazi disiplin yerine keyfince davranmayı tercih eder, kolektivizm yerine kendi "inisiyatifile", sonuç alma yerine "yapmış olma"yla yetinme eğilimindedir. İşte bu eğilim, devrimci bir örgüt açısından ilkeli, kurallı ve bunların uygulanmasında "katı" olmayı dayatır.

Küçük burjuvalar "düşünce, davranış ve yaşam biçimi devrim yapmak üzerine kurulmadığı için ve de devrimin zorluklarını kavramadıkları için bireyin gönlünce, disipline gelmeden, zorlanmadan yaşamasını isterler. Oysa her şey

**Savaşı
kitleselleştirebilmek,
devrimci askeri
örgütlenmeye
yığınsal bir akışı
sağlayabilmek,
güven vermekten,
güç olduğunu
kanıtlatabilmekten
geçiyor. Ve güvenin
temelinde de savaşı
yürütmekteki ısrar
ve istikrar yatıyor.
İşte bu yüzden
sürecin başında "her
koşulda
savaşabilecek bir
örgüt" hedefini
önümüze koyduk. Bu
doğrultuda adımlar
attık. Savaşan bir
örgütün politik-
askeri yeraltı
kurumlarını
yarattık.**

devrimci görevlere göre şekillenmek ve disipline olmak zordur. Günlük yaşamda disipline olmayanlar, devrimci görevlerde de disipline olmazlar. Küçük burjuvazi bu gerçeği kabul etmez. 'Ben günlük yaşamda böyleyim ama sen beni mücadelede gör' der. Oysa mücadele sadece bir eylem anı değil, tüm yaşamdır, her andır."

Küçük burjuvanın eyyamcılığı hareketin sunduğu perspektife, emir ve talimatlarına rağmen gerekli adımları atmakta, atılım yapmakta ayak sürür. Oysa bu, savaşın, gerilla savaşının doğasına aykırıdır.

Atılım yapamayan, kendini tekrar eden, bir alana, bir biçime sıkışıp kalan gerilla için imha eşikteki tehliktir.

Disiplin en güçlü silahımız demistik. Tersinden, liberalizme düşmek de en zayıf yanımadır. Örgütsel ilişkiler açısından gösterilecek bir liberalizm, örgütü savaşçı bir yapı olmaktan çıkarır. Zaaflı eğilim ve davranışların günlük pratiğe yön verdiği gevşek bir örgüt çıkarır ortaya. Legal ya da illegal mücadeleyi açıktan olmasa da yadsıma -ya da fetişleştirme- eğilimleri de örgütsel liberalizmin bir diğer boyutudur. Her iki eğilimin özünde de kendini koruma kaygısı ve güçlülere yeterince göğüs gerememe vardır.

Çünkü liberalizmin özünde mevcut durumla, var olanla uzlaşmak, ona boyun eğmek vardır. Bu amacın hiçe sayılması, günlük durum ve politikaların mutlaklaştırılmasıdır. Ve bu anlamda da liberalizmin -örgütsel açıdan da, kişilerin gelişimi açısından da- dönüştürücü yanı yoktur. O mevcut durumu verili nesnelliğin üzerine çıkarıp dönüştürmeyi değil, o nesnellikle, sorunlar, zaafılar, olumsuzluklarla bir arada yaşamanın yollarını arar. Kabul edilebilir statüler oluşturmaya çalışır; mümkün olduğunca çatışmadan kaçınır. Bu statü içinde örgütsel atalet, kişisel olumsuzluklar meşrulaşır. İdeolojiden, geleneklerimizden, disiplinimizden, siyasi ilkelerimizden tavizler verilir. Bu tavizlerin sınırı da olmaz, çürüme kaçınılmazdır. Ve nihayet öyle olmuştur.

Faaliyet raporunda bu durumu şöyle saptamıştık: *"...yaklaşık 1.5 yıllık süreçte... içimize sızmış, bünyemizin hemen tüm hücrelerine nüfuz etmiş, kaynağını burjuva ideolojisinden alan ve 'biz' olmayan 'şekilsizlik' olgusuna karşı verilen bu savaş, düşmana karşı sürdürdüğümüz mücadeleden çok daha zorlu oldu. Bizim irademiz dışında, yukarıdan aşağıya harekete mal olan ve 'şekilsizlik' olarak tanımladığımız bu olgu, bizi, görünenden çok daha büyük boyutlarda çürütmüştür."* (5)

Yaklaşımımızın niteliği bir yerde sahip olduğumuz ve etkilendiğimiz ideolojiye gelip dayanıyor. Yine faaliyet raporunda bunu şöyle ortaya koymuştuk: *"Sorunun özü şudur: Davasına gerçekten inançlı insan kurallı yaşamayı ve ilkeleri için kavga etmeyi bilen insandır. Kurallı yaşamamakta ısrar eden, ilkeleri için hangi düzeyde olursa olsun kavga etmeyi göze alamayan insanın davasını ne kadar özümsemişinden şüphe etmek gerekir. Liberalizm basit bir olgu değildir. İdeolojinin önüne geçer, onu erozyona uğratan, yıpratan, çıkarıcılığı ve bencilliği dayatan bir olgudur. Ve bunun gelişmesi devrimcilikten kopma, hizipçiliğe, komploculuğa, hemen her şeye gebedir."* (6)

İnsanlarımızın "inanç"larına ilişkin bir eleştiri ya da kuşku belirtildiğinde genellikle tepkiyle karşılaşır bu; devrimciliklerinin sorgulanması olarak algılanır. Bir yerde de

öyledir zaten. İncancımızla mücadeleye pratiğimiz, mücadeledeki disiplin ya da disiplinsizliğimiz, liberal oluşumuz ya da radikalliğimiz arasında kuşkusuz doğrudan bir bağ vardır. Clausewitz'in çok açık tanımladığı gibi: *"Politik amacımız -bizim için- ne kadar az önemli olursa, ona o kadar değer veririz ve ondan vazgeçmeye o kadar daha yatkın oluruz. Bu da kendi çabalarımızı gevşek tutmamız için ek bir neden yaratacaktır."* (7)

Evet, sorun açıktır. Savaş bugün ilkelere, kurallara daha sıkı bağlı savaşçılar olunmasını istiyor. Çünkü savaş gerçeği ilke-kural ihlallerini, hataları affetmeyen, küçük hatalara büyük faturalar ödetiren bir nitelik kazanmıştır. Bir savaş örgütünün kurallı olmaktan başka yolu yoktur.

SAVAŞ BEDELLERLE KAZANILIR

'89'dan '92'ye Devrimci Sol'un yeniden yaratıldığı atılım yıllarımızda 60'a yakın şehit verdik. Merkez komite üyelerimiz, önder kadrolarımız, savaşçılarımız, taraftarlarımız vardı içlerinde. Bazen açıkça, bazen de üstü örtülü olarak "Bu kadarı da çok değil mi?" sorusu soruldu.

Ancak yanlış bir soruydu bu. Kuşkusuz bu süreçteki kayıplarımızı asgariye indirebilirdik. 12 Temmuz, 17 Nisan değerlendirmelerinde bunun yolları-yöntemleri ortaya konuldu. Ancak asıl sorun savaş, savaş gerçeğini kavramaktır. Bunu kavradığımız ve be-

nimsediğimiz ölçüde şehitlerimiz üzerine tartışmak anlamlıdır.

'90'dan bu yana yazılarımızda ısrarla geçen iki sözcük vardı: "Kayıplardan korkmamak". Devrimci mücadeleyi geliştirmek, halkların kurtuluşunu gerçekleştirmek için kayıplardan korkulmaması gerektiği, tüm dünya kurtuluş savaşlarının ve ülkemizde de yurtsever hareketin pratiğinden çıkan asıl sonuçtu. Devrim tarihi, pek çok devrimci, yurtsever hareketin zaman zaman bitme noktasına gelmişken, kayıplardan korkmaksızın silahlı mücadeleyi sürdürmekteki ısrarlarıyla yeniden yükselişe geçtiklerine tanıktır.

Devrimci Sol, bu süreçteki bunca şehidine, kadro düzeyindeki önemli kayıplarına rağmen, gelişimi güçlenen bir seyir izledi. Bu bedellere/kayıplara karşın belli bir noktaya gelinmesi kimsenin beklemediği bir şeydi. Her operasyon sonrası oligarşi "bitirdik" dedi. Sol artık belimizi doğrultamayacağımızı sandı. Yer yer safalarımızda soru işaretleri belirdi. Ama tüm bunların yanıtı mücadelenin içinde verildi. Devrimci Sol bir yerden bir yere geldi. Ve düşmana da kendisini çabuk toparlayacak kadar üretken olduğunu kabul ettirdi. Ta ki darbeciler katettiğimiz yolu geriye döndürene, yarattığımız değer ve kazanımları ayaklar altına alıncaya kadar. Sırf ödediğimiz bedelleri öne koyarak "darbe"lerini haklı çıkarmak için "felaket" tablosu çizenlerin gözlerden kaçarmaya çalıştığı gerçek bu-

dur.

Evet, bedeller ödenmiştir. Görülen işkencelerin, tutsaklıkların dışında, bedellerin en büyüğü olarak 60'a yakın şehidimiz vardır. Yoldaşlarımızın direnişleri ve hareketimizin bu çizgideki ısrarıyla tüm kayıplarımız siyasal bir kazanıma dönüştürülmüştür. Bedeller boşuna ödenmemiştir. Örgütlülüğü ve mücadeleyi geliştiremeyen, halka mücadelesiyle her gün biraz daha fazla umut ve güven taşıyamayan bir devrimci hareket ve önderliği, böylesi bir sonucu yaratamadığı koşullarda bu kadar şehidi omuzlayamaz, şehitlerin ağırlığı o hareketi ve önderliği ezip silerdi zaten. Tarihte bunun da örnekleri vardır. Ama devrimci hareketimiz ve önderlik bu yükü omuzlayabilecek ideolojik ve manevi güçte olmuştur. Doğru devrimci çizgide ısrar, şehitlerimizin hareketimizi yücelten bir misyona oturmalarını sağlamıştır.

Şehitlerimizin sayısı üzerine politika yapmak, gerçekte savaş gerçeğinden hiçbir şey anlamamak, bu gerçekten, bedellerden kaçmaktır. Teslim olmadığımız, reformizme, uzlaşmalara sapıp silahları bırakmadığımız sürece, savaştığımız sürece bedeller, kayıplar olacaktır. Savaşta mevziler kazanmak kolay değildir. Ve biz Devrimci Sol olarak savaşın henüz başlangıcındayız. Daha büyük bedellere de hazırlıklı olmalıyız.

Burada önemli olan bu bilinçle davranmak ve daha savaşın başında kayıplarımızı asgari düzeyde tutacak yapılan-

Her süreçte askeri örgütlenmelerimizi tekrar tekrar gözden geçirip, yetkinleştirmek, eylem çizgimizin önünü açacak taktikleri üretmek zorunludur. Çünkü farklı süreçlerin ihtiyaçları da farklıdır. THKP-C'nin politik-askeri örgütlenme düzeyi ve biçimiyle '79-80'lerdeki Devrimci Sol'un politik-askeri örgütlenmeleri farklıdır. Ama Devrimci Sol'un '79-80'lerdeki askeri örgütlenmeleri ve taktikleriyle '90'lardaki askeri örgütlenmeleri de farklıdır. Farklı da olmak zorundadır.

maları, mantığı, kültürü şekillendirmektir. Başlangıç her zaman önemlidir ve sonraki süreci belirler. Atılan ilk adımlar sağlamsa sonrası sağlam gider.

Yani yaşadıklarımız ve yaşadıklarımızdan çıkardığımız sonuç iki noktada odaklaşıyor: Savaşın bedelsiz olmayacağını, hele hele geliştirilemeyeceğini kavramak; kayıpları asgariye indirecek bir şekillenmeyi gerçekleştirmek. Bu iki nokta asıldır. Diğerlarıyla savaş -biz onun kurallarına ve gereklerine uyduğu-

muz sürece- kayıpları da telafi eden bir özelliğe sahiptir. Faşizmin katliamlarına karşın hareketimizin mücadelesi ve devrimci saflara katılım hiç durmamıştır. Uğradığımız darbelere karşın savaşı yaygınlaştırbilmemizin esprisi de budur. Her şeyden önce şehit olan Devrimci Sol savaşçıların çatışmalarda, ölümün bir adım önünde gösterdikleri cesaret, kararlılık ve inanç, devrimci hareketin onuru, prestiji oldu. Örgütümüze olan güveni pekiştirdi. Tek başına bu bile savaşa hazırlanan bir örgüt için maddi anlamda silâhlanmanın yanında, moral açıdan silâhlanmanın ne kadar büyük bir önem taşıdığını ortaya koyuyor.

Savaş yalnızca silah demek değildir. Eğer öyle olsaydı bu savaştan galip çıkmamız düşünülemezdi bile. Bugüne kadar dünya tarihinin kaydettiği hiçbir devrimin olamaması gerekirdi. Çünkü açıktır, devrimciler, mevcut devlet mekanizmasını parçalayıp, iktidarı ele geçirinceye kadar hiçbir zaman düşmanın silah gücüne ulaşamazlar. İşte bu noktada olmazı olur kılan, tarihteki devrimleri mümkün kılan, düşmanın elinde olmayıp da devrimcilerin, halkın sahip olduğu silâhlardır.

Devrimciler olarak her türlü fedakarlıkla birlikte, yeri geldiğinde ölümü göze alabilmek bu noktada düşmana karşı en büyük üstünlüğümüzdür. Kişi olarak inancımızla, kararlılığımızla, cesaretimizle ölümlü hiçe sayabildiğimiz nokta, halk olarak devrimci önderliğe

ve kurtuluşumuza olan inançla korkunun eşiğini aşıp ölümü sıradanlaştırabildiğimiz an, düşmanın yenilgisinin kesinleştiği, zaferimizin güvence altına alındığı andır.

Savaş gerçeği içinde ödediğimiz bedeller, saflarımızda ve genel olarak solda bunu öne çıkarmıştır. Devrimci kalmak istiyorsak, ölüm dahil her riski göğüslemeye hazır olmamız gerektiğinin altı bunlarla bir kez daha çizilmiştir.

"Teori insan unsurunu hesaba katmalı ve cesarete, yiğitliğe, hatta cürete yer vermelidir. Savaş sanatı canlı ve moral güçlerle uğraşır." (8) "Cesaret", "atılganlık", bütün bu şiarlar salt ajitasyon olarak atılmamıştır ortaya. Tersine savaş gerçeğimizin ihtiyaçlarına somut bir yanıt oluşturması için üzerinde bu kadar çok durulmuştur.

SAVAŞ SAVAŞ İÇİNDE ÖĞRENİLİR SAVAŞ ÖRGÜTÜ SAVAŞ İÇİNDE YETKİNLEŞİR

Eğer kazanmak istiyorsak savaşı ve savaşmayı öğrenmek zorundayız. Bu kuşkusuz esas olarak tam karşılığını savaşın içinde bulacak bir eğitimidir. Ancak öncesi de olmalıdır. Her savaşçımız, savaşın tüm savaşlar için geçerli nesnel yasalarını, kurallarını öğrenmek durumundadır. Pratiğin belirleyiciliği bu çabadan alıkoymamalıdır savaşçıları. Çünkü çokça söylendiği gibi, savaş bir bilimdir. Bu bilimi asgari düzeyde de olsa kavramaksı-

zın savaşmak bizi hatalara götürür, yenilgiden yenilgiye sürükler.

Savaşı savaş içinde daha iyi kavrayabilmek için böylesi bir maddi temel, yetkin savaşçılar ve yetkin bir savaş örgütü için olmazsa olmazdır. Savaşın bir tarafı olarak devrimciler kendi taktik adımlarını ve kendi adımları karşısında düşmanın hangi taktikleri gündeme getireceğini doğru saptayabilmelidirler. '90-91 boyunca süren silahlı eylem pratiğimiz hatırlanmalıdır. Silahlı mücadele çizgimizin sürdürülmesi, daha geniş ölçüde bir savaşa hazırlanılması anlamında doğru taktik adımlar saptanmış ve hayata geçirilmiştir. Silahlı eylem çizgimiz en başta halkın o süreçteki en yoğun özlemine, adalet özlemine yanıt vererek biçimlenmiş ve kitleler nezdinde onay görmüştür. Devrimci hareket birbiri peşi sıra halkın sempatisini kazanan, kayıp vermemesiyle güven yaratan, oligarşiyi telaşa düşüren bu çizgiyi sürdürürken, oligarşinin de bu taktiğimiz karşısında yerinde oturmayaacağı, katliamlarla yanıt vereceği açıktı. İşte bu noktada düşmanın atabileceği taktik adımları hesaplamakta ve bunun önlemini almakta gereken yeterince yapılamamıştır. Savaşarak öğrenmenin esprisi buradadır. Her savaşçımız savaş okulunun iyi bir öğrencisi olmalıdır.

Savaşçılarımız, komutanlarımız savaşı tüm bu yönleriyle çözümleyebildiği ölçüde onların omurgasını oluşturduğu savaş örgütü de o ölçüde yetkinleşecektir.

Kuşkusuz savaştan anlaşılması gereken salt gerilla savaşı değildir. Örgütsel açıdan legal ya da illegal; alanlar açısından işçiler, memurlar, köylüler, gençlik tüm alanlar bu savaşın içindedir. Çünkü biz *"devrimci savaş, halk kitlelerini de savaştıran, onları savaşın asli unsurları haline getiren bir anlayışla ele alıyoruz."* Oligarşiyeye karşı kır ve şehir gerillamızla, milislerimizle, kitlesel şiddetimizle, demokratik mücadelemizle savaşıyoruz. Savaş örgütünü de bu doğrultuda şekillendirmek durumundayız.

Savaşımız, darbecilikle, tasfiyecilikle bir yara almış olsa da, bugün '89'da bulduğumuz noktanın çok çok ilerisindeyiz. Darbecilerin hareket yönetimine el koyduğu ve bizim darbecilere karşı mücadeleyi öne çıkardığımız sürecin bize kaybettirdiği zamanı kısa sürede telafi edecek güç ve olanaklara sahibiz. Bu güç ve olanaklar, kadrolarımızın cesaretiyle, atılganlığıyla, enerjisiyle birleştiğinde şehitlerimize verdiğimiz ilk sözü, partili olmayı hemen önümüzdeki ilk görev olarak yerine getirmemiz için geriye hiçbir neden kalmıyor demektir.

- 1) Clausewitz, syf.109
- 2) Clausewitz, syf.44
- 3) Clausewitz, syf.46
- 4) Clausewitz, syf.63
- 5) Faaliyet Raporu, syf.48
- 6) Faaliyet Raporu, syf.52
- 7) Clausewitz, syf.93
- 8) Clausewitz, syf.62

KOMİTELER, HÜCRELER VE SİLAHLI EKİPLER, İŞLERLİK VE BAZI KURALLAR

Her çalışma alanında, bölge ve birimlerde örgütlenmemizi komiteler, hücreler ve silahlı ekipler temelinde şekillendirmeliyiz.

İlk etapta parti öncesi ciddi bir örgütlülük yaratmak, adım adım organlaşma ve uzmanlaşmayı hayata geçirmek, en önemlisi de kolektif çalışmayı özümsemek için bu gereklidir. Ters durumda bireylerin omuzunda ve onların kararlarıyla sürdürülen faaliyetin gerekli verimli çalışmayı yaratamayacağı gibi, kısırlığa, bireyciliğe, özerklik eğilimlerine, insan yetiştirmeme, yenilerin önünü tıkama ve nihayetinde yanlış kararların uygulanmasını da beraberinde getirecektir.

Birçok çalışma alanında uzun süre bireysel karar alan ve uygulayan kadrolarda, kolektif örgütlülüğe karşı ayak diremelerin olduğu da görülmektedir. Kuşkusuz, istediği kararı alma, davranışlarında özgür olma, küçük burjuvazinin hoşuna giden bir özelliktir. Bireysel kararlar, belki bir süre hareketlilik de sağlar, ama uzun vadede tıkanmaya ve zaafa dönüşmeye mahkumdur. Bu gidişin önüne geçilmez, kolektif mekanizmalar oluşturulmazsa, küçük dükalıkların yaratacağı sorunlarla uğraş-

Örgütlenmemiz, legal ve illegal alanı birlikte ele alan komiteler üzerine oturmalıdır.

Komitelerimiz, esas olarak illegal temelde örgütlenmesine karşın, legalitedeki çalışmaları dışlamayan, tersine önem veren bir perspektifle hareket etmelidir.

maktan, başka sorunlarla uğraşacak zaman bulamayız. Küçük burjuvazinin hep daha çok yetki isteyen ama kolektif çalışma ve disiplinden sıkılan özelliklerinin yok edilmesi de ancak örgütlü ve kolektif bir çalışma içinde olanaklıdır.

Birçoklarının çokça dediği gibi, sadece şematik olarak bir araya gelmiş, kolektif örgütlerden, ilişkilerden, işlerlikten habersiz, her gün bölünüp parçalanan ve kolektifliği bölünmenin bir aracı yapan bir örgüt olmamalıyız. Bunun için de örgüt üyeliği, organlaşma ve kolektif çalışma, partileşme süreci diye adlandırdığımız örgütlenme sürecinde öğrenilmelidir. Öğrenme soyut olmayacağına göre, bizzat pratik içinde özümsecektir. Partileşme sürecinin merkezi orga-

nizasyonu veya merkez komitesi, nasıl bir parti, nasıl bir mücadele ve nasıl bir devrim sorusuna verdiği cevaplar doğrultusunda kadrolaşma ve buna uygun pratiği örgütlemeye çalışır. Önündeki temel hedefler; kadrolaşma, hedeflenen devrim anlayışı perspektifini çok yönlü hayata geçirecek partinin oluşturulmasıdır. Bu partiye ulaşmak için ideolojik birlik ve organlaşmanın sağlanması esastır. MK, ideolojik birlik, organlaşma ve kadrolaşmanın parti öncesi veya parti aşamasındaki örgüt niteliğine gelinceye kadar süreci aşmada hareketin kaderini seçme ve seçilme hakkıyla, zaafa uğratabilir. Böylesi hassas bir süreçte seçme, seçilme gibi yöntemlere başvurulması; ideolojik birliğin bozulması, küçük burjuva zaafılarıyla hizipleşme ve tasfiyeciliğin ortaya çıkması ile bu sürecin daha sancılı ve uzun sürmesi anlamına gelecektir. Nitekim bugün Türkiye'de kendisine parti adını veren veya her gün "konferans"lar yapan, seçim esasına göre kurulduklarını ve yönetildiklerini iddia eden örgütler bolcadır. Ama hepimizin bildiği gibi, bu "örgüt" ve "parti"lerin ne kitleler üzerinde ciddi bir saygınlığı, ne de güçleri vardır. Tamamen mar-

jinal durumdadırlar. Birçoğu da mülteci örgütler durumunda olup, sözünü ettikleri gibi parti organları, konferansları ve seçimleri de yapılmamaktadır. Ancak karikatürize bir tarzda 3-5 kişinin toplam konuştuğu ve konuşurken de hizip ve tasfiyelerin yaşandığı, her gün bölünüp parçalanan, örgüt ciddiyetinden uzak yapılardır. Biz bu tür "örgütçük", "particik"lerden olmamalıyız. Böyle olmamak için de parti olayını ciddiye almalıyız. Elbette bu ciddiye alma, partiyi fetişleştirme anlamına gelmez. Fakat örgüt üyeliği, kolektif çalışma, organlaşmanın işlerliği bilmeden, ideolojik birlik sağlanmadan ileri adım atılamaz. Bugün görünürde ideolojik birlik konusunda ileri mesafeler aldığımız şeklinde bir imaj vardır. Bu yanıltır. İdeolojik birlik, sadece soyut teorinin tekrarı değildir. Böyle ele alınırsa, bu birliğin yıllar öncesi de gerçekleştiği söylenebilir. Çünkü soyut, teoride farklı düşünen çok azdır veya yoktur. Ama esas olan, ideolojiyi yaşamıyla bütünleştirmek, her yönüyle kendini davaya adanmak, ortak bir ruh hali, davranış birliği ve güven yaratmaktır. Bu ise ancak ideolojinin pratiğe geçmesi, denenmesi ile olanaklıdır. Tüm bunların üzerinde ve en önemlisi de örgütsel şekillenme, örgüt ruhu ve bunun taşıyıcısı, yayıcısı bir çekirdek yaratılmadan, bu çekirdeğin çevresi güvenilir, ideolojik bağlı-

lığı ve denenmişliğinden kuşku duyulmayan ileri kadrolarca sarıp sarmalanmadan, parti veya seçim esasına dayanan bir örgüt yaratılamaz. Bu özgün bir durumdur. Bunu genel M-L teorik örgüt şeması kısıtlarıyla açıklayamayız. Ayrıca kendimizi bu tür kalıplara da mahkum etmemeliyiz. Bu aşamada merkezi organizasyona güven ve merkezîyetçilik esastır. Güvenin olmadığı yerde, hak-hukuk arayışlarının zaafa dönüşmesi kaçınılmazdır ve bu zaafı hiçbir yazılı kural engelleyemez.

Örgütlenme, organlaşma ve örgütlenmelerin uzmanlaşması ve yaygınlığı, PASS perspektifindeki mücadeleyi hayata geçirecek niteliğe ulaşmadan partiye varılamaz. Bu aşama, merkezin iradesi altında adım adım şekillenmek zorundadır. Merkezi iradeyi kabul etmeyen, ideolojik farklılıkları olanlar, bu sürecin ve saflarımızın dışına düşerler.

MK, sürecin tamamlandığı tespitine vardığında, örgütün ileri kadroları ve çeşitli bölge veya organ temsilcilerinin katılımı ile yapılan konferans, örgütün nicel ve nitel durumunu, ideolojik yapılanmayı, örgütün nasıl bir şekil alacağı, MK'nın yeniden seçimi, sürecin taktikleri vb. sorunları ele alır ve karara bağlar. Burada tüm kararlar, konferansa katılanlarca alınır ve örgüt yeni bir aşamaya geçmiş olur. Bu aşama, parti veya parti ön-

cesi bir örgüttür. Karar, konferansındır.

Konferans öncesi, örgütün tüm üye ve organları; MK'nın iradesine uymak zorundadırlar. Elbette bu irade, sadece emir veren bir mekanizma olmayacaktır. Üyeleriyle ideolojik birliği hedefleyen, onları katılımcılık çerçevesinde eğiten, temel sorunlarda düşüncelerini alan bir işleyiş olacaktır. Ama demokratizm gibi bir zaafa düşüp, kendini yok etme yoluna gitmeyecektir.

Gelenen aşamada örgütün geleneksel kurallarla şekillenmesinden yavaş yavaş çıkıp, örgüt üyeliği, aday üye ve sempatanların ayırımının yapıldığı bir işlerliğe kavuşmalıyız. Kim örgüt üyesidir, kim değildir, örgüt üyeleri nasıl seçilecektir, hangi kurallara uymak zorundadırlar vb. belirlenmelidir. Örgütü bu tarz bir işlerlik ve oluşuma doğru yönelterek belirsizlikleri giderek ortadan kaldırmak ve yukardan aşağıya faaliyet içinde bulunan tüm örgüt birimlerini yeniden yaratmak gerekmektedir.

Örgütlenmemiz, legal ve illegal alanı birlikte ele alan komiteler üzerine oturmalıdır. Komitelerimiz, esas olarak illegal temelde örgütlenmesine karşın, legalitedeki çalışmalarını dışlamayan, tersine önem veren bir perspektifle hareket etmelidir. Bunun için de illegal komite içinde legal alanda bulunan yoldaşlarımız da olmalı-

dır. Burada sorun, legaldeki deşifrazyondur. Bunun için de her alanda olduğu gibi, burada da polis takibine karşı profesyonelleşmek zorunlu bir görevdir. Profesyonelleşme için yoğun çaba yanında, polis takibi konusunda yetkin, pratik, kamufle olmasını iyi bilen kuryeler ve uygun kurumlaşmalar yaratarak, risk faktörünü asgariye indirmeliyiz.

Legalite ile illegaliteyi ustaca birleştirmek, büyük bir önem taşımaktadır. Bunun yapılamadığı koşullarda, sınırlı sayıda insanın kısırdöngüde tartışmaları, güncel pratik üretmemeye, kitlelerle bütünleşmemeye ve giderek durağanlık kaçınılmazdır. Ardısıra ideolojik bölünmeler, hizipler vb. gündeme gelir. Devrim anlayışımız çerçevesinde hem en geniş kitleyle kucaklaşmak, hem de her koşulda ayakta kalabilecek ve hiçbir yasal mücadele olanağının kalmadığı koşullarda dahi geniş kitlelerle iletişimimizi sağlayacak bir örgütlenmenin yaratılması çabalarımızı yoğunlaştırmalıyız. Örgütlenme, sağlıklı bir perspektifle ele alınmaz ve bu oluşum bir sanatçı titizliğiyle işlenmezse, çok sözü edilen mücadele ivmesinin yükseltilmesi, yeni yenilgileri beraberinde getirecektir. Elbette önce örgütlenelim, sonra mücadele edelim gibi sıg bir anlayış içerisinde olmayacağız. Ama attığımız her adım, her eylem; ekonomik, demokratik, siyasi,

ideolojik tüm faaliyetimiz örgütlenmemizi güçlendirici, yayıcı bir fonksiyon görmelidir.

Devrim anlayışları belirleyici olmakla birlikte, Türkiye gerçeğinde çeşitli örgütler legal ve illegalitenin uygun bir birleşimini de yapamadığından, ya alabildiğine yaygın fakat tam anlamıyla şekilsiz bir örgütlenme (aslında örgütsüz); ya da illegalite adına kendini kitlelerden soyutlamış, sınırlı sayıda insanların olduğu örgütler görülmüştür. Hala da aynı anlayış içerisinde olanlar var. Örnek olarak ele almak gerekirse, DY bu örgütsüzlüğe ve şekilsizliğe en iyi örnektir. 12 Eylül öncesi DY böyle bir oluşumdur. Kimin DY'li olup olmadığının belli olmadığı, herkesin kendine DY'li dediği, pratikte doğru bildiğini yaptığı ve alabildiğine legalize olmuş bir durumdaydı. Legalizm, günceli yakalama ve kadroların kendi başına hareketi, kısa vadede yaygın fakat kof bir gelişme yaratmaktadır. Ama uzun vadede örgüt olamama, hareket edememe, hizipler, özerk eğilimler ve zor karşısında tamamen dağılmayı beraberinde getirmektedir.

Çok az sayıda insandan oluşmuş, ama gizliliği olan örgütlere örnek ise TİKB, DK gibi örgütler verilebilir. Bunlar, devrim anlayışlarının sonucunu olarak, kitlelerden soyutlanmış, güncelden uzak, illegalitenin dehlizlerinde boğulan yapılar olmuşlardır. Ne ge-

niş bir kitleselliğe, ne de yeterli kadroya sahip olamamışlardır. Sonuçta iki uç örnek de en ağır darbeleri yemekten ve yok oluşun eşiğine gelmekten kurtulamamışlardır.

Biz de en geniş kitleyle ilişkiyi hedefleyen ama sürece uygun dar, profesyonel örgütlenmelerimizi yaratamazsak, kitlelerden tecrit olup, kendiliğindencilığe düşmek veya legalize olarak her gün biraz daha genişleyen ama kof, hantal, her alanın kendi başına buyruk hareketlerinin yoğun yaşandığı bir örgüt oluruz. Böylesi bir örgütün sözünü ettiğimiz ruhi şekillenmeyi ve davranış birliğini yaratarak partiye ulaşması hemen hemen olanaksızdır.

Örgütümüz, kurallı bir örgüt olacaktır. Ama kurallar ve illegalite fetişizmine kapılıp "örgütçülük" de oynamayacaktır. Bu anlayışla, tüm sorumlu yoldaşlar ve kadrolar düşmanın gücünü küçümsemeden, legal ve illegalitenin birleştirilmesi üzerine yaratıcı bir şekilde düşünmeli ve pratikte perspektifimizi zenginleştirmelidirler.

Yeraltı örgütlenmemiz, bölgelerde, kentlerde, çalışma alanlarında komiteler, hücreler, silahlı ekipler ve askeri komitenin sorumluluğunda SDB'ler temelinde gelişecektir.

Komiteler

Bölge, birim ve çalışma alanlarındaki faaliyetten so-

rumlu olacaktır. Komite elemanları, örgüt üyesi olup, asgari M-L teoriyi kavramış, çeşitli alanlarda denenmiş, hareketle ideolojik birliğinden şüphe edilmeyen, güvenilir, örgütçü ve kitlelerle bağ kurma yetenekleri gelişmiş kadrolardan oluşur.

- ☆ Komite üyeleri merkez tarafından atanır.
- ☆ Komite üyeleri, koşullara göre artıp eksilmekle birlikte, esas olarak üç kişiden oluşmuş olup, içlerinden biri merkez tarafından siyasi sorumlu olarak atanır.
- ☆ Komite, kolektif karar alır ve kendi içinde görev bölüşümü yapar.
- ☆ Belirsizlik, tereddüt alanında, eylem içinde ve komitenin toplanmasının olanaksız olduğu koşullarda, siyasi sorumlu belirleyicidir.
- ☆ Siyasi sorumlu, komiteyi toplama, hareketle bağ kurma, hareketin emir ve görüşlerini komiteye iletmek durumundadır. Komite, üyelerinin ve alt birimlerinin öneri ve düşüncelerini, hareketin istemi halinde gerekli bilgileri iletmekle yükümlüdür. Siyasi sorumlu, aynı zamanda komitenin güvenlik sorumlusudur. Örgüte ajan, muhbir sızmasını engelleme, örgüt üyelerinin polis takibi, toplantı yerleri, ev,

işyeri vb. araçlarının kullanımı konusunda üyeleri eğitime ve denetleme durumundadır.

- ☆ Komite üyelerinden biri legal alanla sorumludur. Legal alanla sorumlu üyenin polis takibi konusunda profesyonelliğe sahip olması üzerinde titizlikle durulmalıdır. Buna karşın, legal komite üyesiyle ortak toplantılar sık yapılmamalı, ama iletişimin aksamaması için kurye ile veya uygun haberleşme kanalları bulunmalıdır.
- ☆ Legaliteden sorumlu komite üyesi de legal komite kurmalıdır. Bu komite, yeraltı komitesi üyesi aracılığıyla esas komiteye bağlı çalışır, emir ve düşüncelerini uygular.
- ☆ Komite üyelerine bağlı hücreler, silahlı ekipler ve alt komiteler olacaktır.
- ☆ Komite içinde askeri olarak deneyimli olan üye, askeri sorumlu olmalıdır.
- ☆ Üye alımı, ihraç etme veya geçici ihraç, üye adaylığına indirme, ölüm vb. cezalar, merkezin denetimindedir. Komite üyeleri ancak en kısa sürede merkeze haber vermek koşuluyla suç işleyen, ajan ve muhbir olan veya şüphelenilen kimseleri gözaltına alma, ilişkilerini dondurma müeyyidelerini uygulayabilirler.

- ☆ Her türlü silahlı eylem, kampanya vb. çalışmalar, merkezin onayından ve denetiminden geçmeden gerçekleşemez.
- ☆ Merkezi gönderilen bildirimler dışındaki illegal bildirimlerde bölge komitesi imzası kullanılacaktır. Örneğin, Devrimci Sol Ege Bölge Komitesi gibi.
- ☆ Komite üyelerinden biri mali sorumluluğu üstlenir ve tüm harcamaların denetimini sağlayarak, istenildiğinde hesap verir.
- ☆ Komite üyeleri, birbirlerinin ilişkilerini ayrıntılı bilmeyecek, ancak nitel ve nicel boyutlarıyla bilecektir. Siyasi sorumlu ise ayrıntıları bilmek zorundadır.
- ☆ Komite üyesi, alt birimlere veya hücrelere üye alınırken üyenin açık kimliği, özgeçmişi, bulunduğu faaliyetlerini açık haliyle siyasi sorumluya sunar. Başka tanıyanlar varsa, onları da belirtir. Siyasi sorumlu, üyelik talebini doğrudan merkeze sunar. Merkez onaylarsa, üye adayı veya üye olarak göreve başlar.
- ☆ Komitelerin yeniden oluşumu, feshedilmesi vb. yetkiler merkezin denetimindedir.

Hücreler

Yeraltı örgütlenmemizde, kitlelerle bağımızı sağlayan, giderek yaygınlaşan ve her ko-

şulda kitle hareketi özelliği gösterebilmemiz için hücreler temelinde örgütlenmeliyiz.

- ☆ Hücreler, DKÖ'lerden fabrikalara, köylere, mahallelere, sokaklara, işyerlerine kadar tüm çalışma alanlarında oluşturulur.
- ☆ Hücreler, genel olarak üç kişiden oluşur ve her biri örgüt üyesidir.
- ☆ Her hücrenin siyasi sorumlusu vardır.
- ☆ Hücre elemanları, mümkün oldukça deşifre olmamış, az deşifre olmuş üyelere seçilir.
- ☆ Hücre elemanları polisle mücadele yöntemlerini bilmek ve başka hücre elemanlarına öğretmek zorundadır.
- ☆ Hücre üyelerinin her biri, kendine bağlı hücreler oluşturur.
- ☆ Hücrelerin bulundukları alanda nasıl çalışacakları, hangi işleri görecekları komiteler tarafından programlanır. Hücreler, bulundukları birimde, devrimci propaganda yapma, yeni üyeler kazanma, hareketin yayınlarını dağıtma, kendi iç eğitimlerini yapma vb. görevlerle yükümlüdür. Bu görevler, birime göre farklılıklar ve özgünlükler gösterir.
- ☆ Özel görevlerle yüklü hücreler de olabilir.
- ☆ Hücreler, bağlı bulundukları komitelerin verdikleri

görevleri, siyasi sorumluları aracılığıyla alır ve yerine getirirler.

- ☆ Siyasi sorumlu aracılığıyla örgütle bağları sağlanır.
- ☆ Hücreler birbirini tanımaz.
- ☆ Hücreler, legalitedeki sorumlulardan üye isteyerek şekillenmemelidir. Esas olarak legal sorumlulara dayanmadan bulunmalıdır. Hücre elemanı legal de olabilir, ama ilişkileri gizlidir.
- ☆ Çalışmamızın olduğu her alanda hücre oluşturmak, her üyenin görevidir.

Silahlı Ekipler

- ☆ Silahlı ekipler bölge, birim ve çalışma alanlarında olup, hücre sistemi ile çalışırlar.
- ☆ Bağlı oldukları komitenin siyasi sorumlusuna veya komite içindeki askeri sorumluya bağlıdırlar.
- ☆ Her bölge, birim ve çalışma alanlarında faaliyet gösterirler.
- ☆ Ekip üyeleri, örgüt üyesidir.
- ☆ Her türlü silahlı eylemleri örgütlülük içerisinde gerçekleştirir. Bağımsız eylem yapamazlar.
- ☆ Ekip üyeleri, kitleler içerisinde siyasi faaliyet sürdürür ama gizliliğini korur.
- ☆ Eylem planlarını ortak yaparlar. Anlaşmazlık halinde üst komiteye başvururlar ve bağlayıcı karar alı-

nır. Ekip karara uymak zorundadır. Eylem anında ve belirsiz anlarda kararları siyasi sorumlu verir.

- ☆ Ekip üyeleri silah, patlayıcı, sabotaj ve saldırılar konusunda uzmanlaşmalıdır. Askeri faaliyet sıradan bir görev gibi değil, yaratıcı bir görev olarak ele alınmalıdır.
- ☆ Ekip üyesi, silahından sorumludur.

Uyarılar

- ☆ Polis takibi getirme, operasyona ve deşifre etmeye neden olma,
 - ☆ Polisle açık veya gizli işbirliğine girip ihanet etme,
 - ☆ Örgüt kararlarını uygulamama,
 - ☆ Örgütün mal varlığını ve prestijini kendi çıkarları için kullanma,
 - ☆ Örgütten ilişkileri gizleme,
 - ☆ Hizipçilik, komploculuk, hareket aleyhine çalışma,
 - ☆ Yetkilerini aşarak eylem kararları alma ve örgütü riske sokma,
 - ☆ Kadın-erkek ilişkilerinde kuralsız ve zaafli hareket etmek
- ağır suçtur. Suçlar karşısında ölüm, ihraç, geçici ihraç, uyarı, üye adaylığından düşürme vb. cezalar uygulanır.

Mart 1990

**Devrimci Sol
Merkez Komitesi**

Dersim Kır gerilla birliklerimizle röportaj:

BAHARLA BİRLİKTE HER ALANDA ATILIM

**KIR MÜCADELESİNİN
YERİ, ÖNEMİ GENEL
HATLARIYLA NEDİR?**

Bugüne kadar yan-sömürge ve yeni-sömürge ülkelerde gerçekleştirilen devrimler, kır mücadelesinin büyük öneme sahip olduğunu göstermiştir. Bir yeni-sömürge olan ülkemizde şehirler giderek öne çıkmış, önemi artmış olsa da kırlar stratejik önemini önemini korumaktadır. Kırsal alanlar, emekçi halkın -tabii başta da yoksul, topraksız köylünün- oligarşiyle olan çelişkilerinin uzlaşmazlığı ile ve iktidarların sürekli tarımın, köylülüğün aleyhine geliştirdiği politikaların emekçilerde yarattığı hoşnutsuzlukla devrimci mücadeleye kanalize edilebilecek büyük bir potansiyeli barındırmaktadır. Ayrıca düşman güçlerinin rahatlıkla denetim sağlayamayacağı bir alan özelliğini göstermesi ve halk ordusunun yaratılmasındaki yeri ve rolüyle kırları temel hareket alanlarından biri olarak görüyorum. Kırlara bu önemi vermemize rağmen, oportünizm ve revizyonizm "sizler şehir örgütüsünüz", "kırlarda mücadele anlayışınız yok", "neden kırlara çıktınız" vb. yaklaşımlarla mevcut konumumuzu ve görüşlerimizi çarpıtmaya ve bulanıklaştırmaya çalışıyor. Başından itibaren Birleşik

Dersim Kır Gerilla Birliklerimizle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

"Sabo'lara verdiğimiz sözü tutarak, Dersim'in dört bir yanında emekçilerin orak-çekeçli yıldızını dalgalandıracağız." sözünü veriyor gerillalarımız. Dersim dağlarında halaya duracağız diyorlar.

Gerillalarımız çalışmalarıyla, mücadeleleriyle yeni birikimlerimizi oluşturuyorlar. İktidar yürüyüşümüzde giderek daha büyük roller üstlenmeye hazırlanıyorlar.

Devrimci Savaş perspektifine sahip olan hareketimizin çeşitli nedenlerle kırsal alana müdahalesinin yetersiz kalmasını her zaman kullanan sol, bugün artık kırlarda bir güç haline gelmemiz karşısında böylesi yaklaşımlara başvuruyor. Onların bu çabalarına en doğru yanıt Kızıldere ve bugün kırlarda şehit düşen yoldaşlarımız veriyor. Kızıldere THKP-C'nin kırlara girişinin bir göstergesidir. Fakat bugüne kadar kırlarda istikrarlı bir gelişim çizgisini tutturamadık. Çeşitli olumsuzluklarla kesintilere uğrasa da kırsal alandaki mücadelemiz kimse tarafından inkar edilemeyecek kadar ortadadır. 12 Eylül öncesi dönemden 1985 yılına kadar hareketimizin kırsal alanlarda faaliyeti olmuş ve bu dönemde birçok eylem gerçekleştirmiştir. 1980'de 1938 Dersim olaylarından bu yana Kürdistan'da direkt devlete yönelik ilk si-

lahlı çıkış yapılmış, Perdek Dere nahiyesi karakolu basılarak silahsızlandırılmıştır. Hareketimiz kır gerillası hazırlıklarını ülkenin belli başlı bölgelerinde tamamlamış, sınırlı olsa da eylemler ortaya koymuştur. Kırlarda yürütülecek mücadele bizim için olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Verdiğimiz bu önem doğrultusunda mücadeleyi oturup yaygınlaştıracaktır. Biz Devrimci Sol olarak ne dediysek yaptık. Bu dediğimizi de yapacağız.

FAALİYETLERİNİZİN BAŞLANGICINI VE GELİŞİMİNİ ÖZETLER MİSİNİZ?

Başta da söylediğimiz gibi, Devrimci Sol'un kır gerilla faaliyetleri 12 Eylül öncesine dayanmaktadır. 1985 yılında kesintiye uğrayan faaliyetlerimizin bu alanlarda yeniden başlatılması 1991 yılına denk düşmektedir.

İlk anda bölgeyi tanıma, ilişki sağlama ve altyapıyı oluşturma çabalarımızın yanı sıra istihbarat çalışmalarımız oldu. Daha sonra bu çalışmalarımız bölge genelinde yayılma, savaşçı sayımızı çoğaltma, düşmana vurma gibi hedeflerle geliştirildi. Bugün Dersim'in belli başlı bölgelerine açılmış durumdayız. Savaşçı alımımızı, kısa bir süre kesmemize rağmen, birçok savaşçıyı birliğimize kattığımız gibi, birçok savaşçı da hazırlanmış durumdayız. Ayrıca düşmanı rahatsız etmek ve zarar vermek doğrultusunda sınırlı da olsa eylemlerimiz oldu. Hozat'a bağlı Kurukaymak (Tanzi) karakoluna yönelik ve Hozat ilçe merkezine pusu atan özel tim elemanlarına karşı taciz etme eylemlerimiz oldu. Yine Hozat'ın Hıdırdamlar mevkiinde düşman konvoyuna pusu atma eylemimiz oldu. Bu eylemde düşmana ilk anda 3, daha sonra yaralılarından 4 ölü, toplam 7 kişi kayıp verdirdik. Eylem sonrasında birliklerimiz geri çekilerek, kayıp vermeden üslerine ulaşmıştır. Bugüne kadar önümüze koyduğumuz hedefleri gerçekleştirmek için önemli mesafeler katettik. Bundan sonra da her alanda atılım yapmayı hedefliyor ve bunu başaracağımızı söylüyoruz.

BU ATILIMLA HEDEFLEDİĞİNİZ SAVAŞ NASIL BİÇİMLENECEK? GERİLLA SAVAŞI STRATEJİNİZ NEDİR?

Gerilla savaşı halk savaşı stratejisi içerisinde birinci aş-

manın temel mücadele biçimidir. Bundan dolayı taktiğin konusu içerisine girmektedir. Fakat gerilla savaşı olmazsa olmaz bir konuma sahip olduğundan ve halk savaşı stratejimizin oldukça uzun bir evresini kapsadığından, bu taktik aşama stratejik bir önem kazanmıştır. Gerilla savaşı sadece askeri bir savaş değildir, politik gerçekleri açıklama, bu doğrultuda sömürgecilerin iktidarına karşı açık hedeflere yönelme ve iktidara alternatif olma yanından dolayı politik bir nitelik taşımaktadır. Yani savaşımız politik bir askeri savaştır. Ayrıca bizim gibi yeni-sömürge ülkelerin, özellikle-rinden dolayı halk kitlelerini bilinçlendirmek ve örgütlen-dirmek, harekete geçirmek için yürütülen temel mücadele biçimi olduğundan, bu silahlı propaganda olarak da adlandırılmaktadır. Bunların yanı sıra gerilla savaşımız Birleşik Devrimci Savaş esprisiyle şehir-kırdiyalektük bütünlüğü içerisinde yürütülmektedir.

AJİTASYON- PROPAGANDA ÇALIŞMALARINIZ BURADA NASIL BİÇİMLENİYOR?

Ajitasyon-propaganda çalışmalarımızın temeli, halkı sıcak savaşa katmaktır. Belli oranlarda politize olmuş yöre halkının, bugün mücadeleye katılımlarının önündeki en büyük etken, devrimcilere duyduğu güven eksikliği ve kendilerine güvensizlikleridir. Biz bu engelleri kaldırma doğrultusunda faaliyet yürütmekte ve

ajitasyon-propaganda faaliyetlerimizi bu bakış açısıyla sürdürmekteyiz. Özellikle halkımıza yaşantımızla örnek olmayı ve bunların üzerine ajitasyon-propagandayı düşündük ve böyle hareket ettik. Bu, yaşamda yerini buldu ve halkımız yaşamımızı örnek almaya başladı.

12 Eylül darbesiyle yenilenen başaramama korkusunu halkımızın üzerinden atmak için mücadele ediyoruz. Diğer sol gruplar gibi kendi dışındaki hareketleri eleştirerek taban kazanma politikasının aksine biz düşmanın teşhirini esas alarak, düşmana karşı ne yapılması gerektiğini anlatarak insanlarımızı bu temelde kazanmaya çalıştık. Bilinçlendirmeyi esas alan bu çabalarımız halk üzerinde olumlu etkiler yarattı. Bunların yanında devrim şehitlerimizi sahiplendirme bilincinin verilmesi doğrultusunda çabalarımız oldu. 12 Eylül'den sonra ilk defa şehitlerimiz sahiplenildi. İstanbul'da şehit düşen Hayri Koç yoldaşımızın cenazesi kitlesel bir şekilde Çemişkezek'te, şehitlere layık bir şekilde kaldırıldı. Bunların yanı sıra Nuretin Güler, Ali Hüseyin Avcı yoldaşlarımız ölüm yıldönümlerinde mezarları başında kitlesel bir şekilde anıldı. Yine diğer sol grupların şehitlerini bizim şehitlerimiz görüp, tüm devrim şehitlerinin cenazelerine sahip çıkılması gerektiğini bilince çıkarmaya çalıştık. Bu çabalarımız sonunda sahip çıkma geleneğini belli oranlarda oturttuk.

Bunların yanı sıra halkın

sorunlarının çözümü doğrultusunda, keza savaşı kazanılması, halkın kendi örgütlerini yaratma noktasında ajitasyon propagandalarımız oldu. Bu çalışmalarımızı köy toplantılarında anlatarak, hareketin çıkarttığı yayınları okuyarak ajitasyon-propaganda çalışmalarını yürütüyor, pekiştiriyoruz.

BÖLGEDE MİLİS ÇALIŞMALARI VAR MI?

Mücadelemiz içerisinde milis örgütlenmesini geliştirmeye özel önem veriyoruz. Çünkü milislerin savaşı sayısını artırma, yarı gerilla olma özelliği ile her alanda düşmana kayıp verdimeden, rahatsız etmeye, olanaklarına, halk ile köklü bağlar oluşturmaktan, istihbarat birimlerimizin lojistik ihtiyaçlarının karşılanması kadar birçok katkıları vardır. Ayrıca yöre halkının sorunlarına ve yöre halkımızın taleplerine cevap vermek konularında da milis örgütlenmesinin katkıları olacak, gerillanın bu tür sorunlarla bilgilendirmesinden kaynaklanan enerji ve zaman kaybını önleyecek, gerillaya bu noktada destek olacaktır. Fakat bu aşamada halk içerisinde sorunların çözümünü birliklerimiz sürdürüyor. Öncelikle milislerimize örnek olacak, perspektif sunacak ve halka güven yaratacak adalet ve ahlak anlayışımızı oturtmamız gerekiyor. Bu değerler oturduktan sonra bu görevlerimizi de milislere devredebiz. Savaşı yükseltmemize paralel olarak, milis örgütlenmemizi daha sağlamlaştırıp, yaygınlaştıracğız.

GERİLLA SAVAŞINDA KADININ ÖNEMİ VE YERİ NEDİR?

Nikaragua'da "Sandino'nun kızları", El Salvadorlu kadınlar ve daha birçok yerde kadınlarımız en önde yer almış ve devrimlerin önemli motor güçlerinden biri olmuşlardır. Bizler de kadınlar olmaksızın devrim, devrimler olmaksızın da kadının kurtuluşu gerçekleşemez perspektifiyle hareket ediyoruz. Savaşımız içerisinde kadın-erkek ayrımını ortadan kaldırıp, yoldaşlık ilişkilerini oturtmuş durumdayız. Çatışma anında omuz omuza verdiğimiz mücadelede, kadın yoldaşlarımızla her alanda birlikte hareket etmekte, herhangi bir ayırım yapmamaktayız. Hareketimizin merkez komitesinde yer alan Sabahat'ın korkusuzca direnişi, Perihan'ın özverisi, fedakarlıkları, Esma'ların kanlarıyla duvarlara örgütümüzün ismini yazan inançları, kararlılıkları kadın yoldaşlarımızın her alanda işleri başıyla götürdüğünü gösterdi. Bizler de bu özelliklerini bildiğimiz bayan yoldaşları geleceğin birer yöneticisi, birer komutanı olarak görüyor, bu yönde bayan yoldaşlarımızın yetkinleşmesine ve önlerinin açılmasına özel önem veriyoruz.

HALKIN SORUNLARINA VE TALEPLERİNE NASIL CEVAP VERİYORSUNUZ?

Bizler halkın sorunlarını, kendi sorunlarımız olarak görüyor ve bu doğrultuda hareket ediyoruz. Halkımızın doktoru, dert dinleyicisi, en yakın arkadaşı olma, acılarını, sevinçleri-

ni paylaşma noktasında kendimizi sürekli sorumlu hissettik. Köylüler arasında çıkan sorunlarda çeşitli çalışmalar yaptık. Bu çalışmalar içinde hep ikna yöntemini seçtik. Köylüler arasındaki sorunlara giren diğer siyasi hareketler, genellikle bunları çözememiş, yanda bırakmış, çözeceği yerde büyümüş. Diğer yandan halk da zaman zaman kendi çıkarları için bu hareketleri kullanmaya çalışmış. Yani yaşanan bu olumsuzluklar, halkta devrimci adalete yönelik bir güvensizlik yaratmasına karşın, biz sorunları çözmeye doğrultusundaki yöntemlerimiz ve kararlarımızla halkın güvenini kazanmış durumdayız. Ayrıca ormanların tahrip edilmesinin önlenmesi doğrultusunda kararlarımız ve çalışmalarımız oldu. Kumar olayını kaldırmak için öncelikle taraftarlarımızdan başlayarak kumar oynayanları uyardık, tavır aldık. Halkımız bugün Devrimci Sol'un adaletine, ahlakına güvenmekte, saygı duymaktadır. Oligarşinin mahkemelerine güvenmeyen halkımız, sorunlarını bize iletmekte ve çözmemizi istemektedir.

FAALİYETLERİNİZİN BAŞLANGICINDAN BUGÜNE BÖLGE HALKININ SUNDUĞU DESTEK VE KATILIMIN BOYUTLARINI, BU KONUDAKİ DÜŞÜNCELERİNİZİ AÇAR MISINIZ? FİİLİ KATILIM OLUYOR MU?

Bölgede faaliyet yürütmeye başladığımızda halk yiye-

cek vermekte ve barınma olana-klarını vb. sunmaktaydı. Sanki devrimi biz gerillalar yap-
caktık gibi bir imaj
oluşturulmuş. Bu imajı
oluşturanlar yine diğer sol
gruplardır. Bazı sol hareketler
tarafından halk kesimi yiyecek
ve barındırma ilişkisi olarak
görölmüş ve yanlış bir bilinç
oluşturulmuş. Halkımız yıllardır
gördükleri siyasi baskıya
rağmen, siyasi hareketlerin
yaptıkları yanlışlıklara rağmen,
hala daha devrimcilere sıcak
bakmalarından görüyoruz. Biz
de halkımızın savaşa katılımının
önündeki engelleri kaldırma
yönünde çabalar sarfettik.
Destekleme konusundaki yanlış
bilinçlenmeyi belli oranlarda
ortadan kaldırdık. Bugün bölge
halkı bizleri saymakta,
sevmekte, birçok yönden des-
teğini sunmakta, kısacası bizi bir
umut olarak görmektedir. Her
yaştan insanlar savaşa katılma
arzularını anlatmaktadır. Hal-
kımızın desteğini, uğradığımız
ilişkilerimizin kısa bir süre de
uğramadığımızda bizi merak et-
mesinde, özlemesinde ve bu öz-
lemlerini çeşitli biçimlerde dile
getirmelerinde görmekteyiz.
İnsanlarımız "İşte çocuklarım,
istediğinizi istediğiniz zaman
alabilirsiniz" diyorlar. Çocukları-
nı gerillaya veren bu değeri an-
lamak lazım. İnsanlarımız
çocuklarını halaylarla gerillaya
verebiliyorlarsa; savaşa katılan
yoldaşlarımızın anaları, onlara
"Eğer yoldaşlarına layık olmaz-
san benim oğlum değilsin" diye-
biliyorlarsa desteğin ne boyutta
olduğu görülebilir.
Çalışmalarımız doğrultusunda
birçok yeni savaşçı adayı çıkıyor.
Yöre halkından savaşçı alımına
başlayalı kısa süre olmasına
rağmen, birliğimize birçok

savaşçı katabildik. Ve birçok
savaşçı adayı hazırlayabildik. Biz
savaşa katılmak isteyenleri he-
men birliğimize almıyor, belli
bir deneme sürecinden
geçiriyoruz. Bu süreçte tavırları,
davranışları, ahlakı, disiplini vb.
kimliğini ispatlamış, fedakar ve
düşmana olan kiniyle savaşma
arzusu yüksek olanları
birliğimize katıyoruz.

GENEL OLARAK YAŞADIĞINIZ SORUNLAR NELERDİR?

Bugüne kadar çok büyük
sorunlar yaşamadık. Fakat faa-
liyetlerimizin yeni başladığı dö-
nemde, bir yapı oluşturma
çalışmaları sırasında sancılı dö-
nemlerimiz oldu. Bunları
aşmasını bildik. Bunun dışında
çevreyi tanıma, ilişki yaratmada
çeşitli sorunlar yaşadık. Bunları
da aşmasını bildik. Ayrıca diğer
sol gruplarla sorunlarımız oldu.
Devrimci değerleri dejenere
eden bazı sol hareketler halk
üzerinde olumsuz etkiler ya-
ratmışlardı. Halkımız devrimci-
leri ayırmadığı için, biz de bu
olumsuzluklardan etkilendik.
Ancak bizler yarattığımız
değerlerle hareket ederek, bu
olumsuzluğun etkilerini üzeri-
mizden atarak, diğer hareketler-
den farkımızı ortaya koyduk.
Ayrıca diğer sol hareketlerden
yayılan "Onlara biz yardım e-
diyoruz" gibisinden laflarla
halkın yanlış etkilenmesini de
kısa sürede ortadan kaldırdık.
Gerçekte bu hareketlerin hiç
yardımları olmadı. Yarattığımız
herşeyi kendi çabalarımızla
yarattık. Hozat'ın Hıdırdamları
mevkiinde düşman konvoyuna
attığımız pusu eyleminin
Partizan dergisinde TKP/ML-

TİKKO ve PKK ile ortaklaşa
yapmış gibi gösterilmesi, halk
arasında her hareket farklı
söylüyor güvensizliğini yaratıyor
ki bu da bizim aştığımız bir
olumsuzluktur.

BÖLGEDEKİ HALKIN EKONOMİK VE POLİTİK DURUMU NEDİR?

Faaliyet yürüttüğümüz
Dersim bölgesinin geneli hay-
vancılıkla ya da tahıl ekerek
geçimini sağlamaktadır. Birçok
ailenin keçi, koyun gibi
küçükbaş hayvanları vardır.
Genelde ancak geçimini
sağlayacak kadar hayvanı vardır.
Tahıl ürünlerinin ekimi de kendi
ihtiyaçlarını karşılamak içindir.
Toprağı ve hayvanları
olmayanlar, yarıcılık ya da büyük
şehirlerde mevsimlik işçi olarak
geçimini sağlarlar.

Birçok köyde sağlık ocağı
olmadığı gibi, okul da yok. Olan
okullara öğretmen verilme-
mektedir. Kısaca Dersim'de
yaşayan halk fakir köylüdür. Te-
feci tüccarlarla sorunları vardır.
Çünkü peynir, yağ üretip tefeci
tüccarlara satmaktadırlar. Bölge
halkının çoğunluğu Alevi Kürt
halkından oluşmaktadır. Bundan
dolayı yüzyıllardır resmi
idarenin baskısı altında
kalmışlardır. Devlete karşı
hoşnutsuzluğu olan halkın,
aşiretçilik temelinde bir
başkaldırısı olmuş, fakat bu
başkaldırı aşiret temeline dayalı
olduğundan genişleyememiş, TC
devleti tarafından
gerçekleştirilen 1938 katliamıyla
ayaklanma bastırılmıştır.

Bu olaydan sonra halkın birçoğu
öldürülmüş, birçoğu sürgüne
gönderilmiştir. Daha sonra
1970'deki mücadelenin

başlatılması ve kitleleri sarması, ayrıca Dersim bölgesinde böylesi faaliyetlerin başlaması yöre halkının devlete olan tepkisini örgütleyebilmiştir. 12 Eylül darbesi yenilinceye kadar Dersim'de yoğun bir devrimci çalışma sürmüş, pek çok devrimci kadro yetişmiştir. 12 Eylül darbesiyle birlikte Dersim'de de bir baskı, terör estirilmiş, buna karşı birçok devrimci hareket tavrı gösterememiş, kimileri de soluğu yurtdışında almıştır. Şimdi bunlara Dersim halkının 1938'de kapıldığı yenilgi psikolojisini, 12 eylül'le birlikte baş gösteren inanç yitimini eklersek, bazı sorularımızın yanıtını bulabiliriz. Dersim halkı sessizleştirilmiştir. Fakat silahlı mücadelenin başladığı 1977'den bugüne kısa süreli kesintiler dışında Dersim'de silahlı mücadelenin şu veya bu oranda sürmesi halkın bilinçlenmesinde olumlu sonuçlar yaratmış, halk gerillaya hiçbir zaman yabancılaşmamıştır. Fakat halkın politik olmasının yanında, korku ve kendine güvensizliği yenememesi mücadeleye aktif katılımın önünde duran bir etken olmuştur. Düşman da halkı bu sınırdan tutmak amacıyla sürekli bir denge sağlama yolunu seçmiş, öfkeyi arttırıp tepkiye dönüştürmemek için belli bir süre baskıyı azaltmış durumda. Fakat halkımızın önünde duran engelleri kaldırıp, aktif mücadeleye kattığımız, mücadeleyi yükselttiğimizde baskı artarak boyutlanacaktır. Bunun sinyali kontrgerilla katliamlarıyla verilmektedir.

**BAHARDA ATILIM
DÜŞÜNÜLÜYOR MU,
HEDEFLERİNİZ NELER?**

Evet, baharla birlikte her alanda bir atılım yapmayı

düşünüyoruz. Bizim eylem mantığımız bir-iki eylem yapıp kenara çekilmek değildir. Bu nedenle eylemliliklerimizde bir süreklilik sağlamayı hedeflemekteyiz. Nihai hedefimiz bir halk ordusu yaratmak ve devrimi gerçekleştirmektir. Halk ordusunu yaratmak için Dersim bölgesi stratejik öneme sahiptir. Küba'da Barbudo'lar nasıl Sierra Maestra dağlarında halk ordusuyla yürüdülerse, biz de bunu Dersim dağlarında yürüterek gerçekleştireceğiz. Kısa dönem hedeflerimiz arasında en başta milis örgütlenmesini arttırmak ve eylemlilikleri başlatmak olmak üzere, Dersim'deki altyapı ve lojistik çalışmaları tamamlamak, birliklerimizi arttırmak için savaşılarımızı yetiştirmek, Dersim'in her alanında gerilla faaliyetlerini hissettirmek, Dersim'den Kürdistan'a açılmanın diğer temellerini atmak, eylemliliklerde bir bir süreklilik sağlamak ve düşmanın rahat hareket etmesine fırsat tanımamak, köylünün kendi içindeki sorunları halletmesi için komiteler oluşturmak vardır. Uzak dönem hedeflerimiz ise, tamamen bizim denetimimizde karargah oluşturmak, milis örgütlenmesini ve eylemlilikleri yaymak, köylünün öz örgütlenmelerini kurmak ve yaymaktır.

**TÜRKİYE HALKLARINA
İLETMEK İSTEDİĞİNİZ
MESAJINIZ VAR MI?**

Bugün Devrimci Sol Türk ve Kürt halklarına bir umut ışığı yakmıştır. Bizler bu ışığı karartmaya çalışanların önünde, bedenlerimizle setler oluşturup, saflarımızı daha da sağlamlaştırıp güçlendireceğiz. Şehitlerimizin kanıyla kızılşan

bayrağımızı asla yere düşürmeyeceğiz. Düşman kuşatması altında bayrağımızı dalgalandıran Sabo'lara verdiğimiz sözü tutarak, Dersim'in dört bir yanında emekçilerin orak çekiçli yıldızını dalgalandıracğız. Şehitlerimize devrim sözümüz var. Her ne pahasına olursa olsun, şehitlerimizin yarattığı değerleri hiç kimseye çığnetmeden yarınlara taşıyıp, sözümüzde duracağız. Duvarlara kanlarıyla inançlarını yazanlara sözümüz var. Sözümüzde duracağız. O büyük günün gürlemesiyle Dersim dağlarında halaya duracağız. O günler uzak değil. Yeter ki daha hızlı koşarak, inançla ve zafer arzusuyla savaşalım.

**YAŞASIN
DEVRİMCİ SOL!**

**YAŞASIN ÖNDERİMİZ
DURSUN KARATAŞ!**

**HAKLIYIZ
KAZANACAĞIZ!**

30 MART-17 NİSAN; Şehitlerimizi anıyoruz, yaşıatıyoruz

ŞEHİTLERİMİZ ONURUMUZDUR

Can bedeli sürdürdüğümüz kavgada "günler ağır, günler ölüm haberleriyle geliyor". Bedeller ödeyerek omuzluyoruz kavgayı. Bu kavganın en büyük bedeli ise şehitlerimiz oluyor.

Devrim halklar için bedelleri ağır, ama aynı zamanda da büyük bir armağandır. Bu bedeli ödemeye hazır olmayan, ödediği bedellerin değerini bilmeyen, ona sahip çıkmayan bir halk için devrim hep uzak bir hayal olarak kalır.

İşte o yüzden biz bu bedeli ödemeye hazırız. Ödüyoruz da. Çünkü böylesine bedeller üzerinde yükselen bu kavganın sonunda halklarımızın kurtuluşu var. özgür ve güzel bir dünya var.

Niyazi'ler, Sabo'lar, Sınan'lar, Apo'lar, Haydar'lar, Olcay'lar, Seher'ler... Ödediğimiz en büyük bedellersiniz. En büyük değerlerimizsiniz. Size sözümüz var: anılarınıza, mücadelelenize yaraşır olmak, devrim yürüyüşünü zafere kadar sürdürmek için.

Atığımız her adımda halka ve devrime karşı duyduğumuz sorumluluk, aynı zamanda şehitlerimizin bizlere bıraktığı miras karşısında bir

Şehitlerimiz, emperyalizmin "sosyalizm öldü, bitti" propagandalarına karşı bizlere inançları, idealleri uğruna mücadele etmenin, bu uğurda her türlü zorluğun üstesinden devrimci irade, kararlılık, cesaret ve özveriyle gelineceğinin örneklerini bıraktılar. Tüm dünyada sosyalizm karşıtı bir hava eserken, solun büyük bir kısmı kendini bu rüzgara kaptırmışken, sosyalizm için ölümü seve seve göze alan, direnişin doruğunda sosyalizmin bayrağını dalgalandıran, inançlarını duvarlara kanlarıyla yazan savaşçılarımız, sosyalizmin bitmediğinin, bitmeyeceğinin kanıtı oldular.

duyulan bir sorumluluktur.

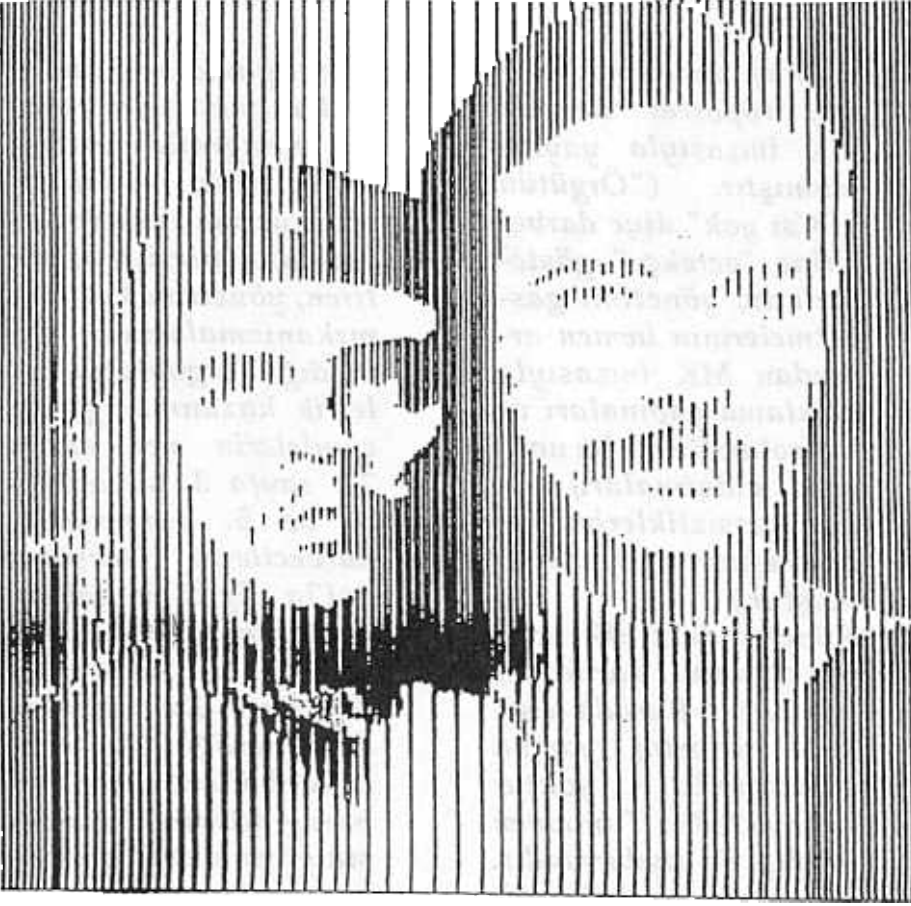
Şehitlerimize sahip çıkmak, düşmandan onların hesabını sormak ve şehitlerimizin gözlerini arkada bırakmamak reformistlerin söylediği gibi "duygusal" bir sorumluluk değil, tarihsel ve politik bir sorumluluktur.

Bugün; Türkiye halkları için bir umut yaratmışsak eğer, bunun mimarı da, harcı da, tuğlası da şehitlerimizdir. Dünyümüz, bugünüümüz ve geleceğimizdir onlar.

Bedelleri boşuna ödemiyo-

ruz. Tarihimiz tanır bu, '70'li yıllardan '80'lere, '80'lerden 12 Temmuz ve 16-17 Nisan'a, 16-17 Nisan'dan bugüne kadar tüm şehitlerimiz tanır.

Şehitlerimiz, emperyalizmin "sosyalizm öldü, bitti" propagandalarına karşı bizlere inançları, idealleri uğruna mücadele etmenin, bu uğurda her türlü zorluğun üstesinden devrimci irade, kararlılık, cesaret ve özveriyle gelineceğinin örneklerini bıraktılar. Tüm dünyada sosyalizm karşıtı bir hava

eserken, solun büyük bir kısmı kendini bu rüzgara kaptırmışken, sosyalizm için ölümü seve seve göze alan, direnişin doruğunda sosyalizmin bayrağını dalgalandıran, inançlarını duvarlara kanlarıyla yazan savaşçılarımız, sosyalizmin bitmediğinin, bitmeyeceğinin kanıtı oldular.

Şehitlerimiz 12 Eylül'le başlayan süreçte halkın, devrimci, devrimcilere karşı sarsılan güvenlerinin yeniden oluşmasında, devrimci mücadelenin yeniden oligarşinin ve halkımızın gündemine girmesinde mihenk taşıydılar.

Yarattıkları geleneklerle, ortaya koydukları kararlılık, cesaret ve fedakarlık örnekleriyle, soldaki dejenerasyona, bireyselleşmeye, devrimci değerlerin çiğnenmesine karşı bir barikat oluşturdular.

Şehitlerimizle katettik bunca yolu. Yeniden umut olma yoluna girdik. Onlar, prestijimizin, onurumuzun ve bize duyulan güvenin odağı oldular. "Partileşmenin arifesi"ne onlarla geldik.

Hareketimizin tarihinde artık bir kara leke olarak anılacak olan darbecilik-komploculuk, sayısız suçlarının yanına bizlere işte böyle bir miras bırakan şehitlerimize karşı solumsuzluğu, saygısızlığı da ekleyerek onları en iğrenç spekülasyonlarının konusu yapma, onları yıpratma suçunu da işlediler.

Hareketimize, mücadeleye verdikleri zaranı affetmeyeceğiz. Şehitlerimize karşı işledikleri suçu hiç affetmeyeceğiz. Hiçbir zaman, hiçbir yerde kıskançlıkla koruduğumuz değerlerimize, şehitlerimize

dil uzattırmayacağız. Hırsları ve ihtirasları uğruna şehitlerimizin spekülasyon konusu yapılmasına, bundan önce olduğu gibi bundan sonra da asla izin vermeyeceğiz.

Şehitlerimiz tarihimizdir. Darbeci-tasfiyeci çete, hiçbir değer, hiçbir kural tanımayarak şehitlerimizi yıpratmaya çalışırken, aslında tarihimizi de inkar ediyorlardı.

Bir an, soyut olarak başka hiçbir gerekçemiz olmadığını düşünsek bile yalnızca şehitlerimize duyduğumuz sorumluluk darbecileri mahkum etmemiz için yeter de artardı bile.

Şimdi şehitlerimize daha bir bilinçle sahip çıkılmalıdır. Onları daha iyi anlamak ve anlatmak görevimiz daha da dayatıcıdır şimdi. Mahir'leri Kızıldere'leri, anlatmalıyız; anti-faşist çatışmanın yüzlerce şehidini anlatmalıyız; Niyazi'leri, 12 Temmuz'ları, Sabo'ları, 16-17 Nisan'ları; yeniden atılım sürecimizin başlangıcında; Ferit'leri, Olcay'ları anlatmalıyız, Eyüphan'ları, Nurhayat'ları yazmalıyız. Devrimci Sol'un kanla yaratılan geleneklerinde şehitlerimizin paylarını yerli yerine koymalı, yerinde göstermeliyiz kitlelere..

Şehitlerimiz, mücadelemize daha bir bilinçle taşıyacağız şimdi sizleri.

Bir kez daha, bir kez daha, binlerce kez söz veriyoruz size; bayrağınız yere düşmeyecek, kimse kirletemeyecek anılarınızı.

Sizinle devam ediyoruz yürüyüşümüze. Önümüzdesiniz. Bayrağımızsınız.

Baştarafı 1. sayfada

çıkardık. İçine girdiğimiz süreçte, "Merkez Yayın Organı" işlevini üstlenecek olan Devrimci Sol dergisi'ne 5. sayıdan başlıyoruz.

Darbecilerle mücadele içinde geçen 13 Eylül'den bu yana süreçte, darbeciler 4 sayı çıkardılar. Devrimci Sol dergisinin 5, 6, 7 ve 8. sayıları olarak çıkarılan bu dergiler, her şeyden önce gayri meşru bir yönetimin iradesinin ürünüdürler. El koydukları hareket olanaklarını kullanarak çıkarmışlardır.

5. sayı, esas olarak henüz hareket önderliği tutsak edilmeden hazırlanmış, yayınlanacak hale getirilmiş, ancak darbeciler bunu da çeşitli müdahalelerden ekleme çıkarmalardan sonra yayınlamışlardır.

- ☆ 5. sayıda röportaj dışındaki diğer tüm yazılar önderliğin denetiminde ve onayıyla yazılmıştır.
- ☆ TV haberlerindeki yalan ve demagojilere karşı hazırlanan bir yazı tümüyle konulmamıştır.
- ☆ 5. sayıda yayınlanan "Partinin Arifesindeyiz" başlıklı röportaj darbeciler tarafından tahrif edilmiştir.
- ☆ Röportaj hareketimizin önderi Dursun Karataş'la yapılmış ve öyle de yayınlanması düşü-

nülmüş olmasına karşın, röportaj dergide MK imzasıyla yayınlanmıştır. ("Örgütün MK'sı yok" diye darbecilerine "gerekçe" gösterenlerin, yönetimi gaspetmelerinin hemen ardından MK imzasıyla açıklama yapmaları ve kadroları bir de bu noktada aldatmaları, samimiyezsizliklerini daha baştan ortaya koymuştur.)

- ☆ Röportajdaki ilk soru ve cevabını darbeciler yazmıştır. Burada kişilerle röportaj yapma geleneğimiz yoktur denmektedir. Tamamen yanlış ve uydurmadır. Ne böyle bir geleneğimiz, ne de kararımız vardır. Tersine, uygun bulduğumuz koşullarda bu tür röportajlar yapabileceğimiz, ama bunun için biraz daha güç olmamız gerektiği kararımız vardır. Keza bir bütün olarak dışa açılmamız, propaganda ve eğitim biçimlerini çoğaltmanız gerektiğinden hareketle, önderliğin çarpıcı bir röportaj yapması için uygun koşullar olursa ülkeye gitmesi de konuşulmuştur.
- ☆ Firarla ilgili soruda kişisel yanlar da vardı. Bir kısmı değiştirilmiştir.
- ☆ Devrimci Sol'un bölünmemesi cevabı kısmen değiştirilmiş, darbeciler

gerektiğinde ayrılacakları mesajlarını veren paragraflar yerleştirmişlerdir. Kolektivizm yerine kişilere dayanan, kişileri fetişleştiren, yönetime katılma mekanizmalarının olmadığı, organların işlerlik kazanmadığı vb. cümlelerin yer aldığı 24. sayfa 3. sütundaki 3. ve 5. paragraflar, darbecilerin Devrimci Sol'la ilgili iddialarıdır. Ve bu tür örgütlerde bölünme kaçınılmazdır diyorlar. Bu noktada da önderliğin "Devrimci Sol bölünmeyecektir" paragraflarını aralara sıkıştırmaları anlamsızlaşmaktadır.

- ☆ Operasyon ve darbelerle ilgili sorunun cevabı da kısmen değiştirilmiştir.
- ☆ Kır gerillasına ilişkin cevap önderliğe aittir.
- ☆ Kemalizm sorusunun cevabı önderliğe aittir.
- ☆ Ulusal soruna ilişkin sorunun cevabı darbecilerindir.
- ☆ Din sorusunun cevabı büyük oranda önderliğe aittir.
- ☆ Sosyalist ülkelerle ilgili sorunun cevabı,
- ☆ Gerillaların silah bırakması sorusunun cevabı,
- ☆ Devrimci Sol'un eylemlerinin terörizm olarak değerlendirilmesine ilişkin sorunun cevabı,
- ☆ Yasal parti sorusunun cevabı,

- ☆ Birlik tartışmalarına ilişkin sorunun cevabı,
- ☆ Yakın döneme ilişkin hedefler sorusunun cevabı önderliğe aittir.
- ☆ Devrimci Sol literatüründe parti oluşumu, nasıl bir parti ve neden şimdi sorusu ve cevabı darbecilerindir.
- ☆ Son mesaj önderliğe aittir. "Partinin Arifesindeyiz" sözleri röportaj içindeydi ve önderliğe aittir.

Darbecilerin partileşme süreci ve parti ile ilgili demagogilerine en somut kanıt dergidir. "Felaket" tabloları çizen darbeciler, önderliğin, kadroların sınırsız çaba, bedel ve özverileriyle ulaşılan "partinin arifesi" aşamasında parti olgusuna sahip çıkarak prestij kazanmaya çalışmışlardır.

Evet, işte bu yüzden Devrimci Sol dergisini Ağustos '80'de kaldığı yerden 5. sayı olarak çıkarıyoruz.

6, 7, ve 8. sayılar tümüyle darbeciler tarafından çıkarıldı. Ki, bu sayılarda çizgimiz, yaklaşımlarımız açısından yanlışlıklar vardır. Bunlar da ayrıca değerlendirilip eleştirilecektir.

Bu sayımızda çeşitli alanların darbecilere karşı deklarasyonlarını yayınlıyoruz. Gerçekte darbecilere karşı mücadele içinde çeşitli yoldaşlarımızın yanıtlarıyla, birimlerin, alanların yaptığı açıklamalarla geniş bir "külliyat" oluştu. Darbecilik ve devrimci direni-

şin külliyatı diyebiliriz buna. Bugünümüze ve yarınımıza ilişkin dersler, yaklaşımlar içeren, sola önemli bir deneyim sunan onlarca yazı var böyle. Eğitimimizin bir parçası olarak değerlendirilebilecek olan bu yazıları yayınlamayı sürdürüceğiz.

Darbecilerin çeşitli tarihlerde hareketimize verdiği özeleştirileri ve darbecilerin şefinin 90 Ocak'ında önderliğe verdiği onay belgesini bulacağsınız sayfalarımızda. Gelinek noktada küçük burjuvazinin özeleştiriyi bir günah çıkarmaya çevirişinin belgeleridir bunlar. Küçük burjuvazi gerçekte eleştiri-özeleştiriyeye inanmaz. Onları arşiv de unutmuyor, belleklerimiz de...

Darbe aynı zamanda küçük burjuvazinin bir çıkışıdır. Ve sorunun tartışılması, çözümlenmesi sürecinde tüm küçük burjuva eksik ve zaaflarını, küçük burjuvazinin en çürümüş yanlarını saflarımıza dalga dalga yaymaya çalıştılar. Onların yöntemlerinde değerlerin dejenerasyonu doğruya çıktı. Bu sürecin hiçbir olumsuz iz bırakmayacağı düşünülmemelidir. Bu olumsuz izlere, küçük burjuva yanımıza karşı mücadelede daha ısrarlı olmalı, bu mücadelenin sürekliliğini sağlamalıyız. Küçük burjuvazinin zaafı üzerine yazdığımız yazı bunun bir zemini olarak değerlendirilebilir.

Tasfiyecilikle uğraştığımız bu süreç, bizi çeşitli boyutlarda bir adım geriye atmış olsa da, yaşadığımız sürecin niteliği değişmemiştir. Bir savaşın içindeyiz. "Savaş, Savaş Örgütü ve Savaşın Yasaları" başlıklı yazı sürecin bu özelliğinin bir an bile gözden kaçırılmaması gerektiğini, aksi halde hataların ve dolaşısıyla da kayıpların kaçınılmaz olacağını vurguluyor.

Bu arada bir hatırlatma yapmak istiyoruz. Darbeciler tarafından çıkarılan Devrimci Sol dergisinin 6. sayısında SDB amblemi yayınlanmıştır. Yayınlanan amblem gerçekte henüz taslak halinde olan, geliştirilmesi düşünülen bir amblemdir. Darbeciler "bir şeyler yapıyor" görünmek için, alelacele bunu kesinleşmiş/resmileşmiş amblem olarak yayınlamışlardır. SDB amblemi yeniden ele alınacaktır. Bu sürede kullanılmamalıdır.

Hareketimiz bu sürecin tahribatını onarabilecek, yeni atılımlar yapabilecek güce ve dinamiklere sahiptir. Devrimci Sol dergisi de bu süreçte üzerine düşenleri, tüm Devrimci Sol kadrolarının, savaşçıların, taraftarlarının da katkılarıyla yerine getirmeye çalışacak ve getirecektir. Özcesi, her alanın, her birimin omuzlarına binen yükü taşımaktan başka seçeneği de yoktur. İnanıyoruz ki, başaracağız...

ŞEHİTLERİMİZİ YAŞATACAĞIZ

Türkiye halklarının kurtuluşu için, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadeleye kanlarıyla, canlarıyla güç veren tüm devrimciler, yurtseverler şehitlerimizdir. Onları halklarımızın değerleri olarak kabul ediyoruz.

30 Mart-17 Nisan onlara adandı.

Devrim sözümüz onlaradır.

Onları özverileriyle, cesaretleriyle, yetenekleriyle, ölümü güzelleştiren inançlarıyla mücadelemizde yaşatmak görevimizdir.

Ey kavgamızın alev yüzlü insanları

Yağın toprağımıza

Kanlarınızla yağın

Cesaretiniz varsa diyen namlularınızla

Kızakta kalan son merminizle

yağın toprağımıza

Sizi anaların zılgıtları

Sizi isyan ateşlerinin halaylarıyla

Sizi mavzerlerin gümüş tenli sözleriyle

ağırlayacağız

Çocuk gülüşlerinde saklı bir öfke

Karlı dağlarında ülkemin

kızıl bir karanfil olarak

Sizi bayrak bayrak büyüteceğiz

Ülkemizin her karış toprağında siz olacaksınız

Sizin bayrağınız dalgalanacak

SİZE DEVRİM SÖZÜMÜZ VAR

DAĞLARDA UMUTTUR ONLAR

Gürkaynak'ta bir muhbirin cezalandırılmasından sonra gelişen operasyonlarda 17 Mart 1992'de beş gerillamız çatışarak şehit düştü. Birliğin komutanı Şerafettin Şirin'di. Geril-

laların katledilmelerinden sonra, oradaki gerilla birliğimize yoldaşlarımızın önerileri ve örgütümüzün kararıyla Şerafettin Şirin Kur Gerilla Birliği adı verildi.

ŞERAFETTİN ŞİRİN

1961'de Yugoslavya'da doğdu. Mücadeleye Liseli Devrimci Gençlik içinde katıldı. Beş yıl süren cezaevi yaşamında yeri, direnişçilerin safindaydı. Siyasi olgunluğu ve birikimiyle birçok birimde görev aldı. Kendini her şeyiyle mücadeleye adadı.

SABİT ERTÜRK

1962'de İstanbul Gültepe'de doğdu. '78'lerde mücadeleye katıldı. 12 Eylül sonrası, mücadeleden kaçmadı, mücadeleye daha sıkı sarıldı. Cezaevi yılları, kendini yenilediği yıllar oldu. Mücadeleyi her düzeyde omuzlamaya hazır bir görev adamıydı.

HASAN ERKUŞ

1972'de, daha sonra çatışarak şehit düştüğü köyde doğmuştu. Köylülerin her derdine koşan, yardımlaşmayı örgütleyen bir gençti. Devrimci olmak onun için doğal bir geçiş oldu. Devrimci çalışma içinde inancı, kararlılığı ve coşkusu pekişti.

MUSTAFA KEMAL İNAN

O da Gürkaynaklıydı. Çocuk yaşlarda İstanbul'a gelmişlerdi. Okumayı seviyordu. Bu özelliği onu devrimci düşüncelerle tanıştırdı. '90 Mayıs'ında İstanbul'da gözaltına alındığında direnenek bir adım daha attı. Bir halk savaşçısı olarak Malatya'ya döndü.

1967'de Sivas'ta doğdu. Küçük yaştan itibaren "ekmek kavgası"nın içinde oldu. '88'de bu kavganın bilinçli bir işçisiydi artık. Mücadelede hiç ikileme düşmedi. Girişkenliği, cesareti ve kararlılığıyla gerilla saflarımıza katıldı.

TUNCAY GEŞİK

SAVAŞMAYA DEVAM EDECEĞİZ!

Bugün hareketimiz dış ve iç düşmanlarımızın yoğun saldırısı altında olup, bölünüp parçalanmak ve tasfiye edilmek istenmektedir. Devrimci Sol üyeleri, savaşçıları, taraftarları ve halkımız asla buna izin vermeyecektir. Düşmanlarımızı sevindiren, hareketimize, halkımıza zarar veren tavır ve davranış içerisinde olanlar, düşmanlarımızdır ve bunlardan hesap sormak her Devrimci Solcunun, taraftarımızın görevidir.

Düşmanlarımız, kendilerinden yaptıklarının hesabının sorulduğunu ve sorulacağını çok iyi bilmektedirler. Onlar bizimle olan savaşlarında katliamlara rağmen, hiçbir zaman umduklarını bulamadılar, savaş içerisinde Devrimci Sol'un ne olup ne olmadığını çok daha iyi tanıdılar, gördüler. Tek umutları vardı, her türlü hile, yalan, demagoji ve provokasyonlarla hareketimizi içten bölme ve güçten düşürmeydi. Bugün bunun sevinciyle kadeh tokuşturuyorlar.

Bu sevinci onlara yaşatmayacağız!

Hareketimizi böldürtmeyeceğiz!

Hareketimizi bölmeye, oligarşi ile olan savaşını engellemeye çalışan her kim olursa olsun, karşılarında her şeyi ile varlığını ortaya koyarak devrim için ant içmiş Devrimci Solcuları bulacaktır.

Devrim yürüyüşümüze engel olmak isteyenleri bir kez daha uyarıyoruz: Hareketimize, değerlerimize, halkımıza daha fazla zarar vermeden, daha fazla suç işlemekten Devrimci Sol adaletine teslim olun. Aksi halde, doğacak bütün olumsuzluklardan sorumlu olacaksınız ve bunun hesabını tarih ve halkımız önünde mutlaka ve mutlaka vereceksiniz.

Örgütümüz devrim yürüyüşüne devam edecektir!

6 Mart katliamının sorumlusu, oligarşi ve darbecilerdir. Osmanlı geleneğinin mirasçısı oligarşi, kendi düzenine karşı olan herkese düşmandır. Kan akıtmaya doymaz. Bunun için de devrimcileri katlederek yok etmeyi politika edinmiştir. Onlarla anladıkları dilden savaşmayı sürdüreceğiz.

Oligarşiyi, savaşımızı, örgütümüzü yeterince bilmeyenler, tanımayanlar, oligarşiyle

savaşmayı oyun zannedenler, kendi fırtınalı ruh hallerinin, hiziplerinin, iç çekişmelerinin, ihtiras kavgalarının sonucu olarak katliam ortamını hazırlamış, hareketimize maddi-manevi büyük zararlar vermiştir, vermeye de devam etmektedir. Bunların hesabı sorulacaktır.

Savaşımız sürecektir!

18.3.1993 günü saat 17.45'te Bayrampaşa Metro İstasyonu yakınında E-6 yolu üzerinde hareket halinde olan 30 kişilik çevik kuvvet minibüsü Law silahıyla tahrip edilip, taranarak birçok polis cezalandırılmıştır. Eylemi Topkapı Bölge Komutanlığıımıza bağlı Buluthan Kangalgil birliği gerçekleştirmiştir.

**HER ŞEY BİRLİĞİMİZ,
GELECEĞİMİZ VE
ZAFERİMİZ İÇİN!**

**6 MART KATLİAMININ
SORUMLUSU OLİGARŞİ
VE DARBECİLERDEN
HESAP SORACAĞIZ!**

DEVİRİMCİ SOL

Silahlı Devrimci Birlikler

Baştarafı 74. sayfada

daha yaratarak TKP-ML savaşçısı bir tutsakla beraber özgürlüğe koşuyoruz.

Önderliğimizin açtığı yoldan, dağlarda, sokaklarda savaşan yoldaşlarımızla buluşmaya gidiyoruz.

Emekçi halklarımızın kurtuluş mücadelesini yürüttüğümüz için tutsak edildik. Bu mücadele içinde yıllara varan tutsaklıkların bir devrimci için bir olasılık ve ödenmesi gerekebilecek bir bedel olduğunu biliyorduk. Bu bedeli ödeme sabrımız vardı. Ama bir yandan da Kürt ve Türk halklarının Devrimci Sol önderliğindeki kurtuluş mücadelesinde bir an önce ve en sıcak haliyle yer almak için de o derece sabırsızlanıyorduk. Bu duygular şu an tutsak edilmiş tüm Devrimci Solcuların da duygularıdır.

Düşmanın her türlü fiziki ve psikolojik saldırıları karşısında ayakta durmayı başarmış ve her gün gelişip güçlenmiş olan hareketimizin onlarca şehit ve tutsak pahasına yükselttiği mücadele, şehitlerimizin ve tutsaklarımızın yokluğunun da yaratmış olduğu boşluğu fırsat bilen bir grup komplocu küçük burjuva isyancı tarafından lekelenmeye, hareketimiz bir tasfiye sürecine sokulmaya çalışıldı. Bu durum Devrimci Sol tutsaklarını yeni bir görevle, küçük burjuva isyancılara ve fırsatçılara karşı hareketimizi ve hareket önderliğini sımsıkı sahiplenme göreviyle

karşı karşıya bıraktı. Bu görevin ciddiliği ve önemi bugün tutsak tüm yoldaşlarımızı eskisinden daha fazla sıcak mücadeleye katılma arzusuyla donattı.

Özgürlük eylemimiz bir yandan düşmanın devrimci ki-

**Bizler var olan tüm
eksiklerimize
zaaflarımıza
rağmen
hareketimizin ve
önderliğimizin yol
göstericiliğinde
sıcak mücadele
içerisinde
kendimizi
yenileyeceğimize
ve Devrimci Sol'u
Türk ve Kürt
halkının umudu
olarak
güçlendireceğimize
inanarak geliyoruz.**

şilik ve onurdan yalıtma, teslim alma, kişiliksizleştirme politikalarına karşı vurulmuş bir darbe iken aynı zamanda darbeci komplocu ihanet çetesi ve bu durumu fırsat bilen ortayolcu oportünistlere de cevabımızdır. Hareketimizi ve önderliğimizi sahiplenmenin, tasfiyeci komplocu girişimlere karşı Devrimci Sol ruhunu ve geleneklerini ayakta tutmanın pratik ifadesidir.

Bizler var olan tüm eksiklerimize zaafımıza rağmen

hareketimizin ve önderliğimizin yol göstericiliğinde sıcak mücadele içerisinde kendimizi yenileyeceğimize ve Devrimci Sol'u Türk ve Kürt halkının umudu olarak güçlendireceğimize inanarak geliyoruz.

Ve bir kez daha haykırıyoruz ki;

Hiçbir güç Devrimci Sol'u halklarımızın kurtuluş mücadelesine önderlik etmekten alıkoymaz.

Hiçbir güç Devrimci Sol'u bölemez ve tasfiye edemez. Devrimci Sol önderliğini lekelenmeye ve karalamaya kimse'nin gücü yetmez.

Devrimci Sol; önderliğiyle, kadrolarıyla, şehitleriyle, tutsaklarıyla, taraftarlarıyla bir bütündür ve halklarımızla bütünleşmiştir. Komplolar, darbeler, tasfiye girişimleri bu bütünü parçalayamaz.

Hiçbir güç Devrimci Sol önderliğinde süren halklarımızın kurtuluş mücadelesinin zafere yürüyüşünü durduramaz.

Daha güçlü olacağız, biz kazanacağız!

**HER ŞEY BİRLİĞİMİZ,
GELECEĞİMİZ VE
ZAFERİMİZ İÇİN!**

**YAŞASIN ÖNDERİMİZ
DURSUN KARATAŞ!**

**YAŞASIN
DEVİRİMCİ SOL!**

Semih Genç
Mete Nezihi Altınay
İbrahim Yalçın
Murat Gül

ÖZGÜRLÜK DEVRİMCİ SOL TUTKUSUDUR

Devrimci Sol tutsaklarının cezaevleri mücadelesinin zengin pratiğinde somutladığı "ÖZGÜRLÜK ELLERİMİZDEDİR" şiarının hedef olarak gösterdiği nokta dışarıda sürdürülen sıcak mücadeledir. Ateş hattıdır. Bu tutku, on yıllardır Türkiye zindanlarında verilen siyasi kimlik ve onur mücadelesinde Devrimci Sol tutsaklarını bir an olsun yalnız bırakmamış, bu mücadelede üici bir güç işlevi görmüştür. "Bir Gün Mutlaka" inancı da, cezaevlerinde can bedeli verilen kimlik ve onur mücadelesinin ateş hattındaki mücadeleyle bütünlüğünün, onunla iç içe geçmişliğinin somut ifadesidir.

Bir gün mutlaka;

Çünkü oligarşinin yasaları, DGM'leri, idam cezaları, on yıllara varan hapis cezaları devrimcileri, M-L kurtuluş savaşçıları bağlamıyor. Devrimci Sol tutsaklarını bağlayan ve karşısında sorumluluk hissettikleri değerler devrimci hareketimiz ve uğrunda savaştığımız halklarımızın kurtuluş kavgasıdır.

Özgürlük ellerimizdedir;

Oligarşi ve onun hukuk kurumları, Devrimci Solcuların tutsaklığının süresini belirleyemezler. Her Devrimci Sol'cu iradesini ve yaratıcılığını, hareketinin ona bu noktada sunacağı sınırsız olanakları değerlendirerek tutsaklığına son verme ve sıcak mücadeleye bir an önce katılmaya çalışmakla yükümlüdür. Sıcak

mücadeleye katılmak her Devrimci Sol'cunun hakkı ve erteleyemeyeceği bir görevidir.

Örgütümüz cezaevlerindeki tutsak savaşçıları sıcak mücadeleyle buluşturmak için tüm olanaklarını seferber etme anlayışındadır. Bugüne kadar bu anlayışla örgütümüz onlarca savaşçısını ateş hattına çekmiş, oligarşiye karşı sayısız başarı kazanmıştır. Özgürlük eylemlerimiz; devrimci iradenin bütün iradelerden üstün olduğunu her seferinde yeniden kanutlayıp bunun bilince çıkmasını sağlarken, emekçi halk ve tüm devrimciler için moral kaynağı olmakta, oligarşinin "en güçlü" görüldüğü alanda bile çaresizliğini göstermekte, psikolojik savaşta bizi güçlü kılmaktadır.

Devrimci hareketin SAĞMALCILAR ve NEVŞEHİR cezaevlerindeki özgürlük eylemleriyle toplam altı savaşçısını oligarşinin zindanlarından çekip alması, psikolojik savaşın tüm kirli oklarının hareketimize yöneltildiği, hareketiniz hakkında her tür spekülasyonun yapıldığı bir aşamada dostlarımıza ve düşmana Devrimci Sol gerçeğini ifade edişimiz olmuştur.

Aşağıda Sağmalcılar Cezaevi'nden firar ederek özgürlük haklarını kullanan ve şu anda hareketimizin güvencesinde olan dört Devrimci Sol savaşçısının özgürlük eylemlerinin öncesinde bıraktığı açıklamayı yayınlıyoruz.

**OLİGARŞİNİN ZİNDANLARI,
ÖZGÜRLÜK ATEŞİMİZİ
SÖNDÜREMEYECEK.
DAĞLARDA, SOKAKLARDA,
CEPHELERDE BULUŞMA
TUTKUMUZ BÜTÜN
ENGELLERİ AŞACAK...**

Bugün tutsaklığımıza son veriyoruz.

Oligarşinin bizleri teslim almaya, devrimci düşüncelerimizden ve onurumuzdan arındırmaya yönelik tüm saldırılarını halklarımızın kurtuluşu için savaşa, cephelere koşarak yanıtlıyoruz.

Devrimci dostluk ve dayanışmanın güzel bir örneğini

Devamı 75. sayfada